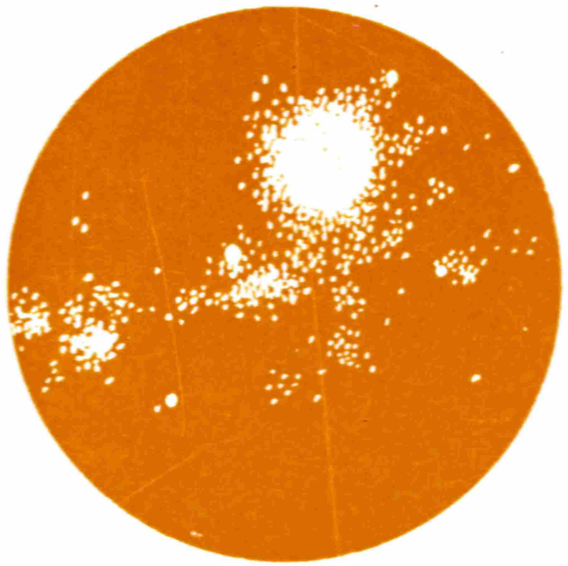

EDITURA TINERETULUI

Lei 4,50

VIORICA HUBER • EU ȘI BĂTRÎNUL LUP DE STELE

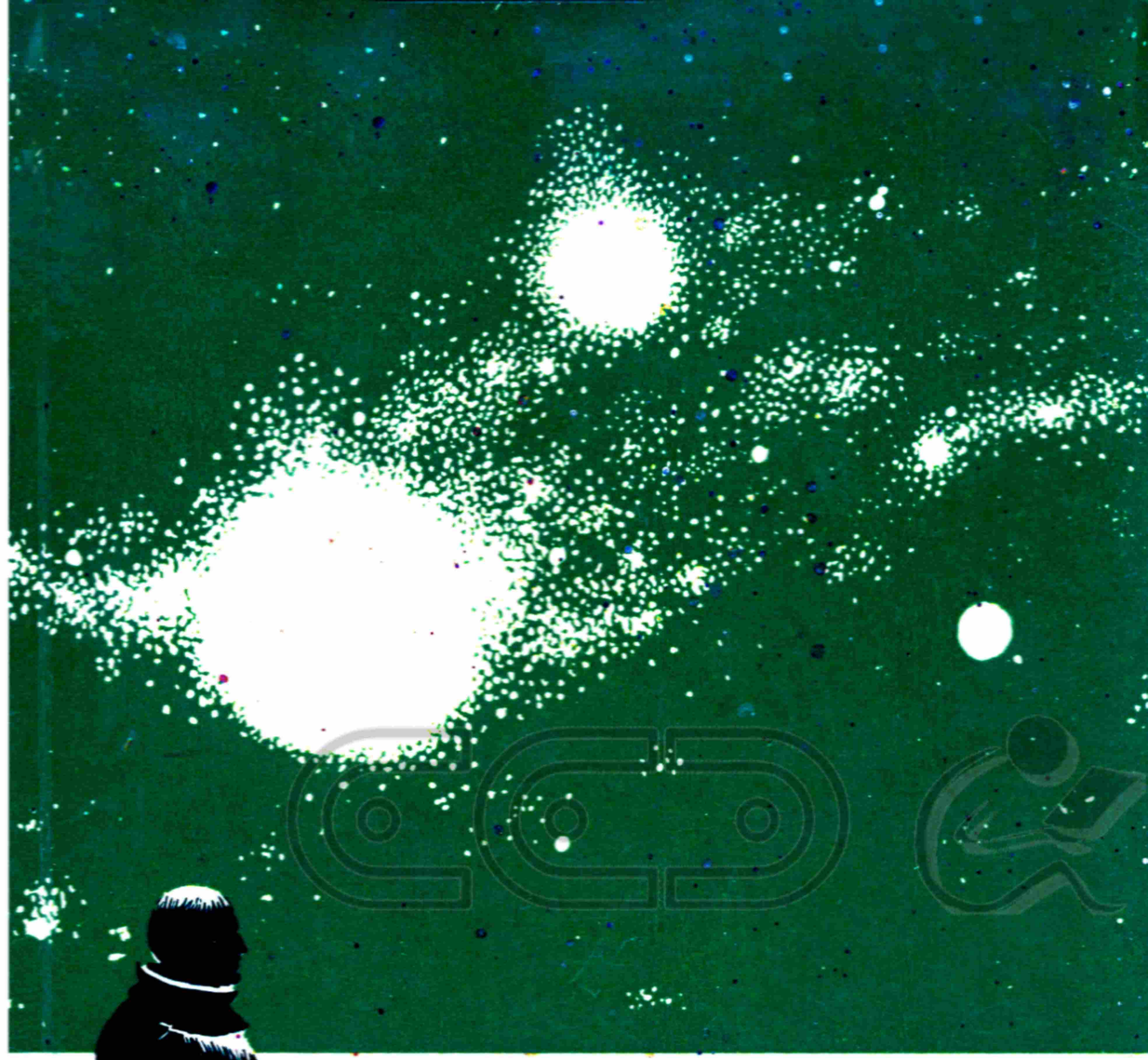

VIORICA HUBER

EU ȘI BĂTRÎNUL LUP DE STELE

Premiul I

Se acordă elevului Dehelean Aurelian pentru sîrguința la învățătură și purtare bună.

Dir

7

Redactor responsabil: Herta Spuhn
Tehnoredactor: Stefania Mihai

Dat la cules: 16. 02. 1966. Bun de tipar: 23. 04. 66. Apărut: 1966. Comanda nr. 7477. Tiraj: 25140. Hîrtie: semivelină de 63 g/m² Ft. 700×1000/16. Coli editoriale: 6,49. Coli de tipar: 8. A. T. 751. C. Z. pentru bibliotecile mici: 8R—93

Tiparul executat sub comanda nr. 232/1966 la Întreprinderea Poligrafică Cluj Str. Brassai nr. 5—7. Cluj — Republica Socialistă România

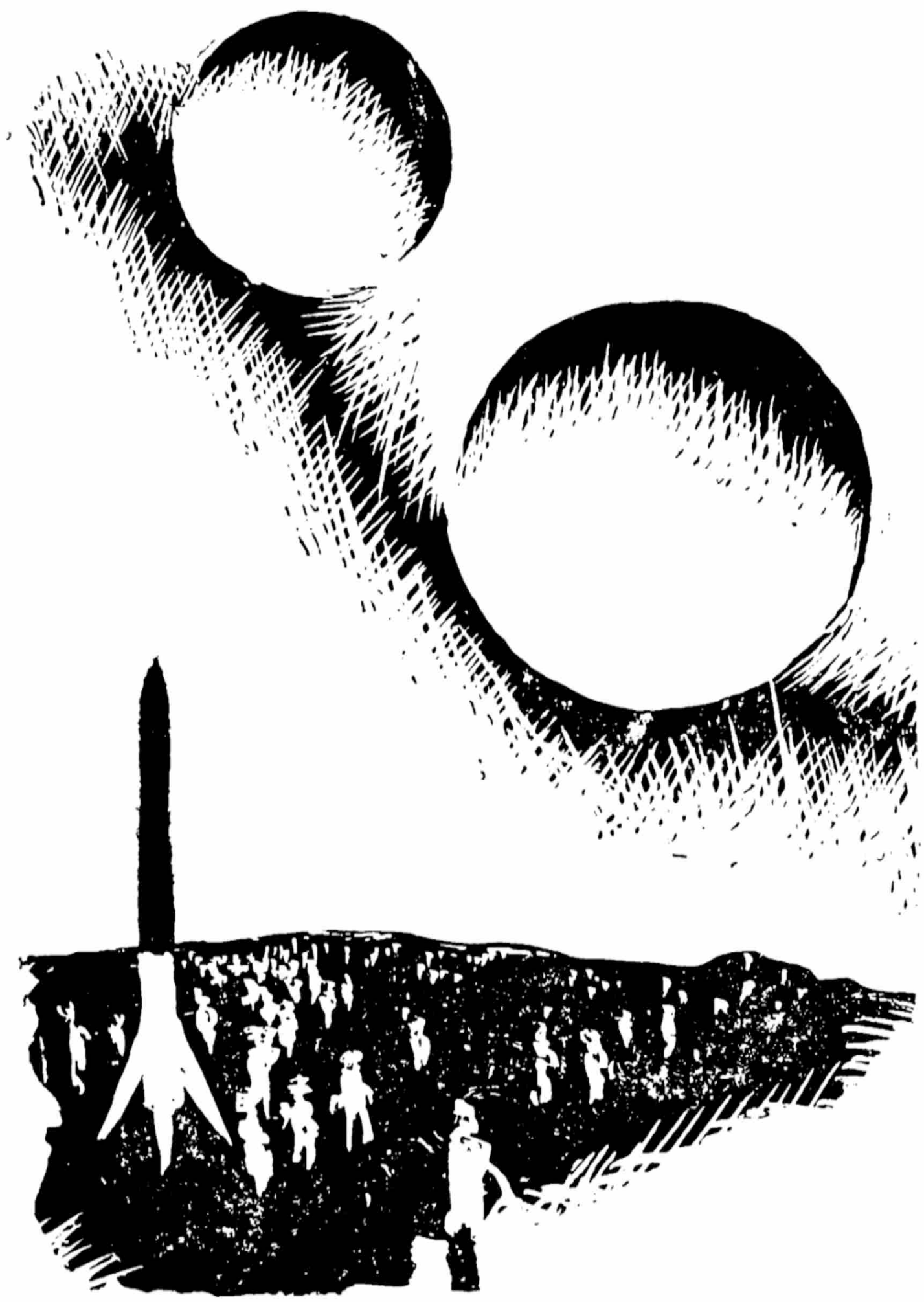

VIORICA HUBER

EU ȘI BĂTRÎNUL LUP DE STELE

EDITURA TINERETULUI

Ilustrații și copertă de

HENRI MAVRODIN

Cap. unu:
Cum am devenit celebru

Sînt cunoscut și răscunoscut în tot sistemul nostru planetar, mai-mai ca o cometă breazǎ, cu cinci cozi, și asta numai fiindcă am avut norocul să mă cheme Trăienel și să fiu stră-stră-nepotul Bătrînului Lup de Stele, faimosul comandant al astronavei fotonice Uranus II, plecat spre constelația Lirei în anul 2066 și care, după 100 de ani, cînd nimeni nu-l mai credea în viață și cînd, firește, nimănui nu-i putea trece prin cap să mai aștepte vreo veste de la el, a comunicat ca un trăsnet că se întoarce pe Pămînt.

Din clipa aceea am devenit celebru.

Dar s-o iau de la început, așa cum a fost, ca să vedeți cum a picat gloria drept pe mine și în ce vîrtej meteoric am intrat, de atunci pînă azi. Totul a început acum două săptămîni, în apropiere de vacanța de iarnă, în ziua de 12 a XII-a 2166, ora zece dimineața.

În acea zi memorabilă pentru noi toți și în special pentru familia mea și pentru mine, tocmai mă aflam la antrenamentul de fotbal aerian. Nu că mă laud, dar sînt un bun polisportiv, iar jocul ăsta mă pasionează îndeosebi. E o plăcere să zbori prin

marea Sală de sport a școlii noastre, executînd loopinguri de precizie în vid, cu aparatul individual de zbor, reglîndu-ți „pasul" și „lovitura" cu ajutorul revolverului gravific, în așa fel încît să pocnești balonul ușurel, cu vîrful ghetei, și să-i imprimi o direcție și o viteză dorită. Venise rîndul meu să-i trag o „directă", cînd robotul nostru antrenor fluieră oprirea și anunță cu vocea lui zbîrnîitoare:

— Trăienel e chemat de urgență la cabinetul Directorului pentru vești. Să iasă din careu și să zboare imediat într-acolo.

Am plecat din spațiul aerian al sălii de fotbal și, ca un bolid, am ajuns înaintea cancelariei, cu inima cît un purice. Mă temeam să nu i se fi întîmplat vreun accident mamei. Ea lucrează la 500 m sub Marea Neagră, în Stațiunea agromaritimă subacvatică „Subeuxin". De tata n-aveam grijă, îl știam în siguranță la institutul său de proiectări arhitectonice.

— Ție ți se spune acasă „Trăienel"? mă întrebă Directorul, cu un ton grav, cînd mă văzu, invitîndu-mă să iau loc pe-un scaun. M-am așezat, stînjenit de costumul meu de sport, și-am dat din cap, intimidat. Directorul mă privea, ca niciodată, cu atîta curiozitate, de parcă i-ar fi intrat în cancelarie un pui de dinozaur în carne și oase, de la grădina zoologică din planeta Venus, și nu un pionier oarecare, din ciclul II, din propria lui școală.

— S-a întîmplat ceva rău? am îngăimat, neliniștit.

— Nu, de loc, dimpotrivă, m-a asigurat respectabilul profesor și savant, bătîndu-mă părintește pe umăr. Așadar, tu ești Trăienel! Formidabil! Formidabil! Ești cel mai norocos băiat din cîți am văzut eu! Extraordinar! Mă bucur foarte mult că înveți la școala mea. Sînt încîntat! Azi e o zi mare pentru noi!

Am rămas cu gura căscată. Directorul nostru nu-i de felul lui un tip prea expansiv, iar eu, pe atunci — jur pe inelul lui Saturn — nu eram învățat să fiu tratat, așa, ca un obiect cosmic de mare interes general, sau ca o vedetă de rangul I în turneu pe Pămînt. În paranteză fie zis, pe urmă m-am obișnuit cu inter-

viurile, exclamațiile și dovezile de simpatie pe care prezența mea le stîrnea oriunde apăream.

— Vreți să-mi spuneți ce s-a întîmplat? am răsuflat eu ușurat, înțelegînd că mă așteaptă o surpriză plăcută și nu din contra.

— Sigur, dragul meu Trăienel, o să-ți spun mai tîrziu, m-a răsfățat în continuare Directorul. Dar mai înainte, a zîmbit el, te-aș ruga să-mi răspunzi tu la următoarele întrebări și anume: Cunoști istoria astronavei Uranus II? Ai citit biografia căpitanului ei sau ai auzit, poate, acasă, povestiri despre acest mare erou al Cosmosului?

Am răspuns cu prefăcută modestie că da, știu despre ce e vorba. Astronava Uranus II a fost doar cea dintîi rachetă terestră de tip vechi, cu o viteză aproape de cea a luminii. A fost lansată în ziua de 1 ianuarie, anul 2066, de pe un cosmodrom special amenajat pentru vehicole fotonice de acest tip arhaic, pe planeta Uranus. Era prima navă care pleca în afara sistemului nostru solar, avînd un om — și nu un robot — la bord, iar acel om era străstrăbunicul meu, în persoană, căruia toți îi spun, chiar autorii serioși de manuale: Bătrînul Lup de Stele.

— Foarte bine, a jubilat Directorul, după ce eu mi-am turuit lecția. Văd că ești la curent cu datele esențiale. Dar altceva despre Comandantul lui Uranus II mai știi?

M-am încruntat, ca să-mi dau importanță, fiindcă mirosisem ceva senzațional, deși nu bănuiam nici pe departe cît de colosală, de extragalactică era surpriza care mă aștepta. Străstrăbunicu' era pentru mine încă de pe-atunci — să mă trăsnească vreun meteor dacă mint! — din prima sa existență terestră, ca să zic așa, eroul meu preferat. Știam o sumedenie de lucruri despre el, culese din biografii sau auzite de la tata și bunicu', așa că m-am grăbit să le dau drumu', ca să-l fac praf pe director.

— Bătrînul Lup de Stele era un celebru comandant de astronave. Toată viața a fost pilot de încercare și căpitan stelar. De aceea, deși în anul 2066 era destul de bătrîn pentru zbor, numă-

rînd 66 de ani, a obținut de la Consiliul Mondial de Astronavigație permisiunea să conducă el nava experimentală Uranus II, prima rachetă care urma să zboare cu viteza luminii dincolo de Pluto. Lansarea a fost impecabilă. Și două luni la rînd, legătura radio dintre Pămînt și Uranus II a funcționat perfect. Experiența reușise. Totuși, după două luni și ceva de zbor neîntrerupt, în care timp aparatele automate ale navei au transmis pe Pămînt informații științifice foarte importante, la 13 martie 2066, Comandantul lui Uranus II, alias Bătrînul Lup de Stele, a făcut ultima sa comunicare. El a precizat că are o deviere ușoară și că se-ndreaptă spre Constelația Lirei, dar că, din nefericire, în calea lui a apărut o barieră cosmică.

După aceea, legătura radio dintre Uranus II și noi s-a întrerupt pentru totdeauna, așa cum de altfel s-a întîmplat în acel secol cu toate vehicolele fotonice, care dispăreau fără urmă. Comandantul primei astronave terestre fotonice plecată spre alte stele, dispărut și el fără urmă în direcția Constelației Lirei, a primit înaltul titlu de Erou Postmortem al Cosmosului. Cîțiva autori i-au scris biografia, serviciul de documentare planetar i-a închinat cîteva filme, păstrate și azi în arhivă, și i-a ridicat cîteva statui. Una, și cea mai frumoasă, pe vechiul Cosmodorm central de pe Lună, alta pe Uranus, una la Marele Muzeu Astronautic mondial de pe Marte și, în sfîrșit, încă vreo cinci în alte cîteva locuri, aici, pe Terra.

— Mă bucur nespus că-ți amintești datele principale despre celebrul tău stră-străbunic, îmi zîmbi Directorul, părînd într-adevăr că se bucură foarte mult. Am profitat de acest interes arătat față de mine și de strămoșul meu și am continuat, încălzit:

— Oho! Mai dețin o mulțime de amănunte din familie și din unele biografii, scrise de cei care l-au cunoscut personal pe Bătrînul Lup de Stele.

— Vrei să ne spui cîte ceva?

— Cu multă plăcere.

Habar n-aveam că, în acea clipă, eu îmi începusem propriu-zis cariera de manager și biograf celebru al și mai celebrului meu strămoș și că tot ce spuneam și făceam era, încă din momentul cînd intrasem în cancelarie, înregistrat și transmis de toate stațiile interteleviziunii planetare. Mi-au spus apoi prietenii și părinții că primul meu teleinterviu „aranjat spontan" fusese într-adevăr foarte reușit, deși de cîteva ori mă luase gura pe dinainte după obiceiul meu și debitasem cîteva chestii nelalocul lor.

— Bătrînul Lup de Stele, am spus, încîntat că Directorul nu mă slăbește din priviri, era blond, ca și mine, și avea ochii albaștri, ca și ai mei. Era un bărbat frumos ca un viking (nu prea știam cine erau vikingii ăia, dar mersese, el nu mă întrerupsese). Măsura în înălțime unu nouăzeci și patru, era vesel și polisportiv, ca și mine. În tinerețea lui obținuse trei licențe în științe exacte și patru medalii de aur la Olimpiadele din secolul trecut și anume una la înot, și trei la acrobație aviatică. Fusese un as printre căpitanii stelari din vremea lui și din toate timpurile. Iar ca fire era un tip destul de excentric. Unii dintre vechii lui biografi au căzut de acord că Bătrînul Comandant era trăsnit de-a binelea, și că-i plăcea să se țină de șotii, vă rog să mă scuzați, Domnule Director, dar și aici îi seamăn, după cum zic cei din familia noastră.

Directorul m-a scuzat binevoitor, cu un gest larg și patern.

— Vechii lui biografi, am continuat satisfăcut, îl numesc pe stră-străbunicul meu cînd „cel mai temerar comandant al secolului XXII", cînd un „lunatec cum n-a mai fost" sau un „original fără pereche", un „visător incorijibil", sau „un spirit viu, complex și total imprevizibil", un „sportiv admirabil", un „suflet ales", un „sentimental", ba chiar un „mare copil teribil" și așa și pe dincolo.

Am vrut să spun că unii amici din tinerețe îi spuneau chiar „spaima fetelor și-a cometelor", dar mai bine că n-am spus și asta, fiindcă nici celelalte atribute pe care — jur pe inelul lui

Saturn — nu le-am inventat eu, ci le-am învăţat pe dinafară din cărţi, nu prea au fost pe placul Directorului.

— Să lăsăm anecdotele, tuşi el cu subînţeles şi reproş, uitîndu-se la ceas. Trăim o clipă prea înălţătoare pentru a le mai da curs. Îţi mulţumim, Trăienel, pentru informaţii. Poate că vrei să afli acum şi de ce te-am luat de la antrenament şi te-am pus să-mi povesteşti despre stră-străbunicul tău, temerarul şi legendarul nostru Icar modern.

Vocea Directorului nostru se făcuse cu adevărat sublimă, ca în momentele cînd începea să ne ţină o conferinţă scurtă şi înălţătoare despre etică. De cînd ieşise la pensie de la Institutul de matematici şi fusese numit Director al şcolii noastre, venerabilul savant se ocupa şi de filozofie şi de pedagogie, printre alte chestii serioase, aşa cum fac azi cei mai mulţi bătrîni de pe Pămînt.

„Mii de meteori şi rachete, mi-am zis, acu' o să-mi spună, în sfîrşit, de ce m-a invitat la el în cancelarie, şi de ce m-a tras de limbă cu atîta amabilitate. Credeam că e vorba de o comemorare festivă, pusă la cale de Consiliul Mondial de Zbor, întrucît la 1 ianuarie se împlinea un secol de la plecarea navei Uranus II."

Am ciulit aşadar urechile.

— E un moment înălţător pentru noi toţi Pămîntenii, rosti mai departe, cu solemnitate, Directorul, ridicîndu-se în picioare. E o clipă cu adevărat emoţionantă, mai cu seamă pentru tine, dragul nostru Trăienel.

Am făcut ochii mari. Savantul urmă, la fel de solemn:

— În dimineaţa asta de decembrie, acum douăzeci de minute, ne-a sosit — e drept cu mare întîrziere — din nemărginirea spaţiului astral, pe calea undelor H_{202}, un mesaj emoţionant, o cosmogramă lansată de pe străvechea navă Uranus II. Comandantul ei se adresează tuturor Pămîntenilor, şi în special ultimului său descendent, micului Trăienel.

— De-de ce tocmai mi-mie? m-am bîlbîit, zăpăcit la culme, gîndind că Bătrînul Lup de Stele n-avea de unde şti că ul-

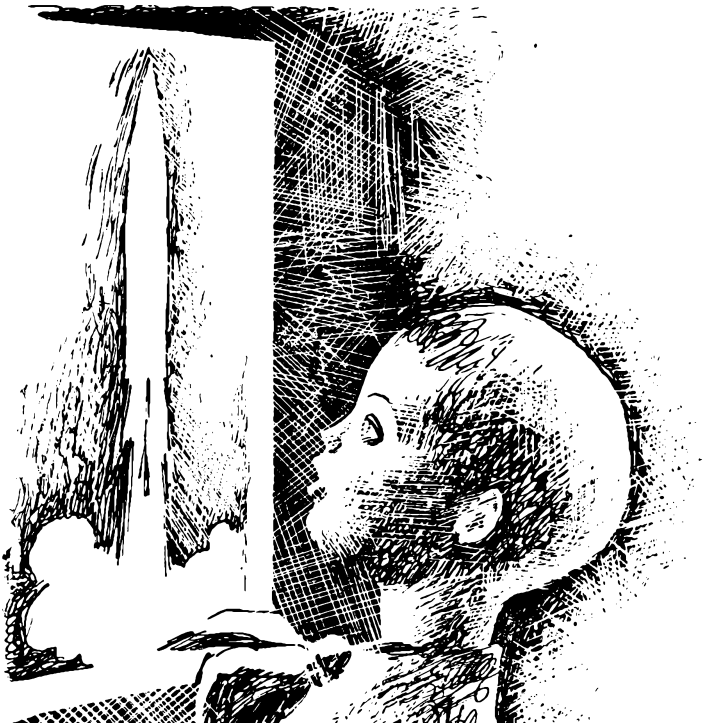

timul său stră-strănepot se numește Traian, decît doar dacă ar fi la mijloc cine știe ce fantasmagorie.

— Ai răbdare să asculți, mă calmă Directorul. Cosmograma ți-e adresată *numai simbolic* ție, deoarece tu ești într-adevăr cel din urmă descendent în linie directă al Comandantului dispărut. În realitate, mesajul e adresat bunicului tău, pe care îl cheamă

tot Traian, și care, la îmbarcarea Comandantului pe Uranus II, avea 2 luni și era ultimul născut din familia voastră. Pe atunci îi spuneau toți „Trăienel", ca și ție. Acum însă ascultă știrea. Stațiile noastre teleradio o retransmit din jumătate în jumătate de oră.

Am devenit brusc foarte atent. În cancelarie țiui, melodios și penetrant, semnalul cunoscut al emisiunii de cosmo-informații speciale. Apoi pe ecranul-perete, din biroul directorial, apăru telespicherul, care spuse, grav și tulburat:

«Dragi telespectatori și auditori de pe Terra și de pe celelalte stații și planete locuite de Pămînteni, nu părăsiți posturile. Transmitem special pentru voi următoarele știri:

„Azi, 12 a XII-a, anul 166 din mileniul 3, la ora zece și patru minute și 18 secunde fix, vechea stație automată de radiorecepție a semnalelor de tip H_{202}, aflată pe satelitul artificial al planetei Uranus, a captat din Cosmos o știre senzațională, de mare însemnătate pentru istoria astronavigației noastre. E vorba de un ultim mesaj, necunoscut pînă azi, transmis de Comandantul astronavei Uranus II, plecată acum o sută de ani în direcția Constelației Lira. Se credea că dispariția ei a avut loc tot în anul 2066, la două luni și 13 zile de la lansare, dar ultima transmisie ne permite să rectificăm această dată istorică. Vă invităm să audiați în continuare vestea cea mare, paralel cu documentarul pe care vi-l prezentăm despre legendarul nostru Erou al Cosmosului".»

Telespicherul dispăru, și în locul său pe ecran începură să se desfășoare niște imagini colorate cam șters, dintr-un jurnal filmat chiar în anul 2066, la lansarea lui Uranus II. În centrul ecranului se vedea acum marea și vechea astronavă, așezată pe o platformă înaltă de tip arhaic. Cosmodromul de pe planeta Uranus era înțesat de rachete mici, pentru efectuarea de zboruri de agrement înăuntrul sistemului solar.

— Ce vechituri sublime, suspinai eu, nostalgic.

Imaginile următoare îl reprezentau pe formidabilul meu străstrăbunic, înainte de îmbarcare, în mijlocul familiei sale. Îl re-

văzui cu multă plăcere pe Bătrînul Lup de Stele, în carne și oase, cu bărbuța lui creață, cam caraghioasă și demodată chiar și pentru vremea aia, cu chipul său energic și cuceritor, tăbăcit de soare, brăzdat de cute și de riduri. Părul îi albise de timpuriu, e adevărat, dar altminteri, pe cinstea mea, Comandantul nu arăta chiar așa de bătrîn pentru cei 66 de ani ai săi. Ai fi jurat că e încă un campion de box agravific, un bărbat în floarea vîrstei, un venerabil căpitan stelar, din timpurile dintîi, eroice — ce mai!

De aceea mă emoționai și mai tare cînd Bătrînul Lup de Stele, fără alte fițe sau discursuri de despărțire, făcu cu ochiul, pe cinstea mea, teribil de simpatic și de șmechereşte, apoi își puse casca, flutură mîna în semn de adio și se urcă în navă, pe scara automată.

Racheta plecă duduind și urlînd ca o mie de sirene isterice, și azvîrlind în urma ei un imens și orbitor fascicol de raze. Într-o clipă dispăru. Pe cerul negru, presărat cu puncte luminoase fixe, se zărea acum doar o cometă de foc vie, pîlpîitoare, deplasîndu-se încet de tot pe o traiectorie depărtată.

«E ultima imagine a lui Uranus II, în drumul său spre „Alfa Centauri"! comentă vocea spicherului. Acum o să ascultați mesajul cifrat, primit azi-dimineață și înregistrat pentru dvs. de Centrul de zbor.»

Se auziră niște sunete depărtate și bruiate de zgomote și scrîșnituri, peste care se suprapuse glasul metalic al automatului ce traducea semnalele direct în cuvinte:

„— Atențiune, atențiune! Oameni de pe Terra! Aici Uranus II, Uranus II. Transmite Comandantul astronavei Uranus II. Atențiune! E ora 22 și zece minute, ziua . . . (aici nu se înțelegea nimic) de zbor . . . (iar bruiaj) luna noiembr . . . anul terestru 2078. Atențiune, vorbește Bătrînul Lup de Stele! Raportez că sînt în drum spre Pămînt. Voi sosi, sper, în bună stare, la 1 ianuarie, anul 2078, pe cosmodromul de unde am plecat. Vă voi da amănunte mai tîrziu. Dragii mei, marea mea aventură se apropie

de sfîrşit. Am ajuns la . . . (bruiaj). Sînt emoţionat şi fericit să vă pot saluta din Cosmos pînă la revederea noastră, pe Pămînt. Aşteptaţi-mă la 1 ianuarie, anul terestru 2078, pe Cosmodrom. Să vină negreşit Trăienel, ultimul meu urmaş. E băiat mare acum, are peste 12 ani. Atenţiune. Întrerup emisiunea. După trei zile voi reveni la aceeaşi oră, pentru a vă da alte informaţii despre mine. Centrul de teleghidare să dirijeze astronava la coborîre. Oameni de pe Terra, Comandantul lui Uranus II vă salută din drum spre Pămînt. Pe tine, Trăienel, te îmbrăţişează Bătrînul Lup de Stele!"

Transmisia astrală se sfîrşi aici. Eram năucit de-a binelea. Telespicherul reapăru şi comentă vizibil emoţionat şi el:

„Dragi telespectatori şi auditori, sîntem cu toţii tulburaţi de cele auzite. Mesajul receptat azi dimineaţă de Observatorul de pe satelitul T_4 al planetei Uranus e într-adevăr senzaţional. Străvechea şi eroica navă, condusă de temerarul căpitan stelar rămas în istoria astronavigaţiei noastre sub numele de Bătrînul Lup de Stele, se afla aşadar pe drum, la 12 ani de la lansare. Ba mai mult, izbutise să se întoarcă din direcţia în care deviase şi să se îndrepte spre sistemul nostru solar. Acum 88 de ani, după cum anunţă mesajul, Uranus II trebuia să se întoarcă. După cum aţi auzit şi dvs., Comandantul ei saluta optimist această revedere, care nu a avut loc în anul 2078 şi nici de atunci pînă azi. Ultimul său descendent, căruia îi sînt adresate cele din urmă cuvinte, avea într-adevăr în 2078 vîrsta de 12 ani. Are acum o sută de ani şi două luni, e pensionar şi îi dorim sănătate. O coincidenţă bizară face ca stră-strănepotul celui plecat să se numească tot Trăienel şi să aibă în prezent cam 12 ani. E pionier cosmonaut în ciclul II de învăţămînt şi dvs. l-aţi văzut şi l-aţi auzit cu puţin înainte, prin bunăvoinţa Directorului şcolii la care învaţă. La revedere. Vă mulţumim."

Am explodat ca o bombă cu efect întîrziat:

— De ce nu mi-aţi spus că voi fi teletransmis?

Dar adevărata bombă avea să explodeze peste trei zile. În ziua de 15 decembrie 2166, o mulțime de telereporteri și specialiști se aflau la Observatorul vechii stații automate de radiorecepție de pe satelitul T_4 al lui Uranus. Noi toți de pe Terra urmăream evenimentele prin televizorul astral.

Așa cum, de altfel, anunțase mesajul Bătrînului Lup de Stele, la ora indicată dinainte, receptorul de unde H_{202}' intră în funcțiune. Luminițele lui verzi, albastre și roșii se aprindeau, clipeau și se stingeau cu iuțeală, în timp ce în difuzor o sirenă țiuia nervos. Dintr-o mică fentă a automatului receptor ieșea o bandă rulantă, perforată cu mii de puncte și semne minuscule. Era mesajul cifrat, prelucrat și gata doar de a intra în mașina cibernetică de tradus. După vreo 2—3 minute, telespicherul primi o notiță, o citi uluit și anunță cu sufletul la gură:

„Dragi telespectatori și auditori, cel de al doilea mesaj necunoscut pînă azi, lansat de comandantul navei fotonice Uranus II, a fost receptat în mod surprinzător, chiar acum, de stația de unde H_{202}' la 3 zile după primirea știrii senzaționale din 12 a XII-a anul în curs, venind tot pe aceeași lungime de undă și folosind același vechi cod astronautic. De data asta nava Uranus II comunică în mod automat, printr-o transmisie care reia aceleași date, coordonatele spațiale unde se află, viteza și unghiul prevăzut de ea pentru coborîre. S-ar părea, iubiți Pămînteni, că străvechea rachetă fotonică se găsește în clipa asta la o distanță nu prea mare de marginile sistemului nostru solar. Dacă ea ar zbura cu viteza inițială cu care a fost prevăzută, adică normal, cu 298 000 de km pe secundă, peste două săptămîni, deci la 1 sau 2 ianuarie, ar urma să intre în spațiul cosmodromului vechi al planetei Uranus.

Specialiștii aflați la observatorul vechi calculează în clipa asta și detectează cu ajutorul razelor cosmice SXA corpurile astrale mici, din zona semnalată în mesaj, pentru a stabili dacă acolo există o navă sau o altă sursă care emite aceste semnale, sau dacă e vreo mistificație la mijloc. Pînă ce ei vor detecta ade-

vărul, vă rugăm să ascultaţi a doua parte a mesajului cosmic primit adineaori. E o ştire uluitoare, cum n-a mai înregistrat omenirea în secolul nostru decît acum 44 de ani, în anul 2122, cînd savanţii de pe Terra au izbutit să capteze şi să traducă, să descifreze pentru prima oară în istoria Pămîntului, o emisiune venită din altă parte a Universului nostru, de la nişte fiinţe raţionale asemeni nouă, de care însă ne desparte o distanţă galactică de 3 miliarde ani-lumină."

Vocea spicherului vibra de emoţie.

Acum 44 de ani, cînd el era un ţînc în cursul I de învăţămînt, asistase el însuşi la acel eveniment epocal din istoria radiocosmo-semnalizării. Eu învăţasem la şcoală anul trecut despre oamenii din acel sistem solar şi atunci mă emoţionasem grozav. Acum însă ardeam de nerăbdare să aud ce mai avea să-mi comunice Bătrînul Lup de Stele. Nu cred că mai e nevoie să vă reproduc aci, pe bandă, ceea ce conţinea cel de-al doilea mesaj al său, fiindcă toţi pămîntenii, de la mic la mare, l-au aflat acum două săptămîni.

Trebuie să recunoaşteţi că vestea fusese o bombă colosală, într-un fel (zic eu la modul subiectiv) mai colosală decît tălmăcirea limbajului cifrat al emisiunii galactice de acum 44 de ani.

Pe scurt, Bătrînul Lup de Stele îşi anunţa sosirea la 1 ianuarie pe cosmodromul de pe Uranus. Faimoasa lui corabie zburătoare, antediluviană, rezistase atîţia ani pe drum şi se-ntorcea cu *adevărat!* Uranus II exista! Ea fusese detectată de savanţii şi roboţii spaţiali, *exact* în regiunea astrală pe care o indicau coordonatele transmise. Comandantul lui Uranus II trăia, aşadar! Ba mai mult. Descoperise pe-acolo unde fusese o planetă micuţă, locuită de fiinţe asemeni Pămîntenilor, cu care se înţelesese de minune. La bordul lui Uranus avea mai multe „surprize" cosmice, şi chiar şi o „pasageră" clandestină, nu voia să dea explicaţii în plus, decît la sosire. Probabil pasagera clandestină era o delegată a acelor oameni, ori cum le-o fi zicînd.

Mai spunea că mesajele pe care noi le primisem pînă acum fuseseră imprimate de mult pe o bandă cu declanşare automată, întrucît el, Comandantul lui Uranus II, doarme. Mii de meteori şi rachete! Aţi auzit cu toţii, nu-i nici o născocire de-a mea, *Comandantul doarme*. Ca să reziste pe drum, explica banda aceea automată, Bătrînul Lup de Stele îşi provocase un somn artificial şi se „îmbălsămase", pregătindu-se cu grijă pentru a doua lui naştere pe Terra. (Nu prea a înţeles nimeni în prima clipă ce comedie era „îmbălsămarea" şi „naşterea" aia, dar întrucît Comandantul era cineva, un supracăpitan, un titan, un întors din alte lumi, toţi savanţii au rîs la auzul acestor chestii, ca la o glumă bună). În încheierea mesajului, încă o dată, Bătrînul Lup de Stele îi saluta pe toţi semenii lui de pe Pămînt, mă îmbrăţişa pe mine, ultimul său descendent, şi mă invita să nu lipsesc de la aterizare. Chiar aşa transmisese: „Lui Trăienel, ultimul meu descendent, îmbrăţişările i le voi da personal pe cosmodrom la sosire".

Mai adăuga o rugăminte. Întrucît, zicea el, la începutul drumului, se simţise foarte nervos şi cam bolnav, ruga respectuos şi călduros Consiliul Mondial de Zbor să nu-i facă o primire oficială, la întoarcere, ci doar una „restrînsă la un grup de 10—20 de oameni", pentru „a preveni unele şocuri". Săracul meu stră-străbunic! Cred şi eu că se simţea cam nervos. Oricît de „tare" şi gigantic era, cînd te gîndeşti bine, era atît de bătrîn! Avea 166 de ani! Cît Matusalem în persoană! (auzisem eu ceva vag despre Matusalem ăla, zice-se omul care a trăit cel mai mult pe Pămînt, dar — pe cinstea mea — îl socoteam pe Comandantul lui Uranus II pe atunci mult mai demn de acest titlu). Bunicii şi străbunicii noştri trăiau în medie cam 110—120 de ani. Dar 166 nu atinsese nimeni pe glob, să mă trăsnească vreun meteor dacă mint!

În sfîrşit, Matusalem sau nu, celebrul meu stră-străbunic trăia şi se-ndrepta — adormit sau treaz — ca o cometă spre noi. Restul nu mai avea mare importanţă. Cu excepţia faptului că printre cei invitaţi pe cosmodrom eram şi eu.

Inexplicabila, misterioasa încurcătură de ani și de nume dintre mine și bunicul meu Traian mă fericea în chipul cel mai fantastic și fulgerător cu putință.

Pînă la 1 ianuarie mai erau numai două săptămîni și totul avea să se explice, Uranus II trebuia să sosească, iar eu aveam să-l cunosc personal pe cel mai grozav, mai fenomenal, mai extragalactic stră-străbunic din cîți au existat vreodată pe Pămînt!

Nu mai știam pe ce lume trăiesc. Firește că nu numai eu mă agitam așa, ci și ceilalți din familie, și în plus o grămadă de savanți, telereporteri și delegați din toate „colțurile" sistemului nostru planetar. Toți se pregăteau să asiste la epocala sosire a lui Uranus II și a bătrînului ei Comandant.

În aceste împrejurări a început celebritatea mea. Spun *a început,* fiindcă aceste fapte constituie doar preludiul celebrității mele. Cele ce au urmat au fost și mai și — să mă trăsnească vreun meteor dacă mint!

Cap. doi:
Pregătiri pentru 1 ianuarie 2167 sau cum m-am certat cu Aurel, cu U Pici și cu toată lumea

Pînă la sosirea lui Uranus II, nici n-am știut unde mi-e capul!

În vreme ce omenirea întreagă se pregătea să-l primească pe Bătrînul Lup de Stele, în vreme ce savanții, constructorii și comandanții de cosmorachete discutau public, cu ardoare, necesitatea reluării zborurilor de lungă durată în afara sistemului nostru solar (zboruri ce fuseseră abandonate din cauza eșecurilor survenite în 99% dintre încercări), eu executam, deocamdată înăuntrul sistemului solar, un amețitor voiaj pe socoteala intertele-viziunii. Adevăratul nepot al gloriosului astronaut, primul Trăienel, adică bunicul meu, era cam bolnav și, pentru a-și menaja sănătatea, refuzase orice fel de întîlnire cu publicul pînă la auranizarea mult așteptatei nave. Ceilalți din familie, cu care eu îmi împărțeam laurii de „urmaș al Comandantului înviat din morți", erau prinși cu alte treburi serioase. De aceea rămăsesem — și am rămas pînă la capăt — *obiectivul numărul unu* al tuturor telereporterilor, admiratorilor, cunoscuților, necunoscuților și curioșilor care s-au năpustit asupra mea, ca niște meteori asupra Lunii vechi. Curiozitatea lor nu m-a ciuruit, cum s-a întîmplat cu bietul nostru satelit natural în epocile preastronauticei, dar m-a năucit

de-a binelea. Jur pe inelul lui Saturn, pînă azi nu credeam că a fi celebru e mai dificil decît a fi campion de box agravific! Mori sufocat din pricina simpatiei publice, nu alta! Tot timpul zbori de la un post la altul, împarţi surîsuri, strîngeri de mînă, autografe, apari la tele, zîmbeşti, vorbeşti, iar strîngi mîini şi dai autografe, te urci în rachetă, zbori în Lună la o întîlnire cu cosmopionierii din tabăra de vacanţă, iar apari la tele, iar zîmbeşti, iar vorbeşti, iar zbori — ba în Marte, ba în Venus, ba pe Pămînt, ba cine mai ştie unde — o aiureală întreagă! Nici n-ai cînd să respiri. Pe cuvîntul meu, celebritatea în secolul XXII e nebunie curată!

Aşteptam aşadar cu nerăbdare ziua de 1 ianuarie, nu numai fiindcă era o zi ultragalactică pentru mine, ci şi fiindcă nădăjduiam că o să scap de corvoada gloriei mondiale şi o să şi-o poarte stră-străbunicu' meu singur, pe umerii lui, de-aici-nainte!

Cu cîteva zile înainte de Revelion, plictisit la culme de atîtea deplasări cosmice şi de atîtea filmări, m-am retras modest din postul de vedetă şi m-am consacrat, în secret şi cu mare pasiune, altor meserii artistice, mai ales că începuse şi vacanţa şi toţi colegii mei se ocupau intens cu pregătirea Carnavalului de la Palatul Pionierilor din Lună.

Cu ocazia acestui eveniment, ştiţi că obiceiul Pămîntului cere ca fiecare pionier sau elev mai mare să pregătească o surpriză, un joc inventat de el, un scheci sau altceva, mă rog, măcar o mască sau un costum ingenios, fiecare după cum îl duce capul!

Cu mult timp înainte, eu, împreună cu bunul meu amic Aurel, vorbisem la şcoală să punem amîndoi în scenă un basm vechi, adaptîndu-l pentru teatrul de păpuşi automate. M-am gîndit că n-ar strica să-mi economisesc timpul şi forţele şi să combin cele două evenimente: Carnavalul şi sosirea Bătrînului Lup de Stele, din moment ce ele aveau aceeaşi scadenţă: Ziua de Anul nou. Am socotit că ilustrului meu străbunic i-ar plăcea, probabil, să asiste la piesa pe care urma s-o aranjeze nu mai puţin ilustrul său descendent. De aceea, am hotărît laolaltă cu Aurel să dramatizăm nu

orice fel de basm, ci un basm preferat de Bătrînul Comandant în vremea cînd era el copil.

Într-una din biografiile scrise despre copilăria lui se spunea textual că autorul pe care îl devora viitorul Lup de Stele, din scoarţă în scoarţă şi din bandă-n bandă, pe la anul 2010, era un băsmuitor hîtru de acum trei secole, pe numele său Ion Creangă.

Am cotrobăit printre benzile vechi din biblioteca părinţilor mei şi am dat peste caseta cu „Basme vechi — clasice", printre care se afla şi Harap Alb. Mi-a plăcut la nebunie, fireşte, deşi unele chestii şi expresii arhaice din această poveste nu mi-ar fi fost prea clare fără ajutorul unui automat lingvistic de la Biblioteca şcolii. O zi întreagă am studiat basmul şi am chestionat automatul — pînă la urmă robotul de serviciu era să mă dea afară din sală fiindcă rîdeam prea tare şi-i deranjam pe ceilalţi cititori.

Apoi am intrat cu adevărat la griji. Să pui în scenă un Harap Alb nu e lucru de glumă — jur pe inelul lui Saturn! Prietenul meu, Aurel, îşi luase angajamentul să construiască decorurile şi să imprime pe nişte benzi speciale ilustraţia muzicală, vocile şi replicile eroilor noştri. N-aveam nici o teamă; ştiam că bunica lui Aurel e o talentată regizoare la interteleviziune şi că o să-i dea o mînă de ajutor, ca să nu rămînem cu spectacolul în stare de imponderabilitate.

Mai multă bătaie de cap aveam cu mine însumi.

Eu trebuia să mă ocup de regie şi de construcţia eroilor, adică a micilor roboţi — plastici, cărora urma să le fixez programul minimal.

Făcusem singur dramatizarea — adaptarea basmului pentru scena noastră de păpuşi. Asta îmi luase oarecare timp şi era floare la ureche pe lîngă cele ce mai aveam încă de lucru. Noroc că unchiu-meu, care e un priceput constructor de roboţi mari şi de automate mici, mi-a executat în laboratorul său cibernetic, în numai 2 zile, păpuşile, adică eroii sau personajele ce-mi trebuiau. El le-a alcătuit mecanismul şi înfăţişarea şi — să mă trăsnească vreun meteor dacă mint! — roboţii plastici au ieşit aşa de reuşiţi,

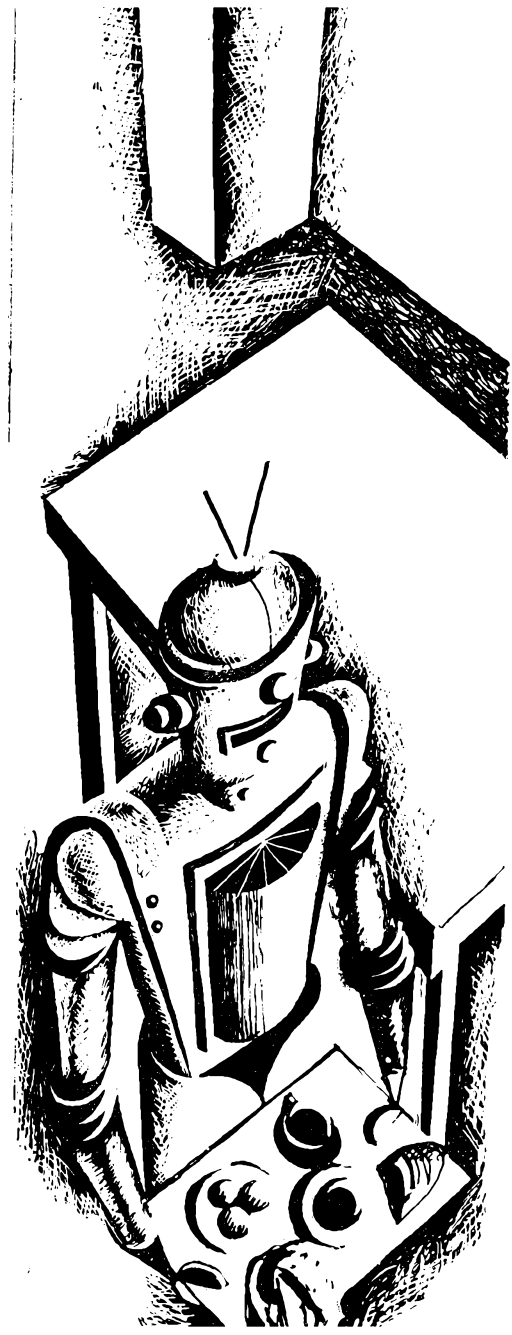

că numai văzîndu-i te topeai de rîs!

Tot făcînd pe vedeta la televiziune, prinsesem eu din zbor cîte ceva din tainele regiei, și mă pricepeam să tai banda la timp, să fac mixajul, să cronometrez replicile, și alte savantlîcuri dintr-acestea, necesare unei piese.

Dacă nu s-ar fi amestecat U Pici, robotul nostru casnic, fosta mea dădacă de tip „Universal", și încă un alt personaj neprevăzut, aș fi reușit de prima oară cu basmu' ăla clasic, și nu m-aș fi făcut de rîs. Poate că, antrenat de reușita spectacolului, mi-ar fi venit chef să mă fac, mai tîrziu, regizor dar, — slavă stelelor, soarelui și asteroizilor troieni, — mi-a pierit gustul pentru teatrul automat și am jurat pe Saturn să devin om serios.

Iată ce s-a întîmplat și datorită căror împrejurări m-am lecuit de regie, cel puțin pentru vreo zece revoluții terestre!

La piesa noastră lucrasem împreună cu Aurel zile în şir, uitînd de toate, de vacanţă, de distracţii, de antrenamentul de zbor, pînă şi de fotbal. Eu, unul, cred că aş fi uitat şi să mănînc, dacă n-ar fi fost U Pici să-mi vîre tava cu dejunul sub nas.

În ziua cînd trebuia să fac ultimele pregătiri pentru repetiţia generală, neobositul meu robot-dădacă a intrat pe la zece dimineaţa în camera mea şi m-a invitat, grijuliu şi ceremonios, cu vocea lui de copilaş răguşit:

— Lasă jocul şi mănîncă, Trăienel, te rog!

N-aveam timp să-i explic că nu mă joc, ci că lucrez, de aceea i-am răspuns să mă lase în pace şi să se care din cameră. Cu aceşti roboţi de tip „Universal Pici", care au fost construiţi special ca să fie nişte doici şi nişte pisălogi politicoşi şi intransigenţi, nu e nimic de făcut însă!

U Pici al nostru a insistat dulce, atît cît îi îngăduie, fireşte, vocea lui cam hîrîită:

— Mănîncă, te rog, Trăienel. Altfel n-ai să te faci mare.

De multă vreme eram agasat de vocabularul şi de programul robotului nostru casnic, care se socotea — fireşte, nu din vina lui, ci din cea a creatorului său — superior şi mă dăscălea cu veselă bunăvoinţă, clipind din ochişorii săi verzi. Pînă la 6—7 ani îi mai apreciasem sfaturile. Acum însă mă călca pe nervi. Dacă s-ar fi mulţumit numai cu simplul rol de bucătar, valet şi grădinar, treacă-meargă, aş fi uitat că a rămas în urmă cu programul! Ghinionul a făcut ca eu să mă supăr şi să vreau să-i îndepărtez tava cu micul dejun.

A fost de ajuns o mişcare şi — ca un roi de meteori zburători — pîinea, laptele, gemul şi untul au zburat de pe tavă şi au căzut exact peste nişte mici piese pe care trebuia să i le fixez lui Flămînzilă.

Mi-am ieşit din fire şi, uitînd toate regulile de politeţe pe care U Pici mi le-a predat 7 ani la rînd, am zbierat:

— Eşti un nepriceput! Cum să mai lucrez? Nu vezi ce i-ai făcut lui Flămînzilă?!

Robotul a hîrîit surprins, filologînd:

— Flămînd, a flămînzi, flămînzilă . . . Asta e o expresie arhaică, ieşită din uz. Pe Pămînt nu mai există flămînzi. Numai în cărţi se spune „flămînd". Dacă ţi-e foame, spune-mi.

— Nu mi-e foame! am strigat înfierbîntat, dar totuşi amuzat. Tu, U Pici, eşti un robot înapoiat, asta eşti! O să te dau la reprogramat.

— Iar eu o să te spun la prînz părinţilor, m-a ameninţat solemn robotul şi a ieşit din cameră cu paşi exacţi.

Asta a fost prima parte a ghinionului. Partea a doua a venit imediat şi tot din pricina lui. A lui U Pici şi a lui Paspartu. O să vă spun îndată cine e Paspartu acesta.

Imediat ce U Pici a ieşit din cameră, l-am chemat pe Aurel la televideofon.

Formidabilul centru înaintaş din echipa noastră de fotbalişti, alias Aurel, bunul meu prieten şi coleg de clasă, era încă în pijama. Stătea în odaia lui, ghemuit într-un fotoliu şi ţinea la piept o pernă în care părea a fi ascuns ceva.

Lîngă el, pe o măsuţă, se afla micul dejun şi un termos.

Mai tîrziu am observat că termosul nu era termos, ci un . . . biberon cu lapte.

L-am rugat pe Aurel să vină imediat la mine, ca să ne apucăm de lucru, la piesa noastră. I-am amintit că mai aveam doar o zi pînă la repetiţia generală.

— Nu pot veni imediat, mi-a răspuns el, stînjenit. Nici n-am mîncat. Să ştii însă că am o surpriză pentru tine, ceva . . . extragalactic!

L-am întrebat nerăbdător dacă bunică-sa îi dăduse toate microbenzile. A dat din cap, a mormăit, şi a vrut să închidă legătura. Părea preocupat.

— Stai, am ţipat, jignit de lipsa lui de interes. Nu închide! Te aştept pînă mănînci. O să-ţi arăt ultimii doi roboţi pe care mi i-a trimis unchiu-meu.

Eram foarte încîntat de cei doi roboţi, de Ochilă cel ochios şi de Păsări-Lăţi-Lungilă, care se deşira şi se întindea de ţi-era mai mare dragul, vorba lui Creangă, taică-său!

Aurel n-a închis, dar s-a întors cu spatele spre mine.

Deodată, ceva mi s-a părut suspect. O să vedeţi că aveam dreptate. Mi-a sărit în ochi biberonul acela şi am spus, uimit:

— Ascultă, Aurel, ce comedie faci cu biberonul acela?

— Cu bibe?... Ce biberon? a făcut el pe şmecherul, căutînd să acopere cu umărul măsuţa aflată în raza vizuală a televideofonului.

Eu pot fi distrat, neatent, cu capu'n nori, dar cînd văd ceva, *văd* ca şi Ochilă! Nimic nu-mi scapă. L-am luat subţire:

— Aurelaş, iubitule, pentru cine-ţi trebuie lăpticul acela?

El s-a înfuriat şi s-a răsucit brusc.

— Pentru ăsta mic, dacă vrei să ştii, savantule! şi, rîzînd cu satisfacţie, a desfăcut perna.

Învelit în ea, şi tremurînd totuşi uşor, era *acolo,* în pernă, o splendoare de căţeluş *viu,* nu un căţel — robot din plastic, cum se vede în orişice casă. Un căţeluş în carne şi oase, cu o limbă trandafirie şi delicată, un animal *viu,* aidoma cu fraţii lui lătrători din marele Zoo domestic de la Snagov, sau cu cîinii din rezervaţiile special amenajate pentru viitoare zboruri experimentale, ori pentru cercetări de laborator.

Acesta era Paspartu, pe care Aurel îl primise în dar, în aceeaşi dimineaţă, de la o mătuşă de a lui. Asta era surpriza extragalactică pe care mi-o pregătise şi cu care, într-adevăr, îmi luase piuitul. Nici nu-mi venea să cred că Paspartu e un căţel adevărat, aşa era de nostim!

Muream de curiozitate să-i aud şi glasul, de aceea am murmurat, răpit de admiraţie:

— E tare drăguţ. Vino iute cu el. Ştie să latre? Fă-l să latre, te rog, măcar un pic.

Aurel îşi mîngîie căţelul, care se gudură recunoscător, dar mut.

— Trage-l puţin de coadă, puţin de tot, doar ca să-i aud glasul, m-am umilit eu, rugîndu-mă de Aurel ca un copil.

— Ce? Nu ţi-e bine, şefule? m-a adus el la realitate. Paspartu e un căţel *viu* şi foarte simţitor. Cum o să-l trag de coadă? Crezi că e calul artificial al lui Harap Alb, din piesă?

Avea dreptate. În ceea ce priveşte coada şi naturaleţea căţelului său. Altminteri, Aurel se înşela. Dar să nu anticipez. O să vedeţi îndată ce s-a întîmplat.

Aurel a venit după vreo 15 minute la mine, ţinîndu-l emoţionat şi mîndru în braţe pe Paspartu al său.

Am avut fericita ocazie să-l văd, să-l mîngîi şi să-i aud glasul. Lătra subţirel şi foarte frumos. Cel puţin la început. Pe urmă . . .

Să revenim însă la oile noastre. (Nu ştiu ce origine are acest antic proverb, dar ştiu că se obişnuieşte să fie spus indiferent dacă e vorba de oi, de cîini sau de lucruri. În cazul meu cred că ar fi fost mai propriu să zic: „să revenim la roboţii noştri", că de la ei am pornit-o.)

Aşadar, Paspartu lătra. Eu îl admiram. Aurel plesnea de fericire. În clipa aceea fatală apăru însă U Pici.

— Ce fel de căţel e ăsta? întrebă el, curios ca întotdeauna.

Aurel răspunse ca un prost:

— E căţelul meu. Un căţel adevărat. L-am primit în dar, azi.

Cu U Pici ăştia însă trebuie să fii uneori prevăzător şi să spui adevărul pe ocolite. Asta o ştiam eu din experienţă, şi experienţa mi-a dovedit că aveam dreptate. U Pici s-a pornit ca o morişcă:

— Un căţel? Căţel adevărat, adică viu? Ce caută aci un căţel viu? În casă nu ai voie să ţii animale vii, decît cu aprobare specială. Dă-mi căţelul. Toţi căţeii au microbi. O să-l duc la Zoo. Acolo e locul lui.

Degeaba s-a jurat Aurel, pe inelul lui Saturn şi pe zece cozi de comete, că Paspartu al lui nu are microbi, că i s-a făcut baia de unde, că e un căţel mic şi curat etc., etc., etc. . . . U Pici voia să i-l ia. De-abia l-am salvat eu, luînd căţelul iute şi plecînd cu

el în odaia mea de lucru. Ca să nu-l găsească U Pici, l-am ascuns în dulapul cu roboţeii plastici, unde îmi aranjasem şi microbenzile. Astea erau cît nişte pilule.

L-am convins apoi pe U Pici că a fost o glumă şi că Paspartu e tot o jucărie cibernetică, pe care o vom folosi într-o piesă de păpuşi.

După ce am scăpat de robot, ne-am jucat toată dimineaţa cu căţeluşul şi — la sfîrşit — în pripă, am fixat şi microbenzile în corpul eroilor nostri cibernetici din piesa cu Harap Alb. Una din benzi intrase însă în pămînt. Noroc că nu era vocea unuia dintre personajele principale.

A doua zi, după masă, aveam prima noastră repetiţie cu public. Invitasem pe părinţi, pe bunica lui Aurel şi pe unchiul meu, Ştefan. Fireşte, era prezent şi Paspartu, care fu admirat şi răsfăţat de toţi, fiindcă un căţeluş *viu*, vă închipuiţi, e un lux pe care nu orişicine şi-l poate procura în secolul XXII.

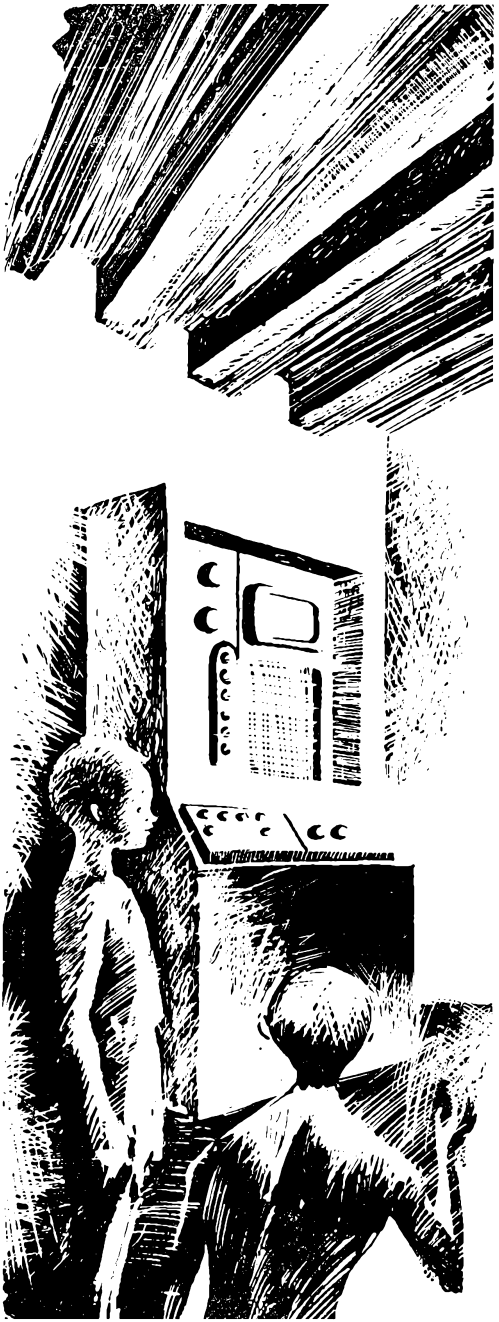

În sfîrşit, veni şi momentul cel mare! Eroii basmului lui Creangă se aflau pe scena construită special pentru ei, luminile se stinseră în cameră şi se-aprinseră la rampă — şi eu, în calitate de regizor principal, am apăsat pe butonul „Începem", de la tabloul de telecomandă. Roboţeii îşi începură automat programul. Se mişcau hazliu şi precis, şi erau foarte bine executaţi, însă replicile lor păreau destul de ciudate, ca la un enigmatic rebus, ceea ce stîrni îndată rîsul „publicului".

Microbenzile fuseseră introduse greşit; rolul lui Flămînzilă îl spunea Ochilă, Păsări-Lăţi-Lungilă vorbea cu glasul lui Gerilă, şi acesta spunea rolul lui Ochilă. Iată cam ce ieşise:

Păsări-Lăţi-Lungilă se lungea, întindea gîtul şi striga:

— Brrr, brrr, mor de frrig!

Apoi se lăţea şi şuiera, plîngînd şi blestemîndu-şi ceasul în care s-a născut.

Bătînd din buzişoarele lui groase, şi tremurînd de frig, Gerilă răcnea:

— Văd, văd, văd iarba cum creşte, soarele cum se rostogoleşte şi toate lucrurile găurite ca sitişca şi străvezii ca apa!

Flămînzilă înfuleca nişte bulgări de plastic şi mormăia:

— Pe de o parte îţi vine a rîde şi pe de alta a plînge.

Gerilă, dîrdîind, striga în continuare:

— Văd, văd, văd nişte guri căscate, uitîndu-se la mine.

Păsărilă bîjbîia cu mîinile primprejur şi turuia, gros:

— Numai din pricina voastră am răcit eu casa, mangosiţilor şi farfasiţilor, că eu crăp de frig, de frig, brrr!

Gerilă se întreba, nevinovat:

— Da' de ce vă miraţi aşa, mira-v-aţi de frumuseţi-vă!?

Flămînzilă îşi mesteca bulgării şi spunea, la rîndul lui:

— Mă, fetişoara împăratului, ştiu că am tras o durdură bună căutîndu-te, farmazoană ce eşti!

Spectatorii rîdeau cu lacrimi. Aurel mi-a suflat:

— Ai încurcat benzile, ceva fantastic!

— Le-am aranjat după cum mi-ai spus tu, am bombănit eu, nevrînd să-i dau dreptate.

— Ai greşit, recunoaşte! se-nfuriase Aurel.

— Ba tu eşti de vină! nu mă lăsam eu.

Tocmai atunci, Păsărilă se deşiră cît zece şi legănîndu-se, rîse împăciuitor:

— Ia nu vă mai dondăniţi atîta! Hai de-acu' să dormim!

Spectatorii se prăpădeau de rîs. Mi-am muşcat buzele pînă la sînge. În braţele lui Aurel, Paspartu scotea limba, vesel. Din burta lui se auzi deodată un nechezat şi o voce puternică de actor:

— Nihoho, sui pe mine, stăpîne, şi ţin-te bine! Fii odată bărbat şi nu-ţi face voie rea!

— Vai de mine, rolul calului l-a înghiţit Paspartu! Să nu moară! ţipă Aurel, ca o fată sperioasă.

Cu aceasta, prima repetiţie a piesei noastre a luat sfîrşit, într-o atmosferă de veselie suspectă pentru regizori. Aurel s-a supărat şi m-a lăsat baltă cu piesa.

Am încercat să mai refac singur păpuşile şi piesa, dar pînă la 1 ianuarie, pînă la Carnaval, nu mai aveam vreme.

Totul ieşise destul de prost, din pricina pisălogului ăluia de U Pici! M-am rugat de ai mei să-l dea la reprogramat, să-l schimbe, să-l deconecteze, dar în zadar . . . Ei pretindeau că roboţii casnici de ultimul tip nu ştiu să prepare atîtea dulciuri ca bătrînul nostru U Pici . . . Şi cum se apropia Revelionul . . . iar Bătrînului Lup de Stele, cică, îi plăceau la nebunie tortele, U Pici a rămas neschimbat, iar eu am rămas în vid tocmai de Carnaval. N-aveam piesă, n-aveam costum, n-aveam timp, n-aveam nimic. Singura mea consolare era că aveam un stră-străbunic formidabil, care trebuia să pice din cer, în următoarele zile, ca să mă salveze iarăşi din anonimat.

Cap. trei: Sosirea străvechii rachete Uranus II

Sosirea Bătrînului Lup de Stele n-a decurs totuşi aşa cum se aşteptau cu toţii c-o să fie.

E drept, eroica navă Uranus II a apărut la 18 decembrie, în sectorul X, exact după cum a fost prevăzut, şi a fost teleghidată de pe Marte spre Uranus, în mod normal, aşa cum prevedeau codurile noastre şi aşa cum ceruse şi celebrul cosmonaut înviat din morţi.

Pînă la „graniţele" sistemului nostru planetar, Uranus II ajunsese cu bine, datorită maşinilor de calcul şi de comandă automată, aflate pe bord. Singurele aparate care nu mai funcţionau erau posturile de teletransmisie a imaginilor şi posturile de radioemisie.

Din clipa în care străvechea rachetă fotonică fusese semnalată, teleradiofoniştii noştri înnebuniseră încercînd să prindă legătura *directă* cu bordul.

Nava nu răspundea la apelul disperat al Pămîntenilor, în schimb executa cu precizie comenzile primite pentru a fi teleghidată spre cosmodrom.

Iată însă că, pe 30 decembrie, la ora zece dimineaţa, cînd încordarea tuturor specialiştilor pămînteni era maximă, Uranus II

ni se adresă de-a dreptul prin radio, nu prin semnalele secrete. Spre surpriza tuturor, în casca de recepție nu răsună însă glasul celebru de bariton al stră-străbunicului meu, ci o voce suavă de fată. Ea întrebă foarte limpede pe rînd, în cele patru limbi considerate universale în veacul trecut, și apoi chiar în limba noastră, dacă instrucțiunile Bătrînului Lup de Stele, cu privire la sosirea lui, au fost îndeplinite întocmai. Apoi ne rugă — auzi, comedie! — să fim binecrescuți, să ținem seama de lungul și anevoiosul drum pe care Comandantul l-a făcut, de nervii lui suprasolicitați de aventura parcursă și — în sfîrșit — întrebă dacă Trăienel, ultimul descendent al Căpitanului, e un copil deștept și înțelegător sau dacă, nu cumva, e „sub așteptările noastre". Mii de meteori și rachete! Așa a spus vocea străinei aceleia nesuferite: „ sub așteptările *noastre!*" În primul rînd, care „*noastre*"? De ce vorbea la plural, în numele Bătrînului Lup de Stele și al ei?

Făcea parte din familie? Cine era? Într-adevăr, *cine era* pasagera din astronavă? Întrebarea asta și-au pus-o toți Pămîntenii, nu numai eu, care, în paranteză fie zis, muream de ciudă și de îndreptățită curiozitate. A întrebat-o însuși Centrul Interplanetar Științific cine e. Dar misterioasa pasageră a tăcut și a rîs — toți teleradiofoniștii au auzit rîsul ei, — e clar — l-au înregistrat și l-au transmis. Era un rîs limpede, copilăros, destul de simpatic pentru o făptură nesuferită cum gîndeam eu că trebuie să fie ciudata călătoare. Din capul locului ceva părea suspect.

Legătura radio cu Uranus II se stabilise — buun! Nava era în perfectă stare și coborîrea ei se efectua sub cele mai favorabile auspicii — buun! Bătrînul Lup de Stele nu mințise spunînd că revine la 1 ianuarie. Iarăși bun. Atunci, cum se explica tăcerea lui? De ce nu vorbea *el* cu noi? De ce o lăsa pe acea pasageră să spună vrute și nevrute? Și, la urma-urmei, ea de ce nu spunea cine e?

Teleradiofoniștii își făcură datoria — pasionați — și din cinci în cinci minute, pînă seara la 10, chemară nava și o rugară pe străina care răspundea la apel să explice cine e și care e rostul ei acolo, lîngă Comandant.

Ea rîdea într-una. Abia în ziua de 31 decembrie la 10 dimineața, spuse, plictisită, că se miră de atîta insistență nepoliticoasă. Venirea ei a fost anunțată doar mai de mult, de însuși Comandantul lui Uranus II. E o surpriză pe care el o pregătise Pămîntenilor și lui Trăienel îndeosebi și deci, pînă ce o vom vedea, înțelege să execute ordinul lui și să nu spună nimic, nici cine e, nici cum arată, nici ce face. Călătoria a reușit — atît. Bătrînul Lup de Stele și-a îndeplinit misiunea și s-a întors la bază, pe Terra — atît. Ea, pasagera de pe Uranus, era o surpriză — și cu asta, basta! Vă închipuiți ce a fost pe capu' nostru, al familiei! În noaptea de Anul nou, la noi acasă n-a fost Revelion ca lumea, ci consiliu peste consiliu. Un delegat venea, altul pleca. Instrucțiuni, felicitări, emoții, iar instrucțiuni etc. N-am închis ochii de loc pînă la urcarea în mica rachetă ce trebuia să ne ducă în zori pe cosmodromul planetei Uranus.

La ora hotărîtă, eram cu toții acolo, sub cupola de protecție, pe o tribună special amenajată pentru această epocală și formidabilă întîlnire și revedere cu eroicul Comandant al lui Uranus II. Bunicu' Traian era cel mai emoționat din familie. Eu nu prea înțelegeam de ce în mesagiile Bătrînului Lup de Stele se făcea confuzia aceasta caraghioasă cu numele și anii . . . ni se părea că stră-străbunicu', oricît de ahtiat după originalitate ar fi fost el, se cam întrecuse cu gluma și ne fierbea fără foc.

Cînd am văzut însă splendida coborîre a vechii lui astronave, măreață și luminoasă ca o cometă care cade vertiginos peste cosmodrom, mi-au zburat din minte toate rezervele critice și am rămas gură-casă, înmărmurit de admirație. Inima-mi bătea să se spargă și gîtul mi se uscase de tot. Aproape nici nu mai îndrăzneam să respir. Racheta se oprise din zbor la o mie de metri de solul cosmodromului, vibrînd pe loc și azvîrlind flăcări imense din triplele-i aripi posterioare, desfăcute în delta. Un fluviu incandescent rămăsese scris pe cer, în urma ei, ca o a doua Cale Lactee. Ore întregi flăcările dansară orbitor între rachetă și plat-

forma antitermică, apoi, încet-încet, păliră, se făcură doar niște fulguiri albastre și se stinseră cu desăvîrșire.

Căpitanul cosmodromului spuse scurt: „Gata!“ și roboții electronici acționară.

Uranus II începu să coboare tot cu vîrful în sus, încet de tot, pînă ce se așeză cu cele trei aripi dorsale uriașe ale ei pe platforma care fusese pregătită, împrăștiind un fel de nor metalic, alburiu. Vreme de cîteva ceasuri, norul strălucitor înconjură nava. Apoi se destrămă și el. Corpul greoi, metalic al vechii astronave apăru, lustruit și scrijelit de fulgerele cerului și ale iuțelii, ca un bolid imens, lucitor cum e oglinda pe unele părți, înnegrit și retopit pe alocuri, un bolid asemeni însă unui munte prăbușit din cer și înfipt într-un platou de gheață, neted.

Gîndul că această arhaică și impresionantă Arcă a lui Noe cu șapte etaje înfruntase cutezătoare timp de un veac imensitatea oceanului negru al Cosmosului, ploile de meteori și fulgerele furtunilor magnetice mă zgudui pînă în adîncul inimii.

„Iată, mi-am spus, aceasta este prima carcasă pe care omul a îmbrăcat-o ca să se arate *dincolo* de stele altor oameni!“ Și cînd te gîndești că acel om era stră-străbunicul tău în persoană! Nu mai aveam nici un pic de răbdare. Tremuram ca un arc. Dar a trebuit să-mi amîn încă o dată emoția întîlnirii, fiindcă, după cum v-am mai spus, pogorîrea din ceruri a străvechii nave și a Comandantului ei nu a decurs chiar așa cum ne așteptam.

Racheta a rămas pînă a doua zi dimineața închisă ermetic, mută și surdă.

A doua zi însă, cînd, în sfîrșit, trapa ermetică a vechii astronave se deschise, din interiorul ei năvăli, șuierînd, un curent pesemne înghețat, fiindcă platforma pe care se oprise racheta se acoperi pe dată cu un fel de pojghiță sau brumă albăstrie, sticloasă, care se evaporă apoi, în contact cu aerul.

„Ce fel de zăpadă albastră o mai fi și asta?“ mi-am spus, curios. Eram pregătit pentru a asista la surprizele cele mai năs-

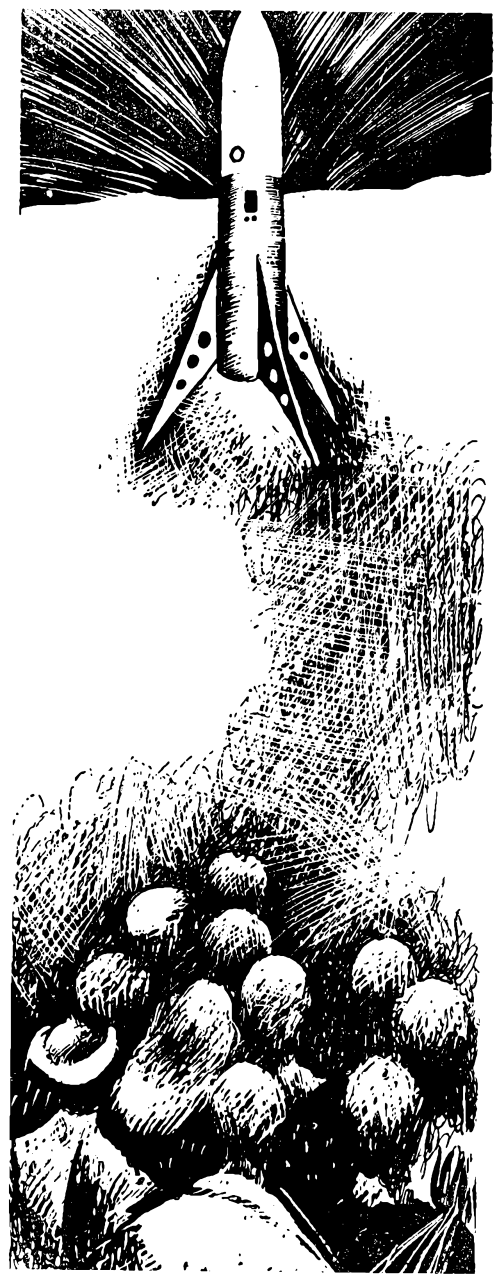

trușnice și plesneam de fericire că am prilejul să le văd mai înainte decît alții.

Încet, lunecînd în afară ca un melc uriaș ce iese lin din cochilia sa lunguiață și spiralată, scara navei se lăsă apoi pe pămînt, adică, scuzați-mă, pe nisipul negru al cosmodromului de pe Uranus.

Toți așteptam cu sufletul la gură. Nimeni nu mai îndrăznea să vorbească ori să se miște. Cei cîțiva oameni de știință și delegați admiși la această ceremonie, alături de noi, cei din familia Bătrînului Comandant așteptat, stăteam ca niște roboți în tribună.

Vreun sfert de oră trecu însă fără să se întîmple ceva, fără ca robotul ori ființa aceea dinăuntrul rachetei cu care noi intraserăm în legătură acum 3 zile, să se arate. Deodată, în difuzorul tribunei noastre (și apoi în toate stațiile de radiorecepție pămîntene) se auzi vocea melodioasă a pasagerii ciudate aflată pe bordul lui Uranus II:

— Vă rog, dragi Pămînteni, să nu vă neliniştiţi. Bătrînul Lup de Stele nu se poate arăta, fiindcă mai doarme încă. Trezirea lui a fost calculată pentru 1 ianuarie, dar a intervenit ceva necunoscut şi el mai doarme încă. Sînt nevoită de aceea să-l trezesc eu. Dar nu pot azi, ci de-abia peste vreo cîteva zile. Vă rog să nu vă neliniştiţi. O să viu eu la voi.

Auzi, cică, să nu ne neliniştim! Dar ce-o fi vrînd să facem? Stăm aci, în tribună, admirăm acest străvechi mastodont zburător fotonic, ne gîndim la fantasticul drum pe care l-a făcut pînă în Cosmos, ne gîndim la celebrul său Comandant, şi în loc să-l vedem, să-l auzim, să-l îmbrăţişăm, să-i arătăm toată dragostea şi emoţia noastră — poftim! — trebuie să aşteptăm încă vreo săptămînă! Eu, unul, sînt chiar foarte neliniştit. Mi-aş roade unghiile de necaz, dar nu pot, că sînt îmbrăcat în costum special de scafandru autonom, ca pentru clima de pe Uranus şi am în loc de mîini nişte mănuşi enorme. Ce mistere or fi astea? De ce nu s-a trezit la timp Bătrînul Lup de Stele? Fantezia mea o ia razna şi mă gîndesc să nu fie vreo „înscenare“ la mijloc, vreun trucaj cosmic, ca în nişte filme vechi, şi în loc de Comandantul aşteptat să apară cine ştie ce monstru care s-a prefăcut că-i ţine locul pînă la venire.

Turbez de nerăbdare.

Noroc că Bunicul Traian întreabă prin difuzorul special, care se aude doar în navă şi aici, în sălile cosmodromului, unde se află grupul nostru restrîns.

— Nici acum, înainte de a coborî din astronavă, nu vrei să ne spui cine eşti?

Glasul melodios rîse în cascadă, prelung. Poate că spunea sau cînta ceva. „E adevărat, mă gîndeam, glasul ca glasul, e atrăgător. O fi însă o dihanie urîtă sau o fetiţă?“ Nu ştiu de ce, dar preferam să fie o făptură adultă. Poate din gelozie. Străina urmă în limba noastră:

— Bătrînul Lup de Stele m-a instruit înainte pe drum, şi nu mi-a dat voie să vă spun. Zicea că e o surpriză pentru Trăienel.

— Atunci te rugăm să vii, o invită nerăbdător căpitanul cosmodromului. Dacă, bineînțeles, ești echipată ca să reziști în atmosfera asta. Ai grijă să nu ți se întîmple ceva. Să nu...

— Vrei să spui să nu mor? susură vocea de fetiță. N-aveți grijă. Sînt o făptură deocamdată nemuritoare, așa-mi spunea Comandantul.

— Ei, drăcie, scăpă fără vrere printre dinți Bunicul Traian. Bătrînul Lup de Stele nu se lasă de șotii nici într-un moment ca ăsta. Nici la o sută de ani o dată! Sau poate că pasagera de pe Uranus își bate joc de noi.

Și eu, în mintea mea, făceam tot cam astfel de socoteli. Ba mai mult. Îmi ziceam că e o făptură suspectă și că oamenii mari au prea multă încredere în ea, se poartă prea pașnic, în vreme ce...

— Trăienel, de ce nu ai încredere în mine? intonă deodată în difuzor vocea ei. Numai copiii de pe Pămînt sînt așa de imprevizibili ori și oamenii mari?

Am rămas cu gura căscată. De unde știa pasagera aia ce gîndeam eu?

— Trăienel te așteaptă cu multă nerăbdare, ca și noi, de altminteri, spuse împăciuitor și politicos căpitanul cosmodromului.

— Cei din Constelația Lirei, cum le spunea Bătrînul Lup de Stele, adică Lirienii noștri, vor fi foarte mirați cînd le voi relata ce nostimi sînt copiii de pe Terra — rîse glasul necunoscutei.

Poftim! Iarăși eu! Ce comedie e asta? Te pomenești că are de gînd să se întoarcă la ea acasă... Nu cumva și cu acela care-și spune Bătrînului Lup de Stele? Sau... poate că mă ia pe mine ostatec! Prizonier la Lirieni!...

— De ce te temi de Lirieni? răsună mirată vocea străinei.

— Le vei relata Lirienilor întîlnirea cu noi acum sau la întoarcere? întrebă un savant din micul nostru grup.

— Şi tu crezi că mă întorc, ca şi Trăienel . . . Nu. De ce m-aş întoarce la Lirieni?

— Ca să le spui cum e pe Pămînt, cum sîntem noi, oamenii . . . urmă savantul, cu emoţie.

— Oo! Le-a spus Bătrînul Lup de Stele, mai demult. Şi-apoi o să vă vadă ei singuri.

— Cum adică? m-am alarmat eu vorbind tare de data asta, nu în gînd. O să vină chiar *ei?* Lirienii?

— De ce te temi, Trăienel? rîse străina. Nu avem intenţia să vă cucerim. De fapt, Lirienii nu vor veni pe Pămînt. E prea complicat. Ai noştri vor viziona imaginile transmise de mine şi vă vor auzi, e drept, nu chiar acum, ci mai tîrziu.

— Pot să întreb şi eu ceva? am spus, grăbit, către Căpitanul Cosmodromului.

El a încuviinţat din cap, aşa că am urmat, tare, către pasagera nevăzută:

— Întîi: vă rog să-mi spuneţi cum se face că-mi ghiciţi gîndurile? Al doilea: sînteţi într-adevăr nemuritoare? Al treilea: Ce-aţi făcut cu stră-străbunicul meu? E în navă? Îl putem vedea chiar adormit?

— O! rîse iarăşi vocea suspectă. Eşti bun de reporter, Trăienel. De reporter fantastic. Ca să nu te superi şi să mă crezi mai departe un monstru, am să-ţi răspund: întîi, nu am darul divinaţiei. Nu vă ghicesc gîndurile, ci le *aud* de la distanţă, cu propriul meu organ auditiv. Al doilea: sînt deocamdată nemuritoare. Al treilea: stră-străbunicul tău doarme, şi te invit să-l vezi, în astronavă. Cu Trăienel am terminat acum. Un moment. E un bruiaj de voci, de gînduri adică. Un moment, vă rog. Nu vă neliniştiţi. O să vin imediat în apropierea tribunei, ca să mă vadă Căpitanul cosmodromului de pe Uranus, „din cap pînă în călcîie“.

Căpitanul rîse:

— Exact asta gîndeam, e adevărat. Te rugăm de aceea să vii. Am împlinit toate indicaţiile-dorinţi cam exagerate ale Bă-

trînului Lup de Stele. Pe cosmodrom sîntem numai 20 de oameni. Printre noi nu e nici un telereporter de la stațiile de televiziune astrală, ci doar un receptor radioautomat. Ultimul urmaș al Comandantului lui Uranus II, micul Trăienel, e aci...

— O clipă, urmă alintoasă vocea. Înainte de a coborî vreau să știu dacă la voi „cap" înseamnă glob sau chip. Și „călcîie" ce înseamnă: ceva rotund sau ceva ascuțit?

— Capul este partea superioară a corpului, cea cu care noi gîndim și e ca un fel de glob, într-adevăr. Iar călcîiele sînt o parte a picioarelor, a membrelor inferioare... Nu știai? Bătrînul Lup de Stele nu ți-a explicat? spuse savantul biolog din grupul nostru.

— Mi-a spus. Dar de multe ori, cu mine mai ales, glumea. Zicea că am un chip antic și un glob ultramodern, iar la începutul drumului, cînd m-a învățat limba voastră, spunea adeseori că am minte pînă și în călcîie.

— Arată-ni-te odată, pasageră stranie, se impacientă Bunicul Traian.

— Vin acum. Sper să nu vă decepționez după atîta așteptare.

Cap. patru: Pasagera clandestină din astronavă

Au mai trecut nu ştiu cîte momente pînă cînd, în sfîrşit, în capătul scării rulante, apăru o făptură ciudată, foarte asemănătoare cu copia mobilă a statuii unei zeităţi sau regine egiptene, aşa cum o arăta filmul din cursul nostru despre antichitate.

— Pare o zeiţă, am murmurat mirat la culme.

— Bătrînul Lup de Stele, zise vocea ciudată, îmi spune şi el „Zeiţa".

Cînd atinse pămîntul, Zeiţa patină foarte încet şi prudent deasupra lui, apropiindu-se, plină de măreţie, de grupul nostru. O priveam tăcuţi, cu stupoare şi fascinaţie.

Se opri la o oarecare distanţă de tribună şi rămase dreaptă şi nemişcată, susurînd ceva neinteligibil. Era cam de statura mea. Avea un chip de o frumuseţe pămînteană uluitoare, cu nişte ochi mari, vii, verzi şi strălucitori, încondeiaţi oblic cu vopsele, cum şi-i picta şi regina de odinioară a Nilului, Nefertite cea frumoasă. Ca şi ea, purta un fel de coif cilindric, înalt, dintr-un metal auriu şi solzos. Peste această coafură sau *mitră,* purta un al doilea cap, un soi de glob cristalin, şlefuit în mii de feţe şi scînteietor ca un diamant enorm, ce i se rotea încet, incontinuu.

Trupul, armonios, subțire, nu avea însă nici sîni, nici brațe, nici picioare. Era un corp de mică zeiță neterminată, dar stilizată și modelată perfect într-un fel de material necunoscut, pe care se mula o rochie lungă pînă-n pămînt și împodobită cu desene și pietre scînteietoare, în cel mai pur stil antic-egiptean.

I se auzi clar rîsul, fără ca buzele să i se miște. Cu toate acestea, mai cu seamă datorită expresiei chipului și mobilității ochilor, aveai senzația că fata cea straniu de fermecătoare nu poate fi o simplă „statuie-robot", ci o ființă plină de viață, o tînără și strălucitoare „zeiță".

O iertasem.

Doream nespus să nu fie un robot, ci o ființă în carne și oase. Chiar dacă era așa de caraghios costumată și de stranie. La un moment dat, am observat că, din cutele „rochiei", în dreptul umerilor și mijlocul pieptului, se ivesc trei membre superioare, rotunde și destul de lungi, ca niște șerpi care ies din culcușul lor ascuns, balansîndu-se și desfășurîndu-se în întregime. M-am întristat puțin. Astronauta din Constelația Lirei tot un soi de monstru era, cu toate că părea drăgălașă. Avea cu totul patru „brațe", două așezate lateral, unul în mijlocul pieptului și unul simetric plasat în spate, între „omoplați". Cele patru membre superioare, foarte suple și grațioase, se mișcau incontinuu, ca într-un balet oriental clasic. Brațele Zeiței se subțiau spre extremități, dar nu se terminau prin mîini, ci prin cîte o ventuză musculoasă, așa cum are și trompa elefantului nostru în vîrful ei.

— Bine-ai venit în sistemul nostru planetar, oricine ai fi tu, ființă gînditoare din Constelația Lirei sau automat trimis de ființele gînditoare din acele lumi, — rosti cu solemnitate și foarte emoționat căpitanul cosmodromului central. Pentru noi, oamenii, întîlnirea aceasta are o profundă și tulburătoare însemnătate, e asemănătoare poate, ca importanță, cu momentul în care am intrat în legătură radio cu alte ființe gînditoare din altă galaxie. Noi, Pămîntenii, am receptat prin radio cîteva emisiuni transmise de ființe din alte lumi, din alte ga-

laxii. Dar, pînă a ajunge în sistemul nostru solar, aceste semnale-radio au călătorit milioane şi milioane de ani-lumină, şi nu ştim dacă civilizaţiile extragalactice care le-au emis şi dirijat către Pămînt mai există sau au pierit de mult. Le-am răspuns, în măsura în care o puteam face, tot prin semnale-radio, cu o energie însă mult mai slabă decît a lor.

Cu toate că noi, oamenii din mileniul III, din secolul XXII, am întreprins zboruri în tot sistemul solar şi de curînd în afara lui, pe planetele în care am ajuns n-am găsit viaţă evoluată. Dorinţa arzătoare, nobilă şi milenară a omului, de a se întîlni cu alţi oameni, aidoma lui, din alte lumi, nu a fost pînă în prezent realizată. De aceea, repet, tu, fie că eşti într-adevăr fiinţă gînditoare din Constelaţia Lirei sau doar plăsmuire şi creaţie a acelor fiinţe, reprezinţi pentru noi cea dintîi materializare a acestui vis uman: întîlnirea cu fraţii noştri din Univers. Fii binevenită printre noi, salută-i din partea noastră pe cei ce te-au trimis aci şi nu te supăra dacă te vom chinui cu întrebări şi consilii ştiinţifice, cu probe biotehnice şi filmări, în sfîrşit, cu această curiozitate îndreptăţită a noastră.

— Vă mulţumesc, dragi Pămînteni, şi vă spun şi eu, în numele meu, al Bătrînului Lup de Stele şi al celei ce m-a trimis aici, „Bine v-am găsit". Aşa se obişnuieşte, nu? Am spus bine? urmă cu un ton copilăros şi cîntător pasagera de pe Uranus II. Cît despre întrebări, întrebaţi-mă tot ce vreţi, cît timp nu dorm. Dar vă rog să mă înţelegeţi. Sînt obosită de pregătirile făcute şi în curînd o să adorm. Trebuie să dorm şi să mă hrănesc ca să mă pot reface.

— Cu ce te hrăneşti? zise un savant biolog, bătrînel şi surescitat de emoţie.

— Aa, rîse cristalin străina — nu-mi purtaţi de grijă, mă hrănesc eu singură, în timp ce dorm. Acum, grăbiţi-vă să mă întrebaţi altceva mai important, fiindcă în curînd o să mă culc. Sînt foarte obosită.

— Pentru început, zise un delegat, te rugăm să ne spui cine ești cu adevărat, cum ai ajuns în astronava Bătrînului Comandant al lui Uranus II și tot ce știi despre el.

— Bătrînul Lup de Stele îmi spune uneori Zeița, ca și Trăienel al vostru. Pentru voi nu sînt o zeiță? M-a păcălit oare? Ce înseamnă „zeiță" în limba voastră?

— E un cuvînt vechi, ieșit din vocabularul de azi. Zeița era o făptură supranaturală, locuitoare a altor lumi...

— Ca și mine, rîse așa-zisa Zeiță.

— Dar zeițele erau niște plăsmuiri ale minții și imaginației oamenilor.

— Ca și mine, îl întrerupse străina, mișcîndu-și brațele foarte grațios. Și eu sînt o plăsmuire a Lirienilor.

— Și cum arată oamenii din planeta ta?

— Ca și mine, murmură nazal Zeița. Sînt frumoasă, nu-i așa? Frumoasa Zeiță, așa îmi spunea Bătrînul Lup de Stele...

— Ce comedie o mai fi și asta? mormăi neîncrezător Bunicul Traian.

— Dar oamenilor din planeta ta cum le spunea Comandantul? urmă biologul.

— Uneori oameni, alteori zeițe. Celei asemeni mie la chip îi spunea totdeauna „zeița adevărată".

— I s-o fi tulburat mintea Bătrînului Lup de Stele pe drum, șopti nervos un savant matematician.

— Aș! zise Bunicul Traian. Așa a fost el totdeauna, cam... hm, știți, cam trăsnit. Mai ales în ultima parte a vieții lui... Și cînd te gîndești că tocmai el, dintre toți comandanții de astronave fotonice din acel deceniu eroic, a ajuns pe o planetă locuită de oameni — și s-a întors! De necrezut! Parc-aș visa!

— Frumoasă Zeiță, nu s-ar putea să vizităm cu toții, nu numai Trăienel, vechea astronavă și să-l vedem pe Căpitanul ei? N-o să-l trezim, firește.

— Nimeni nu-l poate trezi în afară de mine și abia peste cîteva zile, v-am mai spus. Dar puteți să-l vizitați. Poftiți — nava

e a voastră, vă aşteaptă. Reglaţi-vă însă costumele speciale, cărora voi le ziceţi pare-se „scafandre autonome", şi urmaţi-mă. În navă e foarte frig, vă previn.

Scurtă vreme, delegaţii se sfătuiră între ei, în şoaptă. Eu eram fascinat de pasagera de pe Uranus II. „Zeiţa" stătea cu faţa neclintită, şerpuindu-şi braţele suple şi susurînd ceva ininteligibil. Din cînd în cînd se auzea rîsul ei cristalin, ca de fetiţă, apoi spuse:

— Grăbiţi-vă, căci în curînd o să mă închid în navă şi o să mă culc.

Se alcătui iute primul grup de cosmo-scafandri-autonomi. Era compus din cîţiva specialişti, doi cosmo-ofiţeri, comandantul

cosmodromului şi cu mine. În corpul vechii astronave nu era prea mult loc. Cel mai mare spaţiu era rezervat carburantului de pornire.

— Gata! zise căpitanul cosmodromului.

„Zeiţa“ o porni înainte, plutind parcă cu 2—3 milimetri deasupra solului. Urcă scara şi intră în cabină. Noi o urmam prudenţi.

Înăuntrul navei era un ger cumplit. Totul, ecranele de comandă, maşinile-automate, aparatajul vechi, mobilele plastice erau acoperite acum de o gheaţă albăstruie, lată de-o palmă.

— Cînd nava a frînat ca să o puteţi capta şi teleghida voi — explică Zeiţa cu glasul ei suav — s-a făcut foarte-foarte cald. Mi-a fost teamă că racheta nu va mai rezista, şi mi-a fost teamă şi că Bătrînul Lup de Stele se va simţi rău în timpul somnului, de aceea am scăzut temperatura cum m-a învăţat el însuşi să fac, înainte de a adormi, folosindu-mă de nişte substanţe refrigerente, descoperite de Lirieni. Ei v-au trimis în dar o mulţime de plante, vieţuitoare şi mostre de roci şi pămînt de la noi. Vieţuitoarele nu au rezistat drumului. Au murit şi a trebuit să le îmbălsămez eu însămi. Priviţi-le. Sînt acolo.

Zeiţa îşi retrase trei braţe în trup şi arătă, cu singurul braţ rămas în dreapta, ca un semnalizator, în direcţia „serei“. Acolo se aflau într-adevăr, aranjate pe rafturi în nişte baloane gălbui de mărimi diferite (care păreau a fi sau sticlă sau poate ceva plastic, un fel de răşină transparentă), fel de fel de roci şi vieţuitoare.

Înăuntrul acestor ciudate „ambalaje“ se găseau aşadar darurile venite din depărtări cosmice. În sferele de chihlimbar sticlos se vedeau felurite plante roşii şi verzi, tulpini delicate auriisolzoase cu muguri bruni, un fel de copăcel de coral albastruînchis, apoi melci cu cochilia triunghiulară şi violetă, nişte animale asemeni unori cai de mare, dar cu trei cozi spiralate şi cu două aripioare-urechi, un miriapod mare cît un crocodil, cu o carapace verde ca smaraldul, cu două capete şi cu nişte mandi-

bule dizgrațioase, și, în sfîrșit, un fel de păsări-lilieci, cu pene multicolore pe corp, cu aripi golașe și cu un chip care aducea foarte bine aminte de fața spînă și comică a unei maimuțele de pe Pămînt.

— Dar *El,* Comandantul, unde e? întrebă biologul, gîtuit de curiozitate.

— În cabina lui de dormit.

Am vrut să mă reped eu înaintea celorlalți, dar savantul m-a oprit.

— Să mergem la el, cu toții.

Zeița deschise ușa glisantă, ca și cum ea ar fi fost gazda și ne făcu loc să intrăm. Cabina era mică și foarte rece. În locul patului se afla un fel de sarcofag dreptunghiular, mare pînă aproape de tavan, un fel de bloc sticlos, albastru-deschis și transparent, în mijlocul căruia se vedea culcat un astronaut. Părea captiv în această substanță necunoscută, albastră ca un văzduh solidificat, captiv cu desăvîrșire, așa ca un om surprins de o lavă sticloasă ce s-ar fi închegat apoi în jurul corpului său devenit nemuritor ca o piatră — sau așa ca o insectă arhaică. Văzusem asemenea lucruri doar la muzee, așa că am rămas consternat. Bătrînul Lup de Stele nu purta costum de protecție, nici un tub nu unea „sarcofagul" albastru cu aparatele de oxigen sau cu cele ce i-ar fi procurat automat hrana artificială, în timpul unui somn provocat cu bunăștiință.

— E mort, șopti comandantul cosmodromului.

— Nu e mort, rîse Zeița. Doarme. Se va trezi.

— Dar *cum* se va trezi? vru să știe biologul. Și *cum* va ieși din substanța asta transparentă, în care e vîrît ca un simplu obiect neînsuflețit?

— Substanța asta e o invenție de-a oamenilor din Lira. E foarte rece doar la suprafață, în schimb straturile din interior sînt formate din niște macromolecule moi, plastice, foarte ușoare și îmbibate de oxigen și de alte gaze care se absorb prin plă-

mîni și mențin viața și metabolismul celui ce se află închis, învelit în ea.

Se cheamă, în limba noastră... Și Zeița șuieră ceva melodios, de neînțeles, apoi urmă în limba Pămîntenilor: Bătrînul Lup de Stele îi cunoștea însușirile. El o numea: „Placenta miraculoasă" — sau cam așa ceva.

— Și cum va ieși din ea? Trebuie să intervenim noi? am întrebat nerăbdător.

— Nu va fi nevoie, rîse Zeița. O să încălzesc eu straturile de la suprafață, prin niște curenți termici speciali, acestea se vor topi și volatiliza. În imediata apropiere a trupului, placenta e, cum v-am mai spus, moale și plastică. Comandantul lui Uranus II se va trezi, și, după cîteva ore din clipa în care inima lui va prinde să-i bată din nou normal, va rupe singur „placenta" și va ieși ca un pui din găoacea sa. Îi plăcea să spună că aceasta va fi cea de-a doua naștere a sa pe Pămînt.

— Aha! am exclamat eu. Acum înțeleg ce e cu îmbălsămarea și nașterea lui. Pot să-l privesc mai de-aproape?

— Desigur.

M-am apropiat cu multă grijă, pînă la o anumită distanță de peretele transparent al „placentei miraculoase", și m-am uitat. Se vedea ca într-o cutie de muzeu. Bătrînul Lup de Stele ținea ochii închiși. Purta, așa ca în fotografii și în filme, după cum îi plăcuse totdeauna, o bărbuță creață, demodată, rotunjită frumos. Părul ondulat, bogat, își amestecase firele cu materia aceea plastică, în care zăcea cufundat, încît părea a avea în jurul capului un fel de raze spelbe, risipite în fire scurte și destul de țepene.

L-am privit îndelung, îi cunoșteam doar dinainte chipul, apoi m-a fulgerat o bănuială, mi-am verificat-o și am strigat:

— Dar acesta nu e Bătrînul Lup de Stele! Nu e stră-străbunicul meu!

— Cum așa? săriră imediat ceilalți Pămînteni.

— E chipul unui tînăr care-i seamănă, e drept. Dar e un tînăr de vreo douăzeci de ani, nu Bătrînul Comandant așa cum îl arată filmul făcut la plecare!

Se aplecară cu toții asupra „sarcofagului placentar". În masa transparentă, ca de safir, se zărea într-adevăr destul de distinct, chipul palid al unui bărbat tînăr de tot, cu o barbă colerată și cu trăsături energice, foarte asemănătoare cu cele ale Bătrînului Lup de Stele, numai că nici o cută nu-i umbrea fruntea și nici un rid nu-i împînzea obrazul adormit.

— E un tînăr! afirmă și comandantul cosmodromului. Sau poate e o statuie a lui, o copie sau așa ceva.

— E Bătrînul Lup de Stele, glăsui cu vocea ei de copil răsfățat Zeița. E tînărul Bătrîn Lup de Stele. Vreau să spun că e tot el, dar întinerit.

Am rămas descumpăniți. La asta nu mă așteptasem. Nu era imposibil. Ba, la drept vorbind, era cea mai grozavă bombă pe care-o inventase vreodată Bătrînul Lup de Stele. Să vedem ce-o să zică ăilalți? Și ce-o să facă el, cînd s-o trezi! Era formidabil, jur pe inelul lui Saturn!

— A întinerit în timp ce dormea aci, în astronavă? întrebă incredul savantul biolog, învîrtindu-se în jurul „sarcofagului albastru", ca o muscă în jurul borcanului cu miere.

— Aa! Nuu! rîse Zeița. (O să-i spun în continuare așa, din moment ce și stră-străbunicul meu i se adresa tot astfel. O fi avînd el motivele lui. Eu mi le aveam pe ale mele.)

— Dar cînd?

— Mai demult, cînd a sosit pe planeta noastră. Atunci arăta altfel: obosit, bolnav, bătrîn ... atît de bătrîn că Lirienilor noștri li s-a părut că n-o să poată suporta „întinerirea".

— Cum s-a făcut „întinerirea" asta? vru s-o descoase biologul, dar rămase mofluz, fiindcă Zeița răspunse suav o bazaconie:

— Nu știu. Eu nu-s om luminat, ci Zeiță. Numai cei mai savanți dintre Lirienii noștri, dintre cei care răspîndesc lumină, știu aceste taine.

— Vrei să ne mai spui cîte ceva despre tine și despre Lirieni? murmură căpitanul Cosmodromului.

Străina își duse brațul rămas neascuns sub haină, de vreo cîteva ori, grațios, la gura frumoasă, cu buzele încremenite în acel surîs hieratic de statuie sau de zeiță. Tăcea, adică nu spunea nici o vorbă, ci susura un fel de melodie, sau — cine știe? — poate respira, cînta sau rîdea. Dar în același timp repeta într-una acel „dans al brațului". Ce-o fi însemnînd? N-am apucat să deschid gura și s-o întreb și Zeița mi-a și răspuns.

— Mă mir că nu înțelegi de ce duc „mîna" la gură. Mi se pare că așa procedează unii oameni bine crescuți, de pe Pămînt, cînd vor să dea de înțeles că le e somn sau că sînt obosiți. Oamenii cască și duc mîna la gură, nu?

Am rîs cu toții. Sărăcuța Zeiță, cum o fi crezînd că „brațul" ei putea fi totuși o „mînă"?...

— Mi-e somn, urmă ea cîntător. Mi-e somn și mi-e foame... De aceea vă rog să nu vă supărați, dragi Pămînteni, că suspend discuția... La revedere... Cînd mă voi întrema, vă voi chema prin semnalul nostru obișnuit. Vă rog să închideți ușa după voi.

După ce zise acestea, Zeița, fără a se sinchisi de prezența noastră, își scoase încetișor din rochie trei „brațe" și apoi începu să execute cu toate cele patru „membre" sau poate „cabluri" ale ei, niște mișcări ondulatorii foarte line. Susurul straniu se înteți. Poate că era un fel de limbaj, un semnal, un cod... în orice caz nu ne era adresat nouă, ci, poate, Lirienilor, ori nimănui. Globul de pe creștetul coafurii sale metalice se învîrtea în acest timp mai lent, tot mai lent, scînteind tot mai palid. Noi ne urneam greu spre ușă, căutînd să prindem cît era posibil din pregătirile de somn ale Zeiței.

Ea nu ne mai lua în seamă.

La un moment dat, susurul se opri. Se opri și globul din rotirea lui. Tot în aceeași poziție verticală în care se aflase pînă acum, Zeița își ridică brațele și și le sprijini cu multă eleganță și grație pe cel de al doilea „cap", care devenise acum opac și auriu.

Apoi rămase așa, nemișcată ca o statuie, părînd cu adevărat o zeiță străveche, care ține cu ciudatele și multiplele ei brațe, pe creștet, un astru de aur, poate simbolul unui corp ceresc din depărtări nesfîrșite...

Am părăsit încet cabina astronavei, și ușa ermetică se închise lin în urma noastră.

Cap. cinci:
Începe cea de a treia existenţă a Bătrînului Lup de Stele

Astronava a rămas pe platforma cosmodromului, zăvorîtă, mută şi surdă la orice apel, încă o săptămînă, care ni s-a părut tuturor interminabil de lungă. Poate că misterioasa pasageră a dormit cîteva zile în şir, aşa cum am lăsat-o noi, în poziţie statuară, sprijinindu-şi „braţele" sale ciudate pe globul şi mai ciudat din creştetul auritului ei „pan". Poate că somnul Zeiţei a durat însă cu mult mai puţin — doar cîteva ore, după care s-a apucat de lucru şi — conform celor spuse — l-a trezit pe Comandant. Cum şi ce-a făcut *exact,* nu ştiu şi ne-am bătut în zadar capu', cît a ţinut săptămîna aceea înnebunitoare, să aflăm ce s-a petrecut înăuntrul rachetei.

Nici asupra înfăţişării reale şi a rolului extraordinarei trimise a Lirienilor nu eram pe deplin dumiriţi. Eu, barem, nu împărtăşeam de loc convingerile generale. Savanţii din grupul nostru, al celor puţini ce avuseseră şansa s-o vadă în primele clipe mai de aproape, o considerau un fel de robot autoperfecţionabil, cu program complex. Sfera aceea (sau ce-o fi fost) de pe cap, ziceau ciberneticienii, ascunde probabil sursa de energie care-o animă pe Zeiţă sau — şi mai probabil, spuneau ei — cel de-al doilea „cap" e un teleautomat, un post de transmisie, pe

care ea îl folosește pentru a comunica Lirienilor vești despre noi și poate chiar imagini. De ce acest robot lirian avea o înfățișare așa de surprinzătoare, urma să se lămurească mai tîrziu, spuneau ei, dacă într-adevăr Bătrînul Lup de Stele se va trezi. Renumitul specialist în astrobiologie care ne însoțise grupul avea cele mai serioase îndoieli cu privire la redeșteptarea Comandantului, mai ales.

Firește că nu eram de acord cu el. Dacă Zeița a spus că-l va trezi, îl va trezi. Altminteri de ce l-ar fi condus pînă aci? Logic, nu? Și iată că am avut dreptate. Miracolul se produse a opta zi de la auranizare. Tot dimineața, pe la opt și zece minute, Uranus II lansă către baza cosmodromului un alt mesaj. De data asta nu era o bandă automată, un semnal cifrat, o voce de zeiță. În casca receptoarelor vorbi însuși Comandantul înviat din morți, celebrul și formidabilul meu stră-străbunic!

Mesajul lui istoric, deși destul de sec și de enigmatic, ne-a electrizat din nou pe toți. Nu mă pot împiedica să-l redau textual. Iată-l:

Către Consiliul Mondial de Zbor:
Vorbește fostul Comandant al astronavei pămîntene Uranus II. Raportez că zborul spre Terra a decurs mulțumitor. Automatele de conducere ale rachetei fotonice au funcționat normal la plecare și pe parcurs, corectîndu-și singure traiectoria. Am trecut a doua oară de bariera cosmică a radiațiilor mortale, care înconjoară ca o centură elipsoidală planeta locuită de Lirieni, numai datorită somnului artificial pe care mi l-a provocat, cu consimțămîntul meu, Zeița ce mă întovărășește acum, la întoarcerea mea pe Terra. Tot datorită ei, eu, zburătorul rătăcit printre stelele duble ale Lirienilor, astronautul pe care voi îl cunoașteți sub numele de Bătrînul Lup de Stele, mi-am început cea de-a treia existență, azi în zori, la ora 4 și 16 minute precis, după sistemul terestru de măsurare a timpului. Cu îngă-

duinţa voastră, voi părăsi pîntecele de fier al mamei mele cosmice şi voi reveni la fraţii mei de pe Pămînt şi la Trăienel.

Primiţi-mă aşa cum sînt: ca pe-un nou-născut picat din astre şi nu-mi puneţi deocamdată întrebări, căci sînt încă ameţit de somn şi de zbor".

Imediat, de pe cosmodrom porni spre rachetă o depeşă laconică în termeni studiaţi ca să-i facă plăcere Bătrînului Lup de Stele:

„Către Comandantul astronavei fotonice Uranus II. Te felicităm, Bătrîne Lup de Stele, pentru victoria ta asupra timpului şi spaţiului. Fii binevenit printre fraţii tăi de pe Pămînt. Urmaşii tăi sînt mîndrii de tine. Vino degrabă să-i îmbrăţişezi".

După cîteva minute, uşa enormă a astronavei se deschise şi scara automată se desfăşură din nou. La capătul ei, jos, în costum de scafandru cosmic, aştepta Căpitanul cosmodromului, dînd onorul.

Noi, familia, şi cei cîţiva savanţi şi reprezentanţi oficiali ai Terrei stăteam sub cupola protectoare a planetei Uranus, strînşi ciorchine la intrarea în marea sală de ceremonii. Printr-un ecran special l-am văzut pe Bătrînul Lup de Stele coborînd din astronavă, îmbrăcat în combinezonul său demodat de zbor şi cu casca lui uriaşă pe cap. Mergea greu, şovăind şi clătinîndu-se la fiece pas, ca un om ameţit sau neobişnuit cu hainele de zbor. În urma lui venea, lunecînd zîmbitoare şi hieratică, aşa-zisa Zeiţă.

Căpitanul cosmodromului vru să-l îmbrăţişeze pe Comandantul lui Uranus II, dar el se feri şi o porni încet spre cupolă. Intră în mica staţie automată de control sanitar, duşurile cu unde îl dezinfectară şi pe el şi pe pasagera ciudată, un robot îi luă Comandantului casca, îl dezinfectă din nou cu unde luminoase, apoi îi arătă coridorul care ducea spre noi.

În sfîrşit, paşii lui răsunară aproape de noi şi Comandantul apăru în prag, lovindu-se cu fruntea de canatul de sus al

ușii cam scunde într-adevăr.

Se întoarse brusc spre Zeiță și-i murmură ceva ca o rostogolire de izvoare. Ea îi răspunse la fel. Se părea că se înțelegeau amîndoi de minune, în limba aceea fluidă a apelor, a izvoarelor.

Cînd ajunse la ușă, lîngă el, pasagera misterioasă își lansă două brațe laterale și pur și simplu își scoase globul sclipitor sau cel de-al doilea cap și-l ținu cu delicatele ei mîini pe piept ca să-l ferească de vreo izbitură.

Stră-străbunicul meu zîmbi fermecător de tinerește și ochii săi albaștri sclipiră veseli, veseli de tot, în vreme ce glasul său de bariton rostea:

— Bine v-am găsit, dragii mei. Iată, v-am adus cu mine o zeiță-surpriză, din lumea Lirienilor, și mai multe curiozități, printre care, s-ar zice, mă pot număra și eu, nu-i așa?

Și făcu ștrengărește cu ochiul.

În acest timp, în marea sală de festivități răsuna imnul astronauților din veacul trecut, cîntecul favorit al Bătrînului Lup de Stele. Cînd imnul străvechi se sfîrși, el spuse politicos și distras:

— Vă mulțumesc. E o melodie destul de frumoasă. Cum îi zice?

Am tăcut toți, surprinși.

— De ultimul tău urmaș, de Trăienel, nu-ți amintești, Comandante? zise Zeița, atingîndu-l cu brațul acela grațios, dar caraghios pe frunte. (Globul și-l așezase la loc, pe creștet, am uitat să vă spun.)

— Aa! Ba da! Ba da! se grăbi să exclame Bătrînul Lup de Stele bucuros. Vino încoace, Trăienel, nepoate!

I-am sărit de gît și el m-a strîns la piept.

— O să fim prieteni, nu, Trăienel?

— Pînă la moartea a treia a ta și chiar și mai departe — am jurat solemn.

Bătrînul Lup de Stele a rîs și m-a bătut pe umăr:

— Îmi placi. Chiar așa ca tine visam să fie nepotul meu. Bravo!

M-am umflat în pene, de mulțumire. Ceilalți din familie tăceau, contrariați.

— Ei, cum mă găsiți, zise cam hodoronc-tronc Comandantul. Par schimbat sau nu?

— Ești chiar foarte schimbat de la plecare, m-a luat gura pe dinainte, tocmai pe mine, însă ești cel mai formidabil comandant de rachete pe care l-a cunoscut Pămîntul! Și unde mai pui că ești și cel mai tînăr stră-străbunic din cîți au existat vreodată pe Terra! Pe cinstea mea, să mă trăsnească vreun meteor dacă mint! m-am înflăcărat eu.

— Chiar stră-străbunic? Așa iute? Bunic nu-ți ajunge? a rîs mai departe Comandantul. Cineva mi-a tras un ghiont. Am priceput că trebuie s-o scald.

— Bunic, străbunic, totuna-i, am mormăit eu iute. Vorba e că arăţi grozav. Cei de la tele o să înnebunească alergînd după tine.

— O, nu, nu, s-a scuturat deodată Comandantul, nu vreau să alerge nimeni după mine. Sînt obosit, surmenat, zăpăcit, cum vreţi să ziceţi. Nu admit să apar în public deocamdată. De-abia m-am născut a treia oară. Vreau să mă deprind cu noua mea existenţă, cu voi ... să mă odihnesc ...

— Chiar aşa va fi, spuse ceremonios unul din înalţii delegaţi ai Consiliului Interplanetar. Cîtva timp te vom lăsa să te odihneşti, apoi ne vei da informaţiile şi rapoartele ştiinţifice pe care le ai cu dumneata, Comandante ... Şi ne vei povesti cum a fost călătoria ...

El se uită cam speriat spre Zeiţă şi spuse repede:

— Vă pot da benzile automate pe care le are Zeiţa în astronavă şi, fireşte, încă vreo cîteva date ... Dar restul e cam încurcat ... am uitat unde sînt informările acelea ştiinţifice ... rapoartele ... hm, chestiile alea tehnice ... şi, în general, să ştiţi că eu ...

— Comandante, susură amuzată vocea Zeiţei. În odaia asta se află un bătrîn care seamănă leit cu tine, de pe vremea cînd ai venit la noi, la Lirieni. Seamănă leit, numai barba îi lipseşte ... Cine o fi Comandantul cel bătrîn din odaie?

Stră-străbunicul privi atent spre Bunicul Traian, care înţepenise într-o alură stînjenită şi ofensată.

— Cine eşti dumneata, bătrîne? Faci parte din familia mea? îl întrebă el, binevoitor.

Bunicul îşi muşcă nervos buza de sus şi spuse deodată, cu ţîfnă:

— Mai termină cu comedia asta! Oi fi eu bătrîn, nu zic, dar sînt nepotul tău, Traian întîiul, iar tu, Comandante, ai întinerit prea de tot la minte, deşi ai 167 de ani.

Bătrînul Lup de Stele păli brusc şi-şi duse mîna la fruntea îmbrobonată de sudoare:

— Am 167 ani?! E cu putință? Dar în ce an ne aflăm?

— Lăsați, o să discutăm mîine, vru s-o dreagă un diplomat.

— Am dreptul să știu adevărul, tună Comandantul lui Uranus II și se-ntoarse spre mine. Puștiule, după socotelile voastre terestre, în ce an ne aflăm?

Am suflat stins:

— În 2167, stră-străbunicule.

(Nu se făcea să-l mint, nu-i așa? Voi ce-ați fi făcut în locul meu?)

— Mii de trăsnete! făcu uluit Bătrînul Lup de Stele. Am înviat cam tîrziu, așadar? Dumnealui cel bătrîn e nepotu' meu pe care l-am lăsat în scutece? Iar eu am și ajuns stră-străbunic? Cum vine asta?

— Ai zburat cu viteza luminii, Comandante, i-am zis eu. Și, conform paradoxului lui Einstein, drumul tău a durat cam 100 de ani. Înțelegi?

Stră-străbunicul se întoarse spre Zeiță.

— M-ai auzit vorbind vreodată de paradoxul lui Einstein? Mașinile cibernetice de pe Uranus II dețineau vreo informare, în memoria lor, despre acest Einstein?

— Acum aud întîia oară acest nume, răspunse suav Zeița. Nu te întrista, Comandante. O să ne punem noi la punct cu toți acești Einsteini . . .

Bătrînul Lup de Stele se prăbuși într-un fotoliu-pat și exclamă, posomorîndu-se:

— Plecați! Plecați cu toții! Lăsați-mă singur! Să nu vină nici un telereporter pe-aci, că-i rup picioarele! Să nu văd pe nimeni, auziți! Pe nimeni! Vreau să mă odihnesc, să-mi viu în fire! Mii de trăsnete, de tunete și de fulgere! Am lipsit de pe Pămînt o sută de ani! Un copil de 10 ani știe mai multe decît mine, acum! Lăsați-mă singur! Ba nu, nu vreau să fiu singur! Să rămînă cu mine Zeița, un robot-bibliotecă, un doctor și savantul ăsta mic, stră-strănepotu-meu, să-mi țină de urît!

Cap. șase:
Cum am devenit scriitor

De obicei un scriitor e mai întîi scriitor și abia p-ormă, dacă are noroc, devine celebru. Cu mine s-a petrecut exact pe dos: am ajuns, vrînd-nevrînd, scriitor, tocmai fiindcă devenisem celebru.

Chestia asta, cu gloria mondială, lua din ce în ce proporții mai îngrijorătoare pentru mine, jur pe inelul lui Saturn!

Bine-a făcut tînărul meu stră-străbunic, închizîndu-se într-o vilă izolată, refuzînd să dea interviuri, să primească vizitatori ori să apară în public sau la tele! Dacă și pe mine popularizarea la nivel interplanetar mă îmbolnăvește și mă scoate din răbdări, darmite pentru Bătrînul Comandant ce-ar însemna! L-ar ucide la sigur, oricît de sănătos ar fi, pe cuvîntul meu! Unde mai pui că nervii lui, suprasolicitați de aventura extraordinară prin care a trecut, se pare că sînt, și-așa, destul de slăbiți.

Toți medicii și specialiștii care l-au consultat sînt de acord. Ei spun că a suferit un traumatism psihic grav, că și-a uitat personalitatea, ceea ce s-ar traduce cu: „săracu' e puțintel scrîntit de cînd s-a întors din voiaj". Toți sînt de acord că stră-străbunicul e inofensiv, simpatic și chiar un foarte interesant caz, că-i trebuie liniște și că noi sîntem datori să-i împlinim orice dorință,

ca să-i grăbim vindecarea. Dar fiecare specialist care i-a vorbit (foarte puţini de altminteri, fiindcă Bătrînul Lup de Stele e cam capricios, nu vorbeşte oricui, nu suferă în apropierea lui pe oricine şi-l expediază îndată pe acela ce încearcă să-l descoase asupra călătoriei sale la Lirieni) are altă teorie: ba că şocul psihic a survenit pe planeta Lirienilor, ba că l-a avut pe drum, ba în timpul somnului artificial, ba în momentul „trezirii", cînd a aflat în ce an s-a întors, şi altele.

Eu, unul, însă, cred (şi am crezut din prima clipă) că străstrăbunicu' e bun-teafăr, dar că a uitat unele chestii şi-i e ruşine să declare asta. De aceea face pe trăsnitul, ca să-l lase toţi în pace, pînă ce şi-o aminti singur pe ce lume e, pînă ce s-o acomoda „cu cea de-a treia existenţă a lui", cum îi place să declare, cu noile situaţii de-aci, de pe Terra. E şi normal să fie cam aiurit. S-au schimbat atîtea, de la plecarea lui, nu-i aşa? Oricît ar fi fost el de „tare", tot trebuie să-l fi impresionat neplăcut cîteva mici amănunte. Gîndiţi-vă bine, în locul lui n-aţi fi ameţit la fel? Mai întîi, vii pe Pămînt şi constaţi că aci eşti dat dispărut încă din veacul celălalt, ba chiar că eşti Erou Postmortem şi ai şi vreo zece statui pe la muzee. În al doilea rînd: nici unul din tovarăşii tăi de odinioară, astronauţi încercaţi, prieteni şi colegi de generaţie, nu mai e în viaţă, iar nepoţelul pe care la plecare îl ştiai nou-născut, e un bătrîn pensionar respectabil, cam ramolit şi ţîfnos, care se uită la tine cu gelozie.

În al treilea rînd: toţi te respectă ca pe Matusalem, şi te consideră un Jupiter printre asteroizi, deşi tu arăţi ca un băieţandru sportiv şi cam într-o ureche. Spuneţi dacă n-ai destule motive să fii cînd amuzat, cînd trist, cînd fericit, cînd disperat, cînd vorbăreţ, cînd taciturn, aşa cum e celebrul meu stră-străbunic!

Nu i-am mărturisit toate astea, dar pesemne, nu ştiu din ce pricină, are pentru mine o simpatie deosebită. Cu mine e, mai totdeauna, vesel şi bine dispus, ca şi cu Zeiţa aceea, despre care

deocamdată tot n-am aflat mare lucru, fiindcă Bătrînul Lup de Stele o ține mai mult închisă într-o odaie.

„O las să se odihnească o vreme, să se cultive și să citească niște tratate științifice terestre și să doarmă", a declarat el specialiștilor care-i ceruseră permisiunea s-o vadă. Dar mai multe despre ea n-a vrut să spună. Dacă-l întrebi ceva ce nu-i e pe plac, tace. E teribil de încăpățînat, pe cuvîntul meu, cînd tace — tace și gata! Nu mai e nimic de făcut cu el. Atunci doctorii mă trimit pe mine, să-l mai dispun.

Nu că sînt încrezut, dar rețeta asta n-a dat greș pînă acum niciodată. Sînt plin de tact — ce mai! Pe deasupra am și un sac cu anecdote care-l distrează grozav pe stră-străbunicu' meu! Îi povestesc fel de fel de pățanii de-ale mele, la școală și acasă, adevărate sau uneori puțintel inventate, și el se amuză nespus. Alaltăieri, cînd îi spuneam ce bine m-am distrat în vacanța trecută, împreună cu doi colegi și cu tata, pe o insuliță artificială plutitoare, departe de civilizație, Comandantului i-a venit ideea cea mare, ideea genială, datorită căreia am ajuns scriitor, tot așa de brusc cum devenisem și celebru.

Ideea e deocamdată secretă, sau aproape secretă, dar cred că, din momentul în care sînt, ca să zic așa, complicele și martorul faptelor și pe deasupra scriitor, biograf, reporter, infirmier, doică și tovarășul de drum al Comandantului, pot s-o consemnez aci. Pe scurt, stră-străbunicu' meu a hotărît să plecăm *incognito*, el, eu, Zeița și un robot casnic, „ca să petrecem un week-end într-un loc liniștit, necunoscut de nici o persoană oficială, departe de civilizație și de toate plictiselile prezente sau viitoare". Zis și făcut. Eu am fost entuziasmat din prima clipă.

A trebuit însă, după aceea, să conving pe vreo doi-trei să accepte planul secret și să îngăduie această aventură a mea și a Bătrînului Lup de Stele. N-a fost chiar așa de ușor. Au urmat în mare taină niște pregătiri de drum, au fost necesare niște aprobări speciale de la Consiliul Interplanetar, medicii l-au consultat din nou pe stră-străbunicul meu, pînă la sfîrșit s-au declarat de

acord cu „noul tratament“, și toate celelalte bagatele s-au aranjat apoi de la sine.

A fost pregătită pentru noi o cosmosferă-submarin de agrement, care poate zbura înăuntrul sistemului solar și poate, firește, merge și pe uscat, pe apă și sub apă. Are în interior, amenajate cu tot confortul, două cabine de dormit, o sufragerie, o bibliotecă, un mic laborator de lucru și alte nișe cu diferite minuni tehnice.

Robotul-pilot și medic totodată, care avea să ne însoțească, a fost reprogramat special pentru această misiune. Desigur că el putea să transmită oricînd informații exacte despre noi, călătorii din cosmosfera submarin, totuși, întrucît un robot e un robot și nu e sensibil ca un om la diferite nuanțe și stări afective, am fost rugat eu să joc rolul complex de reporter, observator științific și biograf pe lîngă stră-străbunicul meu. Am fost rugat, zic, de diferite persoane oficiale, care m-au convins că e în interesul științei să consemnez tot ce se va petrece mai de seamă în timpul week-end-ului nostru, pentru a grăbi „recuperarea psiho-socială“ a celebrului Comandant.

Trebuie să scriu așadar tot ce-mi povestește el, tot ce fac el și așa-zisa Zeiță, trimisă de Lirieni, în sfîrșit, tot ce-i mai important în aventura noastră fantastică, de la cap la coadă.

La început, am șovăit. Am eu ceva talent la compoziție, dar nu-mi surîdea de loc să-mi pierd timpul cu scrisul. Gîndiți-vă bine: ce fel de week-end mai e și ăla, dacă toată ziua-bună ziua ai o sarcină pe cap!?

Pînă la urmă, am prins chef de scris. M-au încurajat și cei mari, nu-i vorbă. „Încearcă, nici nu-i prea greu“ — mi-au explicat ei. Totul e să redau într-o ordine anumită evenimentele mai deosebite, la care am fost și voi fi martor, începînd cu începutul lor și terminînd cu nu se știe sigur ce va mai face pînă la sfîrșit Bătrînul Lup de Stele.

Cu alte cuvinte, eu trebuia doar să scriu, cît ține acest week-end, un jurnal vorbit.

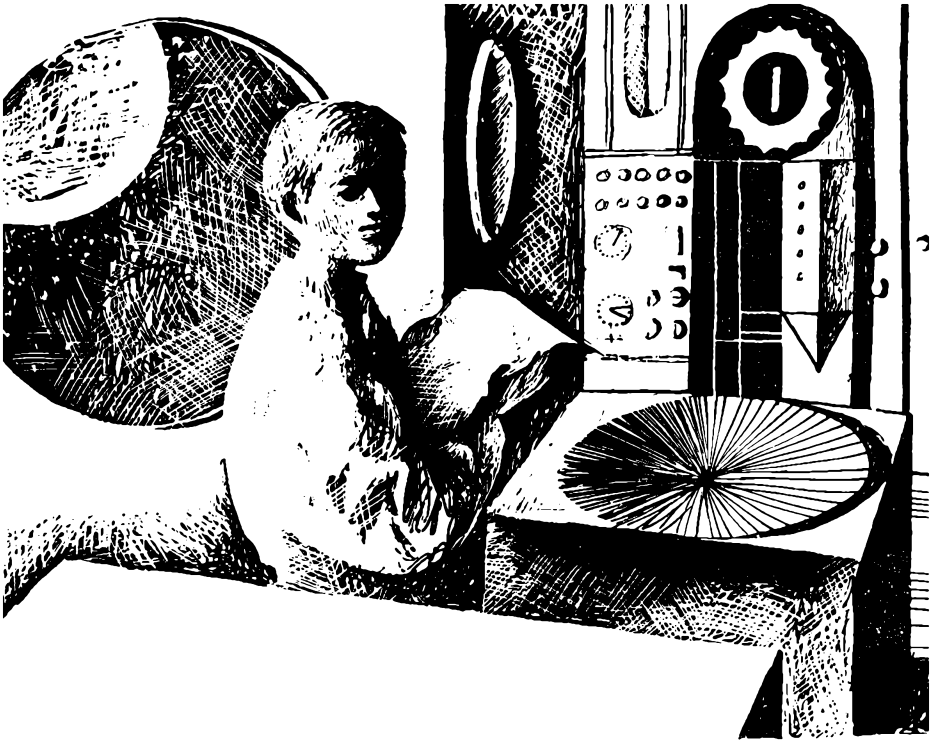

De ce *să scriu* un jurnal *vorbit?* Păi, foarte simplu: în secolul nostru, nici un scriitor *nu mai scrie* propriu-zis, *ci dictează* unei maşini ceea ce-i trăsneşte lui prin minte sau ceea ce a trăit şi a auzit personal, ori de la alţii, şi ţine morţiş să comunice şi celorlalţi oameni, dispuşi să-l asculte. Cu alte cuvinte, toţi au devenit scriitori la figurat, de aceea mă întreb, în paranteză, ce rost are cuvîntul acesta impropriu şi anacronic „scriitor"? Ba mai mult. Există azi unii autori care nici măcar nu se mai obosesc să dicteze ceea ce „scriu", ci îşi procură de la Centrul de Creaţie Literară un „automat-Psi" şi, în momentul cînd născocesc o povestire sau, să zicem, un scenariu pentru interteleviziunea astrală, pun aparatul acela, concomitent, în legătură şi cu creierul lor şi cu

mașina de scris. Așadar, cu ajutorul lui „Psi“ ăla, ei gîndesc de-a dreptul scriind, făcînd economie totală de vorbe, la propriu. Nu-i rău ca metodă în sine, numai că pentru a o practica trebuie să fii autor major. Ori eu, oricît de celebru și de talentat aș fi, sînt doar un pionier-cosmonaut din ciclul II și nu am dreptul deocamdată, pînă la consacrare, decît la o rablă de mașină cibernetică de scris, banală, de tip cosmic, bună doar pentru copii. Aș putea să împrumut un aparat „Psi“ dintr-acela ultramodern, chipurile pentru a povesti mai bine ce e cu Bătrînul Lup de Stele. În asemenea împrejurări, nimeni nu mi-ar putea refuza nimic, jur pe inelul lui Saturn! E un fenomen cosmic Bătrînul, o legendă în carne și oase, pe cinstea mea!

Găsesc totuși că e mai nostim să dictezi, decît să faci pe Sfinxul și să-ți „împrumuți“ gîndurile creatoare unei mașini, fie ea și o „Psi“ ultramodernă. Mie îmi place să vorbesc prin viu grai și nu pe mutește. Îmi place să discut, să comentez, să perorez, să-mi folosesc așadar glasul, acest arhaic sistem de semnalizare între oameni, ba chiar îmi place să mă cert, de formă, să mă contrazic cu cineva, la nevoie și cu mine însumi sau cu vechiul nostru robot, care m-a crescut. Poate că el are dreptate zicînd că sînt un băiat cam împrăștiat și limbut, care o ia adesea razna la povestit, bate cîmpii cît poate, vorbește uneori „urît“, neliterar, și strică degeaba benzile.

O se vedem dacă U Pici al nostru are sau nu dreptate. Deocamdată, sînt hotărît. N-am altceva mai bun de făcut. Trebuie să devin scriitor. Voi povesti ceea ce mi se pare mai interesant de povestit, simplu, așa cum a fost, de la cap la coadă, mașinuța mea cibernetică va scrie și va imprima, harnică, pe microbenzile ei automate aventurile mele și ale celebrului Comandant al lui Uranus II — și gata! Punct. Fie ce-o fi.

Chiar de mîine, cînd începe și week-end-ul, m-apuc și eu să scriu un fel de jurnal de bord al călătoriei noastre. Am niște emoții, prima-ntîi, pe cinstea mea!

Cap. șapte:
Printre astre,
în căutarea unui loc liniștit
pentru week-end

18 ianuarie 2167.

În sfîrșit, zburăm! Week-end-ul nostru a început! Am decolat de pe Terra azi, cu noaptea-n cap, ca să nu ne detecteze prea mulți curioși și gură cască, pe la două și ceva, adică acum vreo oră, fără a avea un itinerariu precis.

De felul meu sînt cam somnoros, dar n-aș renunța la spectacolul pornirii pentru nimic în lume! Îmi place la nebunie să văd globul nostru pămîntesc, sclipind pe bolta întunecată, luminos, albăstrui și așa de familiar! Roiurile de sateliți artificiali, din jurul lui, au fel de fel de lumini feerice. Cosmo-farurile de pe aceste stații de teleghidaj semnalizează incontinuu. Pare o beție de artificii, dar, de fapt, e un limbaj astronomic obișnuit și precis.

Lîngă mine, în fotoliu, privind prin marele hublou transparent al cosmosferei noastre, stătea stră-străbunicul meu. În picioare, în spatele lui, Zeița. Eram așa de transportat de bucuria plecării (totdeauna mi se întîmplă așa) încît nu prea o observasem.

— Să vedem întîi ce mai e nou sub Soare și apoi o să alegem locul week-end-ului! a zis, suspicios, stră-străbunicul meu.

Robotul l-a întrebat, de dincolo, din cabina de comandă:

— Doriţi să oprim pe Lună?

— Tot aşa de vizitată e? a întrebat Bătrînul Lup de Stele.

— Oho! am exclamat eu, luîndu-mi în primire cu plăcere rolul de ghid de ocazie. E o circulaţie grozavă în mările ei! În ultimii cincizeci de ani, Luna a devenit locul de întîlnire al tuturor îndrăgostiţilor de pe Pămînt. Cum se îndrăgosteşte sau se însoară careva, se suie într-o cosmonavă automată şi o-ntinde spre cîmpiile şi mările selenare. Nici nu mai ai unde să te-nvîrteşti din pricina lor.

— Îndrăgostiţii din mările Lunii înoată sau plutesc? a întrebat deodată Zeiţa.

Mii de meteori şi rachete! Numai o făptură picată din alte stele putea întreba asemenea bazaconie! Îmi venea să mor de rîs.

— Cum să înoate? Dar ce? Mările Lunii sînt mări?

— Ce sînt atunci? a continuat ea, curioasă.

— Nişte circuri, adică depresiuni circulare foarte adînci, în care au fost amenajate, de mult timp, uriaşe grădini selenare, sere, terenuri de sport, staţiuni de odihnă şi tratament, parcuri de distracţie, tabere pentru copii şi pionieri, şi tot felul de locuri de agrement.

— Cupolele au rezistat presiunii? a vrut să ştie Comandantul.

Se gîndea probabil la calotele transparente antimeteorice de acum o sută de ani, la clopotele de sticlă şi plasto-iridiu ale primelor oraşe selenare.

— Nu mai sînt decît vreo două-trei. Ce nevoie e de ele? Luna are acum o atmosferă gazoasă artificială, nu una solidă, întocmai ca şi cea naturală din jurul Terrei. Iat-o!

Se zărea, într-adevăr, în jurul marelui glob argintiu care apăruse în faţa noastră, un halou sferic, luminescent, albăstrui.

— Ce-ar fi să oprim pe Marea Jules Verne? am tatonat eu terenul.

— Ce e acolo acum? În vremea cînd am plecat cu Uranus II era, mi se pare, un parc și un muzeu astronomic.

— Exact! Sînt și acum. Parcul a devenit însă imens și s-a transformat într-un fel de Prater, cu tot soiul de distracții pentru pionieri, sportivi și excursioniști: tir luminos, terenuri de fotbal aerian, bazine cu vid pentru înot, rachete de circ cu traseuri pline de surpriză și alte șmecherii dintr-astea.

Muzeul astronomic a rămas și el, bineînțeles. Există acolo și o statuie de-a ta, mare cît un far. E grozavă!

— Nu mai spune! rîse Bătrînul Lup de Stele. Și de ce am în Lună o statuie așa de grozavă?

L-am privit atent.

— Nu bănuiești de ce? am spus, sfios. Nu știam dacă să continui cu informările mele sau să tac.

— Te rog să-mi spui tu, a zîmbit stră-străbunicul.

— Păi, foarte simplu. Te-ai născut doar în apropiere de Marea Jules Verne, în anul 2066.

— Sînt născut în Lună? Sînt lunatec? rîse el. Uitasem, iartă-mă.

— Adică nu ești pămîntean natural, ci artificial? a rîs tamnesam și Zeița, mișcîndu-și cu grație toate cele patru membre.

M-am gîndit să pun lucrurile la punct și să-i informez cu cele ce știam și eu din biografiile despre prima existență a Bătrînului Lup de Stele.

— Te cheamă Septimiu, deși numele nu-ți plăcea de fel. Te-ai născut la șapte luni, pe un mic selenodrom care se afla pe un platou tăiat în munte, deasupra Mării Jules Verne. Dar firește că ești pămîntean. Pămîntean din Lună. E drept că de-aceea unii contemporani și biografi de-ai tăi te-au numit mai tîrziu „Selenarul", sau „Lunatecul Lup de Stele".

Oarecum contrariat și amuzat, Comandantul spuse:

— Știam despre mine că sînt pămîntean, fiu al Terrei, al singurei planete cu oameni din sistemul solar... și murmură ceva în limba aceea fluidă, ca o șoaptă, a Lirienilor.

— Așa era consemnat în documentul cifrat pe care-l purtai la gît cînd te-a găsit Liria — șopti suav de tot Zeița.

— Cînd te-au găsit Lirienii îți pierduseși o parte din memorie? l-am întrebat.

— Prima oară, de tot . . . a murmurat Comandantul, apoi s-a încruntat. Nu mă mai întreba nimic, Trăienel. O să-ți povestesc eu altădată.

Mi-a venit atunci o idee salvatoare:

— Nu te superi dacă am să-ți dau să consulți o biografie despre tine? Cea care îmi place mie mai mult. O să găsești acolo fel de fel de istorii și lucruri nostime despre prima ta existență.

— S-a făcut! Să mi-o dai mîine! s-a învoit Bătrînul Lup de Stele. Acum te-aș ruga să-mi explici paradoxul lui Einstein și să facem niște exerciții de cuantică.

20 ianuarie.

Azi am aflat ceva foarte important și anume că așa-zisa Zeiță e o falsă zeiță, adică un fel de zeiță-robot, care însă seamănă la chip ca două picături de apă cu zeița adevărată, cu ființa evoluată, gînditoare, dar acvatică, de pe planeta Lirienilor, despre care am prins din zbor cîte ceva, în timpul unor discuții. Iată cum a fost. Alaltăieri, după o scurtă, foarte scurtă oprire pe Lună (unde eu mi-am făcut de cap trăgînd cinci goluri formidabile în poarta unor pionieri fotbaliști din tabăra selenară de sport), am pornit de îndată la drum.

— Mergem mai întîi pe Marte sau pe Venus? m-am interesat eu.

— Pe Marte se ține acum Congresul Științific Interplanetar, raportă robotul-pilot. Toate cosmodroamele planetei trebuie să fie deci supraaglomerate. Amartizarea noastră va fi controlată așadar.

— Nu vreau nici un control. Sîntem într-o plimbare neoficială, într-un week-end, protestă Comandantul, posomorîndu-se.

— Atunci, să îndrept cosmosfera spre Venus?

— Fie și spre Venus. Acolo erau odinioară niște insule acoperite de junglă și niște lacuri sau mări, dacă-mi amintesc eu bine, spuse cu timiditate stră-străbunicul meu.

Robotul-pilot dădu mai departe raportul:

— Toate insulițele au devenit grădini cultivate cu legume uriașe sau cu grîne și arbuști fructiferi. Întreaga planetă e azi un imens rezervor de vegetale care asigură hrana pentru aproape toate șantierele cosmice de pe planete și de pe Terra.

— Dar lacurile sau mările acelea? vru să știe Zeița.

— Majoritatea sînt fie încărcate cu iod și sare, fie prea fierbinți.

— Ființe gînditoare pot trăi în ele? întrebă foarte curioasă trimisa Lirienilor.

— Nici pomeneală, am rîs eu. Doar cîțiva chimiști se încăpățînează să stea în niște mici orășele subacvatice, construite pentru cercetările lor speciale. Haideți, totuși, pe Venus. Acolo, pe platoul central, se găsește cea mai mare grădină botanică din tot sistemul nostru planetar. O să vedeți fel de fel de arbori de pe pămînt aclimatizați pe solul venusian și specii autohtone renumite.

Eram gata să turui toată lecția de astrobotanică din ciclul I, dar Zeița m-a întrerupt:

— Pe mine mă interesează îndeosebi mările și oceanele — murmură ea rugătoare. Comandante, du-mă în mările acelea mai mult dulci, despre care povesteau mașinile tale automate de pe Uranus II. Du-mă repede, așa cum i-ai promis Liriei.

— Liria? Cine e Liria? m-am mirat eu. Ați mai pomenit de ea.

— Adevărata Zeiță, cum o numește stră-străbunicu' tău, mi-a explicat însoțitoarea noastră. Zeița cea naturală, nu artificială ca mine. Cea care trăiește în ocean, acolo, la noi, pe planeta noastră.

Eram foarte dezamăgit. Așadar tot ciberneticienii avuseseră dreptate. Pasagera de pe Uranus II era un robot. Zeiță sau

copie de zeiță, dar robot, pur și simplu. În schimb muream de curiozitate să știu cine era cealaltă.

— Să ne întoarcem spre Pămînt — hotărî deodată Comandantul. Dragul nostru pilot, îndreaptă cosmosfera spre Pămînt.

— Execut îndată comanda — spuse robotul.

— Cum arată Liria? nu m-am lăsat eu.

— Aproape ca și mine, rîse Zeița. Doar că nu poartă pe creștet glob alb-auriu.

Bătrînul Lup de Stele se impacientă:

— Ai să afli altădată, Trăienel. Nu mai întreba atîta. Spune mai bine unde vom găsi pe Terra un ocean liniștit sau o mare calmă și o insulă mică, nelocuită... Am nevoie de odihnă, de apă și soare, de liniște... pentru mine și mai ales pentru Zeiță.

— Cam greu, am mormăit eu. Oceanele și mările terestre nu mai sînt ca acum 100 de ani. Sînt destul de brăzdate de hidroglisoare, de submarine, transoceanice și de fel de fel de vehicole de apă mici, de agrement. Iar insulițele sînt ori complexe de cercetări științifice, ori mici stațiuni balneo-climaterice... Totuși, am putea găsi vreo cîteva libere, dintre acelea mai puțin la modă... să zicem în Pacific, în Oceania!

Robotul-pilot interveni și el în discuție:

— O să mă interesez eu chiar acum la centrul balneo-planetar, cît mai discret, firește. Pentru vreo săptămînă-două am putea închiria o insulă liberă, un mic atol...

— Fără crocodili verzi — zise deodată Zeița. Crocodilii voștri terestrii, se pare, sînt tot atît de fioroși ca și monștrii noștri lirieni cu două capete. Am văzut crocodili într-un film documentar, aflat pe Uranus II. De aceea am și adus cu noi un fel de crocodil din insulele noastre.

Am potolit-o spunîndu-i că pe Pămînt nu mai există azi crocodili decît în rezervația din Delta Nilului. Apoi, amintindu-mi de miriapodul uriaș cu carapace verde din colecția cu surprize a lui Uranus II, am vrut să aflu și alte amănunte:

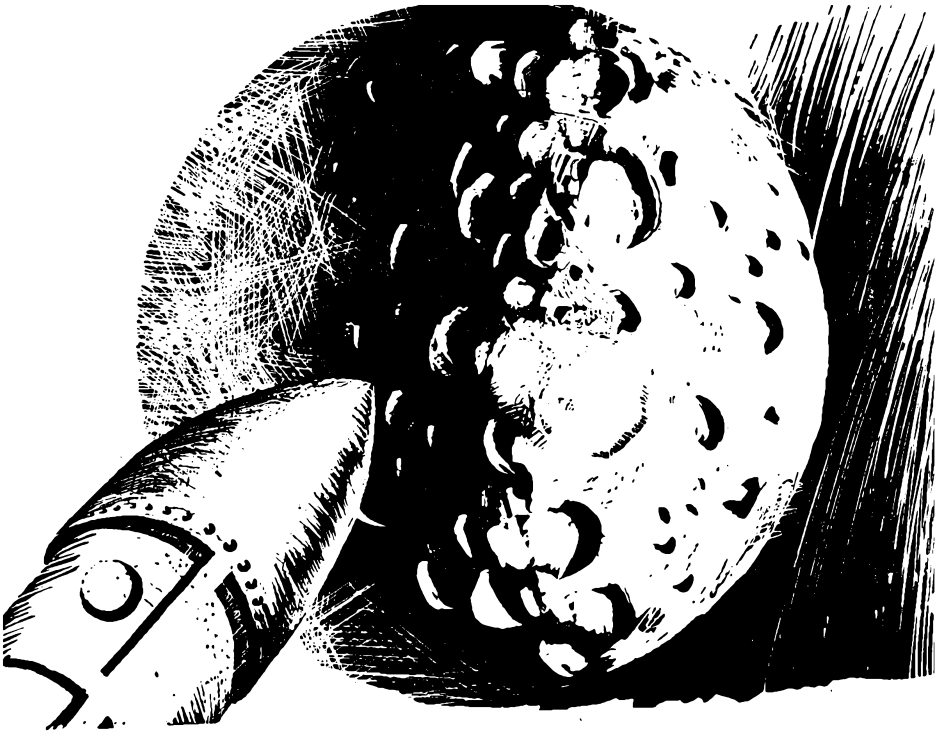

— Și celelalte mostre pe care le-ați adus cu voi, le-ați luat pe bord tot datorită asemănării cu viețuitoarele și plantele de pe Terra?

— Firește, făcu Zeița, cu bunăvoință. Credeam că vă interesează numai ceea ce se aseamănă cu ființele și lucrurile cunoscute pe Pămînt. La rîndul meu, pe mine mă preocupă foarte mult asemănările dintre planeta noastră și a voastră. V-am studiat și parțial, datorită bogatului material științific din filmele și microbenzile astronavei Uranus, dar întrucît unele dintre aceste materiale documentare erau neclare sau incomplete, sau fuseseră șterse și deteriorate de noi, din greșeală, Liria m-a trimis pe mine să fac unele cercetări chiar la fața locului.

— Așadar tu ești o Zeiță-cercetaș? Un fel de robot de investigație? Dar Liria cine e? Cu ce se ocupă?

— Liria e abia o zeiță cu ochii și antenele aurii. Dar e o zeiță adevărată. Pînă o să-și termine studiile, și pînă ce antenele ei vor deveni violete, mai e timp. Poate că pînă atunci vor ajunge la ea și emisiunile transmise de mine. Sau poate vei ajunge chiar tu la ea, cum a ajuns și Bătrînul Lup de Stele... Voi, oamenii de pe Terra, știți să folosiți pentru astronavele voastre presiunea fluxului de fotoni, emiși de sorii universului, așa cum Lirienii noștri știu să folosească presiunea altor unde cosmice...

I-am plasat întrebarea care-mi stătea de mult pe limbă:

— Dar de ce n-a venit cu tine și Liria?

Zeița rîse și-mi răspunse printr-o altă bazaconie:

— Ți-am mai explicat că Liria are acum ochii și antenele aurii. Adică, la plecarea lui Uranus II era o zeiță aurie, cum îi spunea Bătrînul Lup de Stele, și chiar dacă ar fi ajuns să aibă antenele violete, ea tot n-ar fi putut călători pînă la voi. Lirienii nu pot trece de zona radiațiilor negre, care înconjoară planeta noastră, radiații cosmice mortale pentru ei. Deocamdată, din această pricină, ei nu pot întreprinde zboruri în Cosmos. Socotind după felul cum a rezistat Comandantul lui Uranus, numai voi, oamenii, puteți trece acel „inel de unde al morții" din jurul planetei noastre. E drept că nervii Bătrînului Lup de Stele au fost atacați și la dus și la întors.

— A doua oară cînd voi zbura spre planeta Lirienilor, spuse foarte solemn stră-străbunicul meu, zîmbind parcă unui vis, voi ști să-mi apăr sistemul nervos de radiațiile acelui negru și cosmic „rîu Lethe". De altfel, de aceea m-am și întors. Experiența mea trebuie să slujească și Pămîntenilor, și Lirienilor... Și poate că a doua oară va merge și Trăienel cu mine... Vrei să zburăm amîndoi *acolo*? mă întrebă el, bătîndu-mă pe umăr, prietenos.

— De acord, i-am răspuns, fără să șovăi de loc. Numai că nu chiar acum. Zborurile interplanetare la viteze foarte mari nu sînt permise copiilor. Dar, peste vreo zece ani, o să-mi trec primul

examen astronomic complex și o să am dreptul să plec oriunde. Vom zbura atunci tot cu o rachetă fotonică. Îți făgăduiesc, Comandante!

Bătrînul Lup de Stele mă strînse la piept, tăcut.

Zeița însă avea chef de vorbă. Cîntă ceva, pe limba ei șopotitoare ca un gîlgîit de ape, își puse în mișcare globul auriu de pe creștet, își ondulă membrele într-un dans iute și vesel, apoi spuse:

— Ce mult o să se bucure Liria cînd o să-l vadă pe Comandant cu Trăienel! Sper să-l vadă peste 2—3 *sesssi*. Altminteri, dacă-i vorba de zburat pînă la ea, cu toate vitezele astea fantastice ale navelor voastre și cu complicatele paradoxuri einsteiniene, care decurg de aci, mă tem că pînă veți ajunge voi cu adevărat pe planeta noastră, Liria va avea ochii și antenele alburii de tot.

Povestea asta cu Liria, cu ochii și antenele ei ba aurii, ba violete, ba albe, mă intriga și mă scotea din răbdări. Pricepusem însă că dacă pun eu vreo întrebare, nu știu de ce, dar străbunicu' se întristează, în timp ce dacă prind un moment favorabil tot aflu eu pînă la urmă ceea ce mă interesează. Și apoi, aveam timp. Week-end-ul nostru de-abia începuse.

Cap. opt:
Aflu care e diferența între meduze și Lirieni

25 ianuarie.

Iată-ne de două zile pe o insuliță în Pacific! E o minunăție. Și unde mai pui că e naturală, face parte dintr-un vechi arhipelag de insule tropicale și atoli coralieri, și nu e o platformă artificială, dintr-acelea obișnuite în croazierele moderne, cu tot confortul pe bord!

Măsoară într-adevăr numai vreo 2 km². Înspre apus e apărată de un recif ca un arc alb, de care se sparg valurile oceanului. De la plajă pînă la recif se-ntinde o apă liniștită și mică — un fel de canal natural unde poți înota în voie.

În centru și înspre est există o pădurice tropicală unde au fost plantați cocotieri, banani, ananași, arbori de pîine, mangrovi, papaia și alte specii gustoase.

Prin hățișul de liane zboară papagali mici și vorbăreți. Centrul turistic zicea că, mai demult, s-a pripășit pe aci o familie de maimuțe. (Eu n-am avut ocazia pînă azi să văd maimuțe în stare liberă, de aceea am alergat o dimineață întreagă să prind un pui obraznic, dar fără nici un rezultat. N-a fost chip să-l înhaț, mi-a azvîrlit coji de banane în cap și tiugi de cocos, așa că a trebuit să renunț și să-mi văd de treabă.)

Ne-am instalat în colțul din sud-est, într-un bungalow cochet, cu perdele de bambus ignifug în loc de uși.

Cosmosfera submarin ne-am lăsat-o la oarecare distanță de reciful de corali. Cînd e flux se scufundă sub apele Pacificului, la reflux îi vedem cupola argintie, sclipind în oceanul albastru.

Pilotul-robot, eu și Bătrînul Lup de Stele am cărat dinăuntrul ei, pe insuliță, tot ce era strict necesar pentru noul nostru trai. Mă simțeam ca un Robinson Crusoe, firește, în versiune modernizată, fără sălbatici, furtuni, naufragiu, pirați și alte cîteva chestii. Totuși, să mă trăsnească vreun meteor dacă mint, intrasem aproape în pielea lui Crusoe ăla — și era destul de plăcut, chiar foarte plăcut pentru un week-end.

Eu și Bătrînul Lup de Stele ne-am dezbrăcat combinezoanele de zbor și-am umblat toată vremea numai în chiloți de baie, cu o pălărie de bambus pe cap și în picioarele goale. Am făcut plajă, am înotat, ne-am construit chiar o mică ambarcațiune și ne-am hotărît să mîncăm numai ceea ce găsim prin propriile noastre puteri.

26 și 27 ianuarie.

Zeița doarme, robotul se-nvîrte fără treburi, iar eu și Bătrînul Lup de Stele ne distrăm grozav. Am învățat o mulțime de lucruri utile pentru robinsonada noastră, dar mai ales am învățat să pescuiesc într-un stil cu totul original.

Pînă acum eu prindeam peștii ca toți băieții, și ca toți sportivii din veacul nostru: cu revolverul ultrasonic, sau cu plasa de electrocircuit.

Bătrînul Lup de Stele m-a învățat însă să-i prind cu o undiță arhaică sau cu arbaleta de adînc. Zicea că așa l-a învățat și pe el bunicul său, care fusese în viața lui un veritabil lup de mare, din Constanța. Încercați și voi. E cel mai palpitant sport pe care l-am practicat cîndva! Pe inelul lui Saturn, strămoșii noștri știau să pescuiască, nu glumă! Nu e ușor de loc să pîndești pluta undiței,

să tragi la timp de băţ, sau să ocheşti cu săgeata pe sub apă, din mers, un ditamai peşte! Aş fi vrut să învăţ să arunc şi cu harponul, ca marinarii de odinioară, dar pe aci, din păcate, nu văd nici o balenă. Odinioară se zice că existau. În paranteză fie zis, în secolul nostru balenele au devenit animale aproape domestice şi vînatul lor se face doar cu permis special. Le creştem în anumite zone îngrădite cu curenţi submarini, încărcaţi cu electricitate, şi le hrănim cu culturi de zooplancton. Deci, cu balenele nu-i nimic de făcut.

28 ianuarie.

După două zile de „somn", adică de repaos, azi-dimineaţă, Zeiţa s-a trezit. De-atunci se ţine scai de noi. Din pricina ei, am intrat într-o activitate extraordinară şi eu şi stră-străbunicu' şi robotul nostru. Musafira noastră s-a apucat să inventarieze, plină de sîrg, fauna acvatică şi litoralul insuliţei noastre. Toată ziua rîde, gungureşte şi cîntă pe limba ei, îşi agită braţele cu graţie caraghioasă, în timp ce globul auriu i se învîrteşte incontinuu pe creştet, înregistrînd — se pare — tot ce-i jur împrejurul său.

Bătrînul Lup de Stele prinde pentru Zeiţă peşti, şopîrle, broaşte ţestoase, insecte şi orice găseşte prin apă, sub apă sau pe uscat, şi i le aduce plocon. Zeiţa le fixează întîi cu curiozitate, de la distanţă. Apoi apucă vietatea sau planta oferită, brusc, cu braţul de pe piept, şi o apropie de glob. O ţine aşa, cîtva timp, suspendată deasupra pieptănăturii ei metalice, apoi o depune cu indiferenţă la picioarele noastre. Mica vietate rămîne buimăcită cîteva clipe, învîrtindu-se în cerc, apoi fuge cît poate de repede nevătămată şi fericită c-a scăpat de noi aşa de ieftin.

Dar nu numai Bătrînul Comandant o ajută pe Zeiţă, ci şi eu şi robotul. E destul de nostim să alergi după locuitorii paşnici, dar iuţi ai acestei insule, să-i prinzi şi să-i studiezi. După ce am făcut rost (numai eu ştiu cum) de un crab numit „hoţ de cocos", de trei papagali roşii şi de un fel de liliac căruia i se spune „vulpe

zburătoare“ (toate numirile le-a descoperit robotul nostru în mica lui memorie enciclopedică), am întrebat-o pe Zeiță cu ce fel de energie e încărcată „sfera“, sau cel de-al doilea cap strălucitor al său. Mi-a răspuns, ca de obicei, pe ocolite și cam anapoda.

— Cînd o să ajung la muzeu, voi, oamenii, o să mă studiați cu atenție. Ai răbdare pînă atunci. Atunci o să aflați.

— Și cînd o să ajungi la muzeu?

— Cînd globul strălucitor o să se oprească definitiv din rotirea sa, și cînd eu o să adorm pentru totdeauna.

— Da, dar *cînd?* nu m-am lăsat eu.

— Habar n-am, a rîs Zeița. Cu sistemul vostru terestru de măsurare a timpului, nu prea m-am descurcat pînă acum. Eu socotesc în *sesssi,* în diviziuni și multipli de-ai lui, iar în zile și ore iese altfel. Chiar și în ani. Uiți ce încurcătură am pățit la sosire? Lasă socotelile, mai bine prinde-mi o șopîrlă dintr-aia drăguță, care mănîncă țînțari. Ce-o să se bucure Liria cînd o vedea toate făpturile astea ciudate, vii, de la voi!

Nu era, așadar, nimic de făcut. Am continuat toată ziua să-i aduc Zeiței tot felul de vietăți, tot ce reușeam să prind cu plasele și capcanele noastre primitive sau ultramoderne, iar ea a continuat să le înregistreze, și să le transmită Lirienilor.

29 ianuarie.

Azi e o zi mare pentru mine! Sînt nespus de bucuros și deabia aștept să scriu, adică să dictez tot ce-am descoperit! Nu că mă laud, dar sînt cel mai norocos reporter cosmic din cîți există pe lume. Cînd o să vă spun, o să-mi dați dreptate. Gîndiți-vă: tocmai eu, un pionier din ciclul II, am izbutit să descifrez, din întîmplare, pentru prima oară, taina Lirienilor aceia, a înfățișării lor! Adică, nu chiar pentru prima oară, fiindcă mai întîi pe Lirieni i-a văzut și i-a cunoscut personal Comandantul lui Uranus. Dar cum el nu ține să-și trădeze gazdele, și nu prea povestește despre ei sau mai bine zis despre ele — se cheamă că tot eu sînt primul care vi le descriu. Să recapitulăm rapid ceea ce știam pînă acum:

Întîi: Lirienii sînt ființe acvatice, gînditoare, adică tot oameni. Probabil că sînt foarte avansați în științele biologice, poate și în altele, întrucît au reușit să-l întinerească pe stră-străbunicul meu, după ce a sosit pe planeta lor (cum au făcut-o, e un secret și p-ăsta nu l-am aflat încă), apoi, cînd a plecat cu astronava spre Terra, l-au „îmbălsămat", l-au vîrît în „placenta lor miraculoasă", care l-a conservat. (Se pare totuși că radiațiile acelea negre din Cosmos tot au avut repercusiuni asupra nervilor Bătrînului Lup de Stele, fiindcă el a uitat unele întîmplări.) Toată această aventură cu întinerirea și reîntoarcerea lui pe Terra e o experiență pusă la cale de Lirieni.

În al doilea rînd: Zeița nu e propriu-zis un robot de investigare cosmic, făcut de Lirieni și trimis aci, pe Pămînt, cu un program de lucru, deși se comportă ca atare. Celălalt cap al său e, într-adevăr, un post de teletransmisie. Deci, globul e un fel de generator de energie și un transformator de imagini. Buun. E limpede. Acum vine surpriza, bomba, descoperirea mea fantastică, de necrezut:

Am descoperit, azi 29 ianuarie, că Zeița-robot, cea complexă, e o simplă jucărie a Liriei. Și, în sfîrșit, am aflat cine e în definitiv Liria, cum arată Lirienii mari și mici, și ce deosebire există între ei și meduze.

Am aflat toate aceste ciudățenii extragalactice printr-o întîmplare, datorită unei simple meduze.

O pescuisem dincolo de corali. Era prima meduză vie pe care o prinsesem eu personal. Îmi fusese teamă s-o ating cu mîna, fiindcă robotul-pilot mă instruise, spunîndu-mi că pe aci, printre recifele de corali, se întîlnesc niște „cubomeduze" complet străvezii, a căror atingere îți provoacă paralizii și dureri usturătoare. O luasem, așadar, prudent, în casca mea de baie. I-am arătat-o în primul rînd robotului. Nu era o cubomeduză, ci o specie inofensivă, destul de rară. I-am adus-o Zeiței în palmă. Meduza se strînsese ca o floare transparentă de gelatină, ascunzîndu-și voalurile delicate și tentaculele sub ea. Zeița nu i-a dat prea multă

atenţie la început, n-a vrut s-o „telefilmeze“, după obiceiul ei, ba chiar a depus-o, plictisită, pe nisip.

— Păcat, înoată aşa de frumos, ca o balerină din altă lume! i-am spus eu, cu părere de rău.

— Meduza înoată? s-a mirat îndată Zeiţa.

— Sigur. Hai cu mine în apă s-o vezi!

Am mers amîndoi pe plajă şi eu am aruncat meduza în ocean. Imediat, ea a început să plutească, să-şi desfacă mantaua străvezie, s-o onduleze şi s-o fluture molcom, depărtîndu-se balansată de valuri. Zeiţa s-a arătat atunci teribil de interesată de meduză.

— E un mic monstru gînditor? Cu timpul meduza devine aurie, violetă sau cum? Există multe meduze? Sînt unele mai mari?

La rîndul meu, am devenit deodată foarte atent. Era un prilej să aflu noutăţi despre Lirieni.

— Ştiu că în Oceanul Planetar sînt unele cu mult mai mari şi parcă violete. Dar n-am văzut nici una pînă azi. Pe planeta voastră sînt meduze?

— Nu chiar aşa, ci altfel, mai complexe şi gînditoare. Bătrînul Lup de Stele le zicea Adevăratele Zeiţe, îmi răspunse ea în grabă.

Părea fascinată de meduza mea. L-a strigat pe Bătrînul Lup de Stele şi au conversat amîndoi în limbajul lor fluid, de izvoare. Comandantul făcuse o mutră nedumerită şi îngrijorată.

— O s-o urmăresc totuşi, fie ce-o fi! La revedere! a zis Zeiţa şi apoi mi s-a adresat mie: Hai să pescuim alte meduze, în larg!

Am rămas cu gura căscată. Pînă acum Zeiţa nu intrase de loc în apă. Iată însă că acum se pregătea să viziteze de-a dreptul oceanul. Lunecă vertical pe plajă, lăsînd în urma ei mici urme vălurite de nisip (din pricina rochiei lungi şi ciudate în care era înfăşurată), apoi intră în apă şi se scufundă, cu glob cu tot.

— Repede după ea! Să nu i se întîmple ceva! șopti Bătrînul Lup de stele.

Am plonjat și eu și el, la iuțeală. Din întîmplare, am putut sta sub apă, și m-am ținut după Zeiță, fiindcă eram îmbrăcat cu costumul meu ușor de scafandru autonom, făcut dintr-un înveliș de silicon transparent și permeabil la aer.

Prin el, oxigenul din apă îmi pătrundea direct prin pori, îl aspiram și eliminam bioxidul de carbon din plămîni care trecea prin țesătură și se dizolva în ocean.

Datorită acestui costum ce se comporta ca o membrană respiratorie, puteam să mă mișc și iute, și puteam să stau cufundat în apă, la o adîncime nu prea mare, timp de cîteva ore.

Datorită lui am văzut cu ochii mei tot ce făcea sub apă Zeița. Pornise în larg, după meduze. De abia mă puteam ține după ea. Înota vertical, iute, ajutîndu-se cu cele patru membre agile ale ei, fluturîndu-și rochia, exact ca un văl sau o manta

de meduză, grațioasă și învoaltă. Atît doar că rochia Zeiței nu era transparentă, iar viteza ei creștea vertiginos. Globul din creștet i se rotea încetișor, aruncînd o lumină argintie. Pesemne Zeița „lua imagini“ de pe fundul oceanului! Și, jur pe inelul lui Saturn, avea ce transmite Lirienilor! Pe lîngă noi, treceau cîrduri de peștișori colorați în roșu, albastru sau galben, scrumbii aurii, șerpi mici de mare cu dungi portocalii pe trup, dorade și tot soiul de vietăți marine.

În nisipul alb de pe fund se vedeau scoici spiralate, conice și fumurii, scoici de sidef. Mai încolo am dat de meterezul alb de corali, pietrificați, al recifului vechi. Zeița l-a ocolit, apoi s-a urcat spre suprafața apei, urmată de mine. Înotam cu disperare, gata-gata s-o pierd din vedere.

Mă așteptă, oprită pe fundul unui mic atol de corali vii, aflat puțin sub nivelul oceanului. Pesemne că arbuștii aceia cu ramuri mai groase sau subțirele, fragile și împletite, pe care se găsesc micii polipi *vii* de corali, cînd verzui, cînd galbeni, cînd violet-deschiși, stau în timpul refluxului chiar deasupra apei.

Peisajul submarin al recifului coralier m-a vrăjit și pe mine. Se pare că și Zeiței i-a plăcut nespus, căci a luat într-una „imagini“ cu sfera ei rotitoare, vreo oră, două.

Printre rămurelele și polipii din apă înotau numeroase moluște, arici de mare țepoși și meduze, și tot soiul de larve, pe care nu le cunosc. Am rupt cîteva crenguțe de mărgean alb, să am amintire, apoi am rămas fascinat de un grup de actinii care se zăreau printre ramurile mai joase ale coralilor. Păreau un fel de crizanteme mari, galbene, cu petale extrem de subțiri, delicate, tremurătoare în apa limpede și albastră.

Lîngă mine, Zeița le admira și ea, de cîtva timp. La un moment dat a întins brațul său elastic și a atins „petalele“ florii oceanice. Îndată, franjurii galbeni și-au arătat lăcomia, vrînd să apuce brațul Zeiței și să-l împingă spre gura hrăpăreață din centrul falsei crizanteme. Nu s-a întîmplat însă nimic. După cîteva eforturi ale actiniei, după cîteva convulsii ale franjurilor (adică

ale tentaculelor ei delicate) și-a revenit, lăsînd prada cu indiferență. Zeița și-a retras brațul și mi l-a pus mie pe frunte. Era prima oară cînd făcea așa ceva. Mi s-a părut foarte fierbinte și parcă m-a înțepat ceva. Concomitent cu această senzație ciudată mă străbătu un lanț de gînduri și mai ciudate. Gîndeam cu o rapiditate extraordinară, dar uneori dintr-un unghi cu totul diferit. Parcă luasem locul Zeiței. „Ființele astea hrăpărețe din Oceanul Pămîntului sînt foarte, foarte înapoiate, îmi spuneam. Franjurii lor sînt organe de pradă, nu antene evoluate, ca ale Lirienilor. *Nu gîndesc cu ele,* ci se hrănesc, și-atît. Mi-am pierdut o parte din timp în zadar. Meduzele sînt însă inofensive. Niște mici monștrii fără cap, fără membre superioare, dar cu o manta plutitoare, ca a noastră. Și ele sînt foarte înapoiate. *Nu gîndesc,* ci aleargă după hrană — și-atît. Singurele ființe evoluate de pe Pămînt rămîn tot oamenii, indiferent de culoarea ochilor lor. De pildă, Bătrînul Lup de Stele. Are ochii albaștri, ca și Lirienii mici, din Oceanul nostru. Cu toate astea, cei de pe Terra îl consideră și bătrîn, și învățat. Apoi Trăienel. Și el are ochii albaștri. E copil, ca și Liria. Dar știe destul de multe. Mă gîndesc dacă o să i se facă vreodată ochii violeți. Cred că nu, nu e ceva propriu Pămîntenilor, ci doar o lege biologică bună pentru Lirieni. Cînd devin maturi, ochii și antenele alor noștri se fac violete. Cînd îmbătrînesc de tot se fac albe și pietroase, ca și coralii albi.

De ce mă întrebi ce fel de antene? Antene, da, așa se spun. Uf, Trăienel, tare ești pisălog. Mereu întrebi. Aci semeni cu Liria mea. Ea însă e, pe lîngă tine, foarte frumoasă.

Cum, frumoasă? Frumoasă ca o Liriană. Cu un trup musculos, fără picioarele alea două cam grosolane ale tale, și cu patru lopețele, am vrut să zic brațe, rotunde, agile și mlădioase. Are ochii aurii, doi desigur, doi ochi frumoși, expresivi, aurii ca toate fetițele. Numai băieții au ochii albaștri. Sigur că seamănă cu mine. Eu sînt însă un fel de păpușă mare de tot... Și păpușile fetelor de pe Pămînt seamănă leit sau aproape leit cu stăpînele lor, nu-i așa?

Mă întrebi dacă sînt o păpușă-robot? Îmi place că ești deștept. Sigur că da. Sînt o păpușă-robot. Cum am ajuns în astronavă? Nu m-au trimis Lirienii cu ochii violeți, ci Liria, stăpîna mea, Zeița cea adevărată, care l-a găsit pe stră-străbunicul tău leșinat, în Oceanul nostru.

Of! Tare mai ești curios. Vrei să știi multe, prea multe. Or, curiozitatea e socotită la noi cel mai urît obicei. Lirienii nu apreciază de loc pe cel care e curios. E drept că ei nu întreabă ca tine, toată ziua. Ei îți ghicesc gîndul dintr-o dată. Îl *aud* de la distanță. De aceea, să întrebi cu voce tare e semn că ești ori mic și prost, ori prost crescut. Bătrînul Lup de Stele învățase asta și de aceea se supără cînd mă întrebi și mă descoși. *Eu* l-am educat și pe el, ca și pe Liria, după ce Comandantul a fost reîntinerit, atunci cînd a uitat aproape tot ce i s-a întîmplat.

Să te iert, zici, dar să-ți povestesc, căci altfel te îmbolnăvești, leșini, mori adică, te *pietrifici* ca și coralii, ca și Lirienii bătrîni. Cred că mă păcălești. Sau mori cu adevărat? Bine, ascultă, și nu mă întrerupe . . ."

Am ascultat în continuare ceea ce îmi spunea extraordinara Zeiță-păpușă fără sunete, prin imagini și noțiuni nerostite, transmise direct în capul meu. O să redau cît se poate de exact ceea ce-mi amintesc că mi-a transmis ea, în timp ce-și ținea „brațul" pe fruntea mea.

Cap. nouă:
Cine e Liria

Între mine și Zeiță se stabilise o conversație, mai bine zis o comunicare ciudată, fantastică, un fel de osmoză de gînduri, care dură vreun sfert de oră straniu, din răstimpul petrecut sub apă de noi doi. Eu știam ce *gîndește* ea, și pesemne și ea *știa* ce gîndesc eu, îndată ce „formulam" gîndul, fără să-l rostesc cu voce tare, firește. Poate că Zeița era și ea un fel de „automat Psi", dar construit pe baze necunoscute. Mă uimea mai ales faptul că era totuși o păpușă, o jucărie a unei fetițe din acea planetă, și nu o ambasadoare a Lirienilor. Acum înțelegeam de ce Bătrînul Lup de Stele nu voia să facă prea mare caz de pasagera clandestină de pe bordul rachetei sale. În primul rînd fiindcă fusese clandestin introdusă în astronavă de Liria, la plecare. Apoi, după ce nava terestră plecase, iar Lirienii aflaseră că păpușa-zeiță se găsește pe bord, nemaiavînd ce face, admiseră situația și transmiseseră Zeiței diferite instrucțiuni, îi corectară deci *programul,* de la distanță. Restul îl știm. Dar să ne întoarcem la începutul aventurii Bătrînului Lup de Stele, la sosirea lui pe planeta cea necunoscută. Iată ce am aflat de la Zeița-păpușă:

«Într-o zi, Liria se plimba prin grădina ei de pe fundul oceanului luminos. Își terminase lecțiile și se simțea foarte mulțu-

mită. În timp ce umbla (adică înota) mişcîndu-şi graţios mantaua şi braţele, făcea şi exerciţiile de respiraţie şi voinţă. Antenele ei aurii vibrau de încordare, de emoţia plimbării şi de-asemeni din pricina unei stări sufleteşti pe care n-am reuşit s-o pricep, deci s-o denumesc. Poate era mulţumire, activitate şi linişte totodată, în sfîrşit ceva specific Lirienilor tineri şi adulţi.

Deodată, deasupra grădinii cu flori şi plante silicioase şi fosforescente, trecu un semnal luminos, ca un fulger. Semnalul se repetă de cîteva ori.

Liria înţelese că se întîmplase ceva sus, pe uscatul sterp şi pietros, deasupra căruia se întindea oceanul nesfîrşit al astrelor — oceanul cel negru noaptea, luminat nu de arbori şi plante, ci de mii şi milioane de stele, mici ca nişte insecte fotofore din apă. Ziua, oceanul cel nesfîrşit devenea verde deschis şi atît de intens strălucitor, că te orbea parcă. Pe el se vedeau cei doi sori ai planetei lor, unul mare şi colorat în portocaliu, celălalt mic şi albastru, cu o lumină foarte vie şi puternică.

Fulgerul-semnal trecu încă o dată prin oceanul limpede şi se-ndreptă în sus. „S-a întîmplat desigur ceva pe uscat" — şi-a mai spus Liria. Apoi s-a dus spre păduricea de pini albaştri submarini, care îi plăcea ei nespus. Cînd a ajuns acolo a zărit deodată o umbră lunguiaţă, care cădea cu repeziciune spre fundul oceanului, spre pădurice. Pe urmă, şi-a dat seama că nu e o umbră argintie, un nor alb sau altceva obişnuit, ci un obiect sclipitor de metal, necunoscut, un fel de vehicol ciudat cum nu mai văzuse niciodată.

Obiectul acela căzu în mijlocul păduricii submarine. Liria se sperie, se înapoie acasă şi se consultă cu păpuşa ei robot. Nu întrebă nimic pe cei mari, care erau şi ei foarte ocupaţi şi preocupaţi. Din conversaţia lor află totuşi că sus, în oceanul nesfîrşit cu astre, se întîmplase ceva straniu. Un bolid ceresc, un corp metalic necunoscut fusese detectat mai demult în drum spre planeta lor. La distanţa la care se afla „bariera de radiaţii mortale" a planetei, corpul metalic începuse să descrie nişte curbe

prin oceanul verde, tot timpul cît ţinu ziua şi apoi toată noaptea. Pe urmă îşi încetini mersul. Din el se pare că se desprinsese mai tîrziu un alt corp sau vehicol necunoscut, mult mai mic, tot sclipitor şi care se îndrepta spre centrul oceanului adevărat, unde se aflau grădinile şi locuinţele Lirienilor.

„Corpul mare trebuie oprit din zbor" spusese tatăl Liriei. Antenele sale violete aruncau o uşoară aură mai deschisă, semn că era foarte concentrat. Liria înţelese că aşa ca tatăl ei gîndeau toţi ceilalţi Lirieni—Violeţi din întregul ocean.

„Corpul mare vine din altă lume", spusese mama sa, care se ocupa cu astronomia.

„Îl vom opri fără să-l distrugem, vom vedea ce conţine şi-l vom trimite îndărăt" — zise tatăl Liriei.

„Corpul mic e destul de mic pentru a nu produce vreun rău, şi nu ne interesează. În el nu se află nici o energie distrugătoare, ci un fel de fiinţă cu înveliş de metal grosier. Poate că e un monstru zburător cu carapace din plăci de oţel sau din alt material dur. Îl vom lăsa în pace. Numai dacă vedem că e primejdios, îl vom distruge."

Atît a fost toată conversaţia legată de sosirea celor două corpuri ciudate.

A doua zi, după ce şi-a făcut lecţiile, Liria a plecat din nou spre păduricea de „pini" albaştri. De rîndul ăsta o însoţea păpuşa ei robot, adică robotul care îi ţinea loc de educatoare şi de jucărie totodată.

În mijlocul păduricii căzuse micul corp metalic. El doborîse doi pomi submarini şi se îngropase apoi uşor în nisipul sclipitor ca sticla.

„Ce-ar fi să încerc să văd cum arată monstrul zburător," şi-a spus Liria. Robotul-păpuşă i-a atras atenţia că nu e frumos să fii curios.

„E un simplu exerciţiu, nu o curiozitate, a răspuns Liria. Vreau *să văd* prin învelişul metalic. Doar atît."

„Încearcă" — a încurajat-o robotul-păpuşă.

„O să încerc.“ Și Liria și-a concentrat atenția cît a putut. Antenele ei aurii vibrau de încordare. La vîrf deveniseră ușor violete, semn că exercițiul era destul de greu.

„Văd! a zis Liria, bucuroasă. *Văd,* adică *sondez* ceea ce e dincolo de carapacea de metal. Înăuntru e culcat un fel de Lirian străin, nu prea frumos, cu două brațe sus și două jos. Mai are pe el un înveliș — dar nu e metalic. Are un cap mai rotund decît noi, și doi ochi albaștri, frumoși de tot. E un băiețel. La statură e ceva mai mic decît mine și ceva mai mare decît tine. Ceea ce e curios e că n-are antene pe cap, ci niște fire dese și moi, culcate sub un glob transparent. Antenele lui sînt albe. Poate că străinul e bătrîn. De ce are antene așa de ciudate și de albe? Și de ce nu mișcă?“

Robotul-păpușă s-a apropiat de carapacea de metal, și-a lipit toate cele patru membre de ea și s-a „gîndit“ îndelung.

— E o ființă din altă lume, cum spuneau părinții tăi și toți Violeții. S-o lăsăm să doarmă.

— S-o vedem mai de-aproape, ceru Liria și, de emoție, antenele ei aurii se-nfiorară și tremurară.

— Nu putem deschide carapacea.

— Să-i rugăm pe părinți s-o facă.

— Să încercăm.

A doua zi părinții, Liria și robotul-păpușă se duseră în pădurice.

Părinții deschiseră trapa ermetic zăvorîtă a micii „capsule zburătoare" cu care Bătrînul Lup de Stele se aruncase în ocean, la desperare, după un cumplit efort. În timp ce străbătea centura de radiații negre din jurul planetei Lirienilor, se simțise foarte rău. Suferise de dureri insuportabile de cap. Cu ultimele lui puteri declanșase automatele de coborîre ale astronavei și pe cele de paraşutare automată. Apoi leșinase. Dacă Liria și părinții ei n-ar fi deschis „capsula zburătoare", ar fi murit. Aşa, fu salvat. Lirienii Violeți îl examinară, îi scoaseră costumul de scafandru cosmic și-l înveliră cu o manta transparentă, artificială, care-i ocrotea respirația sub apă. Apoi îl examinară din nou, îndelung și, după ce aflară tot ce avea în corp și în minte. în momentul dinaintea leșinului, constatară că acest „zburător rătăcit printre stelele lor" (aşa cum îl numeau) putea respira fără nici o dificultate aerul de pe planeta lor, dar pe uscat, nu în apă.

Îl duseră de aceea pe uscat, și-l lăsară acolo, provocîndu-i un fel de somn și hrană artificială și căutînd să-l vindece de șocul cauzat de radiațiile cosmice negre.

Astronautul terestru dormi două zile și două nopți. Între timp, alți Lirieni Violeți opriseră racheta fotonică din mers, îi inspectaseră conținutul, îi făcuseră inventarul și începuseră să studieze toate obiectele terestre aflate înăuntrul ei, toate hărțile, codurile automatelor, toate materialele științifice și docu-

mentare. Lirienii aveau imense cunoştinţe psiho-cerebrale şi o putere de deducţie şi o memorie uimitoare în comparaţie cu Pămîntenii. Sistemul lor nervos foarte complex era în acelaşi timp foarte sensibil şi foarte diferit de al nostru. „Antenele“ lor de pe cap erau un fel de prelungiri ale nervilor cerebrali, un al doilea creier (ramificat în exterior ca un arbust), un fel de sistem de semnalizare şi receptare a bioundelor emise de creierul altor fiinţe gînditoare — şi chiar a undelor electro-magnetice şi a materiei din jurul lor.

Cînd Bătrînul Lup de Stele se trezi, Lirienii Violeţi ştiau totul despre el. Cosmonautul se deşteptă şi-şi începu „cea de-a doua existenţă“, cea de pe planeta Lirienilor, fără să ştie prea bine ce-i cu el. Radiaţiile negre îi cauzaseră un traumatism neprevăzut. Uitase foarte multe. Avea despre lumea înconjurătoare cunoştinţe şi amintiri reduse.

Într-o zi, deschise ochii şi văzu pe cer doi sori: unul portocaliu imens, altul mic şi albastru. Lumina lor verde-intensă îl uimi. „Parcă soarele era altfel“, gîndi el. Apoi văzu înaintea sa o făptură ciudată, îmbrăcată într-o manta protectoare. Pe cap purta un fel de coif metalic (acesta de fapt proteja antenele Lirienilor de razele tari ale Soarelui lor dublu).

Bătrînul Lup de Stele o privi îndelung. „Parcă oamenii erau altfel“, îşi spuse, obosit.

Făptura cea ciudată îşi scoase din manta un braţ şi-l atinse uşor pe frunte. El simţi o slabă curentare. Apoi gîndi:

„Sînt un fel de monstru blînd, inofensiv. Am numai două mîini. N-am antene. Sînt bătrîn şi obosit. O să mor“.

După un timp, gîndi din nou:

„Sînt un zburător rătăcit printre alte stele decît cele ale planetei mele. Am plecat demult spre stele. Am călătorit parcă spre ceva ce se chema „Lira“. Poate am ajuns la Lirieni“. Lirieni, aşa le spuse prima oară Comandantul lui Uranus II acestor oameni acvatici şi aşa le rămase numele. Ei înşişi spuneau, discutînd cu el, că se numesc Lirieni.

Făptura cu antene aurii, care-l descoperise cea dintîi, fu botezată de el Mica Liria sau Zeița Adevărată, din pricina asemănării ei cu o zeitate străveche de pe Terra.

Liria avea un chip prelung, aproape frumos și ochii aurii foarte expresivi. Cînd umbla pe uscat purta totdeauna acel coif metalic, ce-i dădea atît de mult asemănarea cu o regină egipteană sau cu o zeiță stranie. Cînd se-ntorcea în oceanul ei natal, își scotea casca protectoare și mantaua și se zbenguia ca o sirenă în adîncul apei. Fără coiful de pe cap era și mai ciudată. Antenele ei aurii, dese și delicate ca niște franjuri sau raze, ridicate drept în sus, deasupra creștetului, aruncau o ușoară luminescență aurie. Cînd dormea, își ascundea aceste „antene" ca pe niște corniițe delicate de melc, retrăgîndu-le în „cap" ca într-o cochilie. Dar îndată ce era trează și în plină activitate, antenele își înălțau iarăși în sus sulițele lor mici și fragile și ele începeau să se agite ca niște cili vibratili.

Așa arăta Liria. Era însă veselă, bună și blîndă și grațioasă ca o fetiță de pe Pămînt.

Bătrînul Lup de Stele o îndrăgi. Ea avea multă grijă de el. Împreună cu Zeița-robot îl învăță o mulțime de lucruri, pînă ce se mai înzdrăveni și fu supus operației întineririi.

Apoi Lirienii Violeți, adică oamenii acvatici maturi și foarte evoluați, îi arătară planeta lor și îl învățară și ei la rîndul lor multe. Îi amintiră cine e, ce misiune avusese și-i spuseră că poate să se întoarcă pe Terra, dacă nu vrea să rămînă aci, cu ei. Îi arătară din nou cum să-și manevreze astronava automată, îl învățară din nou ceea ce el știuse mai demult despre Terra și ceea ce Lirienii aflaseră datorită materialelor științifice de pe Uranus II, pe care ei le descifraseră și le ordonaseră în timpul bolii Comandantului.

După cîtăva vreme, Bătrînul Lup de Stele se simți cuprins de dor. Gîndul la planeta lui natală nu-l lăsa nici o clipă în pace. Se sfătui cu Lirienii Violeți, își hotărî singur data plecării și-și luă rămas bun de la ei.

Liria, Mica Zeiță Aurie, fu nespus de mîhnită că zburătorul rătăcit o părăsește. Ca s-o înveselească, Zeița falsă, robotul-păpușă, decise să joace un joc nemaipomenit pînă acum. Își făcu rost de un glob luminos, încărcat cu o energie numită de Lirieni unda penetrantă, un glob care putea și să transmită imagini, apoi se urcă pe ascuns în astronavă și-i promise Liriei că pe drum va avea grijă de Bătrînul Lup de Stele, iar odată ajunsă pe planeta lui, îi va transmite tot ceea ce e mai nostim pe acolo.

Așa ajunsese Zeița pe Pămînt.»

Cap. zece:
Bătrînul Lup de Stele se transformă într-un tînăr Lup de Mare și întîlnește o sirenă

Tot 29 ianuarie.

Pesemne că am întîrziat pe atolul de corali vii mai mult de o jumătate de oră, cît crezusem eu că a durat conversația mută dintre mine și Zeiță, fiindcă stră-străbunicu' și robotul, alarmați, veniră după noi, în mica noastră ambarcațiune de bambus, demnă de niște adevărați robinsoni ce eram. (E drept că pilotul cibernetic adăugase acestei prețioase plute, construită de propriile noastre mîini, un motor și o cîrmă puternică, pentru a ne deplasa pe ocean mai în voie.)

— Nu e bine să ne depărtăm unul de altul — zise robotul după ce ne trase pe plută. Nu uitați avertismentul centrului turistic. În Pacific, acum, ne aflăm în plin „sezon" al uraganelor. De aceea trebuie să fim atenți, să n-o pornim fiecare în altă parte.

Bătrînul Lup de Stele era și el îngrijorat:

— De ce-ați mers sub apă așa departe și atîta vreme?

Aveam o ușoară amețeală. Capu' îmi vîjîia într-un mod ciudat și totuși plăcut. Parcă fusesem cuprins de o beție veselă. Voiam să vorbesc, dar limba mi-era ca și legată.

— Ți-e rău? Ce ai? mă-ntrebă stră-străbunicu'.

— Poate că are rău de ocean, spuse robotul.

Zeița lului ceva pe limba Lirienilor, pesemne ca să-i explice Comandantului în taină cine știe ce. El se încruntă și răspunse cu severitate:

— Dar te-am rugat să nu comunici cu Trăienel prin cel de-al șaptelea sistem de semnalizare al vostru. El e un copil pămîntean, și nu știm cum va reacționa, așa, deodată, la un flux de energie atît de puternic.

— Reacționează destul de bine — am răspuns. Îmi trecuse răul.

— Da, Comandante, zise și Zeița, cu vocea ei de fetiță. N-o să mai fac altădată. Sau o să aștept pînă ce Trăienel va mai crește. Deși nu e nici o speranță că va dobîndi antene violete. Am încercat noi și cu tine, dar nu s-a putut.

— Și fără antenele voastre sînt destul de deștept — am mormăit, bosumflat. Nu văd ce mare deosebire e între mine și Liria voastră, firește în afară de faptul că arăt ca un om de pe Terra, și nu ca o meduză supraevoluată, gînditoare, din Oceanul de pe Lira...

Zeița rîse lung:

— Nu vezi, nu vezi! Dacă ai veni la noi, la Lirieni, ai vedea ce multe deosebiri sînt între tine și Liria. Neînchipuit de multe.

— N-am nici un chef să văd. Nu sînt curios, cum crezi tu, ci bine crescut, am spus, necăjit. Mințeam cu nerușinare. În realitate, plesneam de curios ce eram. Mai ales de cînd aflasem ceva mai multe despre aventura Bătrînului Lup de Stele. Dac-aș fi fost cu zece ani mai bătrîn, m-aș fi îmbarcat chiar de mîine pe o astronavă fotonică (fie ea și o vechitură antediluviană ca a stră-străbunicului) și aș fi plecat imediat acolo, în recunoaștere directă.

— După ce o să-mi iau examenul de astronaut complex, o să cutreier și eu stelele, am rostit solemn, ca un jurămînt. O să plecăm împreună, eu și stră-străbunicu'!

Comandantul îmi făcu cu ochiul:

— Dacă n-o să-ți fie rușine cu un bătrîn zburător „rătăcit printre stele“ ca mine...

M-am înflăcărat:

— Ce năzbîtii sînt astea? Ți-am spus doar părerea mea. Ești cel mai formidabil și mai tînăr stră-străbunic. Și-apoi, ai atîta experiență... Jur pe inelul lui Saturn, o să plec cu tine la drum, îndată ce o să-mi iau examenul complex...

— N-ar fi rău să-l iau și eu încă o dată, a zîmbit Bătrînul Lup de Stele. Firește, dac-o să pot învăța din nou tot ce-am uitat...

Știam că aci avea dreptate. Stră-străbunicu' uitase foarte multe cunoștințe tehnice pe care înainte le posedase. În afară de asta, toate științele noastre luaseră un și mai mare avînt în ultimul secol, cît timp el fusese plecat. Ar fi trebuit, într-adevăr, să învețe cot la cot cu mine, să reintre de-abia în ciclul II de învățămînt și-apoi să studieze mai departe.

Am schimbat vorba, cu tact:

— Pînă la viitoarea noastră plecare spre stele, ce-ar fi să dăm o raită prin ocean, Comandante, și să mergem și pe alți atoli, într-o scurtă recunoaștere?

— Și pe mine mă interesează celelalte recifuri. Poate că o să găsesc vreun lucru nou, deosebit, a cărui imagine să o transmit Liriei, cîntă Zeița.

— Să îndreptăm atunci nava noastră mai spre larg, spre celelalte insule, se învoi stră-străbunicu'.

— Pe mine să mă lăsați în apropiere de cosmosferasubmarin, zise robotul. Vreau să controlez niște date. Barometrul pe care-l port cu mine a scăzut brusc; arată furtună. Vreau să verific din ce direcție vine și cînd se va dezlănțui. Trebuie de asemenea să cer indicații de la Centrul Turistic Planetar.

Comandantul a îndreptat pluta spre locul unde ne lăsasem vehicolul nostru modern. Cînd calota lui superioară s-a ivit aproape de noi, robotul s-a pregătit să sară în apă și ne-a strigat:

— Dacă va fi nevoie, o să vă caut cu radiolocatorul de bord și o să vin după voi! Apoi a intrat în valuri și a dispărut.

Ne-am îndreptat îndată spre reciful sudic, vecin cu insulița noastră. Vreo oră, valurile Pacificului ne-au legănat și ne-au dus ca pe-o jucărie ușoară. Vîntul se înteţise. Era primejdios și totuși nemaipomenit de plăcut să plutești pe o plută primitivă ca a noastră, în voia valurilor și a vîntului, în loc să stai comod într-o navă de agrement, condusă de un pilot automat.

Cu oarecare greutate (fiindcă spre recif curenţii erau destul de iuți) Bătrînul Lup de Stele a condus ambarcaţiunea către prima insuliță din grupul de atoli ce răsărise din ocean, ca un meterez de cetate străveche, scufundată, din zidul căreia se mai vedeau doar cîteva bucăţi de piatră albă. De ele se spărgeau acum, cu furie, valurile Pacificului. Am reușit totuși să debarcăm pe o plajă cu nisip alb.

Insuliţa asta era cu mult mai mică decît a noastră, nu prea avea vegetaţie, dar nu părea nelocuită. Chiar pe ţărm se vedea o vilă în formă de ghioc. În apropierea ei era un mare bazin acoperit cu plastoiridiu, dinspre care coborau către ţărm cîteva coridoare paralele, și transparente. Acestea erau pline cu apă — și din loc în loc aveau niște ecluze.

— Aci trebuie să fie o staţiune de hidrocercetări. Să-i căutăm pe oceanografi și să-i salutăm, am propus, cu entuziasm.

— Mi-ar plăcea și mie să-i văd, mi-a ţinut isonul Zeiţa. Oceanografii sînt fiinţe care trăiesc tot timpul în ocean?

Bătrînul Lup de Stele nu era prea încîntat de eventuala întîlnire cu vecinii noștri.

— Să mergem, totuși, a zis el cu jumătate de gură.

Ne-am dus mai întîi spre vilă. Ușa era dată de perete. Înăuntrul ei nu era totuși nimeni. Într-o cameră se găsea un fel de laborator-acvarium, care comunica direct cu bazinul exterior.

Cealaltă cameră a vilei era o sufragerie-bucătărie ultramodernă, iar a treia, un fel de studio cochet, cu fel de fel de nimicuri drăguţe într-însul. Această încăpere i-a plăcut foarte mult

Zeiţei. Ea a întîrziat înaintea bibelourilor de sidef şi de baga, a perdeluţelor înflorate şi a pernelor moi, pe care le-a pipăit pe rînd, cu încîntare. Apoi a descoperit un „secrétaire“ cu o oglindă deasupra. S-a privit îndelung, a rîs, a vorbit şi a luluit pe limba ei, apoi m-a întrebat, uimită:

— Cine e Liriana aceea?

— Nu e nimeni. Eşti tot tu. Pe urmă i-am explicat ce e o oglindă. Nu părea convinsă că spun adevărul. A vrut să inspecteze totul şi şi-a lipit toate cele patru braţe de luciul rece al oglinzii. A deschis sertarele de dedesubtul ei şi a scos de-acolo rînd pe rînd: nişte sticluţe de parfum şi nişte cutioare, cîteva benzi de magnetofon, un şirag de perle şi vreo cîteva de mărgean şi de scoici, două rujuri şi un pieptene cu teaca şi mînerul de aur şi cu cîteva fire de păr lung şi arămiu în dinţii lui.

— La ce slujeşte acest obiect?

— La pieptănat — a spus plictisit Bătrînul Lup de Stele. Ţi-am mai povestit altădată că Pămîntencele noastre poartă uneori părul lung. Pesemne că în vilă locuieşte o femeie-oceanograf. Să plecăm cît mai repede. Femeile sînt vorbăreţe şi curioase.

Zeiţa stătea cu pieptenul de aur în mînă, cuprinsă de o reverie amuzată.

— La ce-ar putea folosi antenele lungi ale femeilor, vreau să zic părul lor? Sînt mai deştepte oare decît voi, cei cu antene scurte?

— Părul n-are nici o importanţă. E o podoabă feminină — şi atît. Hai să mergem, a spus impacientat stră-străbunicul.

— Vreau s-o văd neapărat pe oceanografa cu antene lungi şi aurii. Cred că Liriei i-ar plăcea nespus. Te rog foarte mult, s-o căutăm. Pînă acum n-am văzut nici o Pămînteană mai deaproape.

M-am aliat îndată cu Zeiţa, împotriva Comandantului, care mormăia în barbă nişte cuvinte nu tocmai politicoase despre piepteni, părul lung şi mintea scurtă a femeilor şi a tuturor zei-

ţelor de pe Pămînt şi din cer, la fel de încăpăţînate şi de curioase pe orice planetă s-ar găsi.

— Ar trebui, oricum, s-o salutăm, a stăruit trimisa Liriei. Am miorlăit şi eu că sînt obosit şi că vreau să mai stăm. Mă cam săturasem de sihăstrie şi, în plus, prezenţa unei bucătării aşa de somptuoase în vilă îmi trezise convingerea că oceanografa-gazdă ar putea avea un robot-bucătar, înzestrat cu calităţi şi meniuri deosebite, nu ca ale noastre. Şi, cum mi se făcuse şi foame, visam o invitaţie la un prînz sardanapalic, demn de vestitele delicatesuri oceanice pe care le cam neglijasem cu ocazia robinsonadei noastre. De aceea, am luat iniţiativa:

— Să mergem s-o căutăm pe această Lorelei modernă, direct în bazin sau în labirintul ei submarin. Acolo trebuie să fie, la postul de observaţie.

— De unde ştii că o cheamă Lorelei? m-a întrebat Zeiţa.

— Iubită Zeiţă, nu numai tu ghiceşti, ci şi eu — i-am răspuns rîzînd. Stră-străbunicul meu a rîs şi el, cam albastru, şi a început să fluiere ceva în limba liriană.

— Dacă această oceanografă „Lorelei" e şi cîntăreaţă, nu plecăm pînă ce n-o vom vedea şi auzi! — a decis trimisa Liriei.

— Poftim de te înţelege cu ea! a pufnit Bătrînul Lup de Stele. Eu îi spun o legendă de demult, iar Zeiţa vrea imediat o operă comică. Ba mai mult. Vrea să jucăm noi înşine rolurile acestei piese, fără nici un sens. În sfîrşit, vom ataca prologul. Trăienel, închide-ţi costumul de silicon şi urmează-mă. Ne vom duce în fundul apei, după sirena ta. Parcă văd că are vreo sută de ani, doi negi şi părul vopsit, iar la glas, modulaţiile unei pisici de mare. Mi-e teamă că Liria o să aibă despre zeiţele mării terestre o imagine puţin cam desuetă. Altminteri nu ştiu de ce Lorelei a noastră s-a exilat aci singură, în Oceania.

Bătrînul Lup de Stele glumea, dar nu ştia ce-l aşteaptă. „Sirena" l-a întors pe dos, în doi timpi şi trei mişcări, şi fără să-l încînte sau să cînte la nici un caval marin. Nu s-a obosit nici măcar să se pieptene sau să danseze. Sărăcuţa, nici n-ar fi pu-

tut, în acele prime clipe nemaipomenite, în care ne-am întîlnit, să mişte un deget măcar! Dar să vă povestesc cum am găsit-o.

Stră-străbunicu' a descoperit o trapă de deschidere şi s-a scufundat primul în apa adîncă a bazinului central, urmat de noi. Deocamdată, înăuntrul pereţilor înalţi şi cristalini nu era nimic amenajat pentru vreo experienţă sau hidrocercetare. Din bazin am nimerit într-un canal care mergea pe sub plajă şi pe sub valuri, mai spre larg. Avea cîteva ecluze care se deschideau automat cînd ajungeam în dreptul lor. Aşadar canalele erau nişte coridoare şi căi submarine. Ultima ecluză, cea dinspre ocean, se deschise şi ea automat. Drumul nostru era liber. Ne trezirăm înaintea unei bariere coralifere, acoperită la suprafaţa apei de nişte polipi vii, aurii, strălucind ca nişte albine în soare.

Înotînd cu greu împotriva valurilor, trecurăm de brîul mai înalt şi ne pomenirăm pe acest atol ciudat, unde toţi polipii şi coralii, cu crenguţele lor delicate, cu cupele, împletiturile şi mugurii lor, păreau suflaţi cu aur sau chiar din aur curat. Era o priveliişte neaşteptată! Închipuiţi-vă o insuliţă de corali auriferi, un crîng marin de tufe şi plante din fire şi împletituri gingaşe de aur, lucrate parcă în filigran.

Zeiţa începu să-şi mişte bucuroasă braţele, globul ei se-nvîrtea luînd probabil „vederi", în timp ce ea exclama, bucuroasă:

— O pădurice strălucitoare, ca în oceanul nostru! Ce frumoasă e! Atît că e jumătate în apă, jumătate deasupra apei, în vreme ce crîngurile noastre cu plante luminoase sînt în adîncul abisal, pe fundul oceanului Lirian! Nici nu mi-ai spus, Bătrîne Lup de Stele, că pe la voi aveţi asemenea priveliişti.

Comandantul se-ntoarse spre mine, nedumerit:

— Tu ştii ce fel de corali sînt aceştia?

— Bănuiesc că sînt nişte oceano-culturi de polipi şi corali trataţi special pentru a asimila aurul ce se află dizolvat în apa oceanelor. La şcoală am auzit despre nişte culturi submarine dintr-acestea, care ajută la extragerea metalelor rare. În Marea Sargaselor, de pildă, există acum o nouă specie de *fucus* care fixează

în ţesutul ei vanadium-ul. Pesemne că oceanografa noastră ne-ar putea explica mai multe. Pe unde-o fi?

Am cercetat apoi tot atolul. Era *aurifer*, aşa cum bănuisem eu. Devenisem curios s-o cunosc pe această Lorelei, care se ascundea într-un crîng de aur. La marginea insuliţei ce conţinea sclipitoarea cultură subacvatică se căsca, după cum era de aşteptat, brusc, un perete lichid foarte adînc, care se tălăzuia ameninţător spre noi: Pacificul! Ne-am hotărît să ne întoarcem în vila oceanografei şi să o aşteptăm încă puţin.

— În curînd o să vină furtuna, a zis Bătrînul Lup de Stele, uitîndu-se spre cer şi spre larg.

Am luat-o înot, îndărăt spre bazin, dar, din întîmplare, spre ecluza unui alt „coridor" submarin. Spre surpriza noastră, aci, la intrarea în „tunelul transparent", se îngrămădiseră o mulţime de peşti şi vietăţi acvatice. Cînd ecluza s-a deschis, ele au năvălit spre noi, neliniştite.

Pe porţiunea pînă la cealaltă ecluză de siguranţă trebuie să se găsească vreo spărtură în coridorul mării, mi-am spus, şi i-am făcut semn Comandantului. El a înţeles îndată îngrijorarea mea şi m-a luat de mînă. Am înaintat apoi, cu băgare de seamă, prin tunel. Zeiţa ne deschidea drumul, înotînd vertical, după cum era obiceiul ei. Deodată, dispăru. Am simţit un vîrtej de apă sub picioarele noastre. Acolo era spărtura. Am plonjat şi noi, după Zeiţă, ieşind din coridorul de plastoiridiu, în ocean, s-o căutăm. Aci, apa nu era peste tot la fel de adîncă. Dedesubtul „tunelului" se găsea un fel de „prag" neregulat, natural, pesemne un vechi recif, colţuros, acoperit cu scoici şi alge. Pe el se zărea o masă enormă, negricioasă, de o formă ciudată. Înaintea ei se oprise Zeiţa şi o „telefilma" de zor. Ne-am apropiat şi am descoperit că forma negricioasă era o caracatiţă înspăimîntătoare, cu braţele întinse şi corpul lipit de un alt trup, lunguieţ şi alburiu.

Mii de meteori şi rachete! mi-am zis, uluit. Prada aceea, pe care o turteşte monstrul cu opt braţe, e o fiinţă omenească.

e oceanografa, e Lorelei a noastră! Mi-am căutat în centura costumului revolverul ultrasonic, să trag în caracatiță, dar din fericire nu-l aveam în teacă. Din fericire, zic, fiindcă dac-aş fi ochit, poate că jetul de ultrasunete ar fi ucis-o şi pe oceanografă!

Bătrînul Lup de Stele s-a apropiat de Zeiță şi şi-a bătut fruntea cu palma. Ea a întins un braț lateral şi i l-a pus pe frunte, o clipă. Am înțeles că stră-străbunicu' îi comunicase descoperirea noastră.

Imediat după scurta lor conversație, Zeița a acționat prompt şi fulgerător. Din globul său de pe creştet a țîşnit o rază dințată şi incandescentă, care a retezat, pur şi simplu, ca un paloş, brațele caracatiței, la rînd, unul după altul, în cîteva secunde. Sîngele din rănile animalului a țîşnit, purpuriu. Raza incandescentă s-a stins, şi globul Zeiței a început din nou să se rotească, aruncînd o fîşie de lumină gălbuie, ca un mic far.

Bătrînul Lup de Stele s-a repezit spre făptura ce se mai afla sub caracatiță, a liberat-o de corpul flasc şi enorm care-o apăsa în nisip, şi a luat-o în brațe ca pe-un copil.

Era o fată, îmbrăcată într-un costum uşor, de scafandru. Țesătura lui specială rezistase şi nu se rupsese sub ventuzele ovale şi groaznice ale monstrului. Sub învelişul protector de silicon, fata leşinase, din pricina efortului de a se smulge din tentaculele scîrboase. Totuşi respira, trăia!

Stră-străbunicu' a dus-o în brațe, ca pe-un trofeu, pînă la țărmul recifului aurifer, luptînd din răsputeri cu valurile care se înteţiseră. Am găsit apoi celălalt coridor submarin, intact şi liniştit, şi prin el am ajuns toți patru cu bine în vilă.

Comandantul a depus-o apoi pe oceanografă, cu mii de precauții, într-un hamac, i-a deschis fermoarul scafandrului şi a bătut-o uşurel pe obraz.

Era palidă, foarte tînără, şi — să mă trăsnească vreun meteor dacă mint — frumoasă ca o stea de la interteleviziune! Avea un păr superb, ca de aramă, dar moale ca mătasea şi lung. Pe-

semne o încurca teribil la înot. Făcea să cotrobăi tot Pacificul ca să găsești asemenea sirenă, pe cuvîntul meu!

De-abia după cîteva clipe, Lorelei a noastră s-a trezit din leșin. Mai întîi s-a uitat la noi, speriată, uimită și uluită, și repede a închis ochii, suspinînd. Genele dese și lucii i-au tremurat ca niște aripioare suflate cu polen auriu. Ca să se convingă apoi că nu visa, a deschis pleoapele și ne-a privit din nou, contrariată și buimăcită, fără să spună nimic, de parcă-și pierduse graiul. Avea irisul de culoarea castanei, catifelat. În paranteză fie zis, cred și eu că avea de ce să fie uluită, văzîndu-ne. Așa cum stăteam aplecați asupra ei, hlizindu-ne galeși și pînditori, trebuie să fi alcătuit un trio nemaipomenit de nostim și de nemaivăzut; Stră-străbunicu', falnic și bărbos ca un pirat de odinioară, sau ca Neptun în persoană, eu cu gluga de silicon încă pe cap, iar Zeița, ca o arătare din altă lume, cum de fapt și era.

În sfîrşit, pesemne socotind totuşi că sîntem ceva mai chipeşi decît monstrul care avusese mai înaintea noastră cinstea s-o strîngă în braţe şi s-o înhaţe, Lorelei a noastră binevoi să se trezească de-a binelea şi să ne întrebe, gîtuită de emoţie:

— Cum aţi ajuns aci? Cum de mai trăiesc? Unde e *Octopus vulgaris*, cefalopodul fosil? Nu cumva l-aţi ucis?

Na-ţi-o bună că ţi-am dres-o! Noi o salvăm din ghearele lui *Octopus* acela, fosil, şi vulgar pe deasupra, iar „sirena" noastră, savantă şi grijulie, în loc să ne mulţumească, se interesează de soarta monstrului, nu de a noastră. Nici nu ne-a lăsat să răspundem, că ne-a mai pus o ploaie de întrebări, de data asta cu o voce mai liniştită:

— Cine sînteţi? Locuiţi pe o insulă din apropiere? Băiatul (adică eu) e al dumitale, tinere oceanograf? (Tînărul oceanograf era stră-străbunicu'.) Şi robotul acela de ce arată ca Zeiţa Astarteea? E un nou model de robot-marin? Vă rog să-mi explicaţi cum de ne-am întîlnit tuspatru aci!

— Eu sînt astronaut, nu oceanograf, a spus Comandantul, încurcat ca un elev în faţa unui profesor fioros. Iar făptura aceea e într-adevăr un robot. O să-ţi explicăm mai încolo totul...

M-am vîrît în vorbă, îndatoritor, ca s-o pun la curent cu excepţionalul nostru *trio*, pe care avea ocazia rarisimă să-l vadă, în carne şi oase, înaintea ei:

— Eu sînt Trăienel, dînsul e Bătrînul Lup de Stele, iar dumneaei, de colo, e o zeiţă din lumea Lirienilor. Cred că ai auzit despre noi, nu?

Formidabil însă! Lorelei nu auzise despre noi! Pesemne că în ultima lună trăise exclusiv în fundul Pacificului, nu pe Pămînt! (Observasem eu că, în vilă, nu avea nici televizor. Poate că-l lăsase într-o navă submarină în apropiere de staţiunea ei de hidrocercetări.)

— Te-am salvat din ghearele caracatiţei, însă a trebuit s-o omorîm, nu ştiam că e o fosilă vie! a zis stră-străbunicu', sfios.

Sîntem într-un week-end, aci... Mă cheamă Septimiu, dar toţi îmi spun „Bătrînul Lup de Stele"...

— Arăţi mai curînd ca un veritabil Lup de Mare, sau ca un actor travestit în pirat, a rîs oceanografa. Oricum, îţi mulţumesc mult, tinere. Îţi datorez viaţa.

Stră-străbunicu' a întrebat-o, neîncrezător:

— Nu mă cunoşti? N-ai auzit despre mine?...

Sirena noastră a ridicat din umeri, amuzată:

— În ultimul timp nu prea m-am ţinut la curent cu actorii şi cu noutăţile intertele viziunii... Lucrez la dizertaţia mea, aci, în fundul oceanului... Mă bucur însă că ne cunoaştem. Mi se urîse cu atîta singurătate.

— Şi eu mă bucur, a îngăimat, zăpăcit de tot, stră-străbunicul meu. Şi mie mi se urîse singur!

Poftim ce minciuni turna acum Comandantul! Cică „i se urîse singur", cînd, în realitate, el fugise de lume şi se exilase aci, în Pacific, tocmai ca să fie singur! Şi-apoi, nu era împreună cu mine? Tocmai voiam să-i amintesc asta, cînd Zeiţa fluieră ceva pe limba ei, apoi zise limpede şi alintat:

— Comandante, toate oceanografele de pe Terra arată ca nişte sirene cu antene aurii şi lungi? Dacă ele sînt ca această Lorelei, Pămîntencele sînt aproape foarte frumoase. Liria o să se bucure mult, văzînd-o.

Oceanografa ne privi mirată:

— Ce limbaj ciudat are robotul vostru. Dumneata, tinere Lup de Mare, ai învăţat-o pe Astarteea aceasta să vorbească aşa cu femeile? E nostimă de tot. Te rog să-mi spui ce program de lucru i-ai dat?

— Vrei să-ţi explic chiar acum? s-a bîlbîit Comandantul, mohorîndu-se.

— Nu chiar acum. O să avem timp destul, a zîmbit fata. O să rămîneţi vreo săptămînă oaspeţii mei, aci, în staţiune.

— N-o să te deranjăm? am întrebat-o politicos și încîntat. (Week-end-ul lua o întorsătură neprevăzută și plăcută, după părerea mea.)

— N-o să putem sta atîta timp! a spus stră-străbunicu'.

Oceanografa a rîs din nou:

— Dar nici n-o să puteți pleca din vilă vreo cîteva zile. Afară a început uraganul. Să sperăm că vila o să reziste și de data asta la zgîlțîirile vijeliei Mîncare avem din belșug. Vă rog să vă simțiți ca acasă. Oricum, vă sînt foarte îndatorată, și mă bucur că vă pot oferi găzduire. Și, pentru început, vă invit la masă.

. . . . . .

A fost un festin demn de o autentică fiică a lui Neptun! Sirena noastră modernă s-a dovedit o și mai savantă specialistă în prepararea delicioaselor produse ale mării.

A pregătit la iuțeală (firește în bucătăria ei automată și ultramodernă) un meniu nemaipomenit, compus din zece feluri minunate.

Vă dau mai jos lista bunătăților, ca să n-o uit, și ca s-o utilizați, eventual, și dumneavoastră la un banchet marin ca al nostru.

Meniul cuprindea exclusiv delicatese oceanice:

1. tarte din făină de crustacee cu icre negre
2. pateu vegetal din alge (cu gust de ficat)
3. telemea din lapte de balenă (degresat)
4. moluște à la Poseidon, ornate cu varză de mare murată
5. piftie din aripioare de rechin
6. supă din plancton cu ouă galbene de broască țestoasă
7. morum și calmar prăjit, cu piure picant și roșu de crevete
8. șarlotă „agar-agar", garnisită cu dulceață de crin de mare
9. înghețată din Chlorella (verde și aromată) cu biscuiți din porumb cafeniu, subacvatic
10. coca-cola din suc de plante marine cu fosfor.

Am gustat din toate și le-am apreciat după cum se cuvenea, spre bucuria gazdei. Nici cu stră-străbunicu' meu nu pot zice că mi-a fost rușine la masă. S-a arătat și el, ca posibilități de îngurgitare, un adevărat Lup de Ocean. E drept că a înghițit toate cele zece feluri, delicat, cu un aer absent de parcă nici nu știa ce mănîncă, tot sorbind-o din ochi pe oceanografă. La sfîrșit, i-a mulțumit, rîzînd cuceritor de tinerește:

— După cum văd, m-ați silit să mă comport nu ca un Bătrîn Lup de Stele ce sînt, ci ca un foarte tînăr și flămînd Lup de Mare.

— Nu prea văd de ce te încăpățînezi să te socotești bătrîn, i-a răspuns glumind Lorelei a noastră. Eu sînt mai în vîrstă ca dumneata, cu siguranță: am 27 de ani împliniți.

Stră-străbunicu' a rămas cam tăcut și mofluz toată ziua. Cu toate astea, am văzut că se străduia să fie atent și zîmbitor cu gazda noastră. I-a cerut o mie de lămuriri despre munca ei, despre atolul aurifer, despre dizertația pe care fata o pregătea și despre altele . . .

Cap. unsprezece: Povestea Automatului de Spus Basme

30 ianuarie — 3 februarie 67.

Timp de cinci zile, uraganul a bîntuit cu furie în tot Pacificul. Valuri uriaşe cît munţii s-au prăvălit asupra insulei noastre, vînturi puternice au suflat cu peste 100 de km pe oră, învîrtejind nisipul şi spuma mării pe deasupra noastră, totuşi micuţa vilă sidefie, în formă de ghioc, n-a avut nimic de suferit. Stăteam liniştiţi, în mijlocul ciclonului, privind torentele de apă care spălau pereţii transparenţi ai adăpostului nostru cochet şi confortabil şi ne vedeam de treburi.

Eu mă distram de unul singur, făcînd exerciţii de matematici superioare sau îmi revizuiam şi-mi completam jurnalul. Zeiţa dormea. (A pretextat că pe timp de furtună i se face somn, dar, de fapt, cred că s-a „deconectat" singură, ca să nu-şi pericliteze cumva sursa de energie tainică pe care-o deţinea. Am observat că la unele descărcări electrice mai puternice, deşi zeiţa era în repaos şi globul său nu se mai învîrtea de loc, totuşi se făcea uşor verzui, ca şi cum era sensibil la dezlănţuirea stihiilor dinafară.)

Stră-străbunicu' şi oceanografa erau foarte ocupaţi, avînd mereu să-şi spună cîte ceva în secret, sau lucrînd amîndoi la

clasificarea unor vietăţi marine, microscopice, care, zicea Lorelei, se hrăneau cu metale rele.

Cînd nu se ocupau cu bacteriile şi plantele care se hrăneau cu aur şi cu alte comedii, treceau amîndoi în bucătărie şi preparau, cot la cot, bunătăţi gastronomice cu care mă hrăneau pe mine. Ei nu păreau atît de flămînzi, deşi pregăteau cantităţi uriaşe şi zeci de feluri, în schimb eu aproape mă îmbolnăvisem mîncînd atîtea delicatesuri.

Comandantul ajunsese un ajutor de bucătar excelent. Pe deasupra, devenise (sau mai bine zis redevenise) foarte vesel şi foarte vorbăreţ, ca în vremea primei sale existenţe terestre.

Lorelei era convinsă că şi povestea cu Lirienii şi cu cei o sută şaizeci şi şapte de ani bătuţi pe muche, pe care Comandantul declara că-i are, sînt tot minciuni de-ale lui, „oceano-cosmice", în sfîrşit aiureli, nu chestii adevărate.

Alaltăieri, am încercat să-i explic eu cum stăm, dar Comandantul mi-a tras pe sub masă un picior şi a schimbat repede vorba, aşa că am lăsat-o şi eu baltă. Dacă tot eram în plin ocean, puteam să tac şi eu ca un peşte, măcar o dată în viaţă, deşi mă mînca teribil limba să-i povestesc sirenei noastre tot ce ştiam. Noroc de jurnalul ăsta vorbit, că-mi pot descărca sufletul! Pe cuvîntul meu de pionier-cosmonaut, meseria asta de scriitor a început să-mi placă! E tare bună, în timp de uragan mai cu seamă, cînd totul se învîrteşte în jurul tău, cînd totul pluteşte şi se răstoarnă, iar tu stai, impenetrabil, încuiat între pereţii tăi de fildeş şi sidef, şi povesteşti fel de fel de aventuri!

Cred că tot jurnalul meu vorbit m-a făcut să suport cu demnitate, bărbăteşte, şi cu filozofică indulgenţă, indiferenţa pe care mi-o arătau Bătrînul Lup de Stele şi sirena lui. Pur şi simplu, parcă n-aş mai fi existat, sau aş fi existat sub formă de robot, jilţ sau mic animal acvatic, decorativ. Ei bine, mi-am spus, o să mă răzbun eu, în benzile acestui jurnal! Voi spune tuturor cît de copilăroşi pot fi doi oameni în toată firea, dintre care unul, mai ales, era atît de celebru şi de bătrîn, ca stră-străbunicu' meu,

cu toate că devenea din zi în zi mai şters şi mai tînăr. Cît despre Lorelei, oricît de savantă ar fi fost la hidrocercetările ei, era tot o biată fată ca oricare alta, ce se prăpădea după un lup de mare numai fiindcă-l văzuse bărbos şi căzut din stele.

Te pomeneşti c-o să vrea să-l ţină în continuare sub Pacific şi sub papuc, îmi ziceam eu, îngrijorat şi melancolic. Să tratezi aşa, cu tiranie gingaşă, un ditamai Comandant de astronavă, erou *post* şi *ante*-mortem, care văzuse şi păţise atîtea în viaţa lui, mi se părea culmea ironiei! El însă arăta atît de fericit, de nătîng şi de necăjit pe el totodată, că-mi venea să rîd pe sub mustaţă, deşi încă nu am mustaţă. Dar, la urma urmei, mă lăsa rece. Eu, personal, jurasem să nu mă îndrăgostesc niciodată, ca să nu abdic de la libertatea mea interioară şi exterioară şi ca să mă pot consacra unor ţeluri cu adevărat eroice, cum ar fi fotbalul aerian şi zborul intergalactic.

4 februarie 67.

Credeam că şi această zi va trece la fel ca şi celelalte şase, de cînd stăm încuiaţi în vilă, însă, din fericire, spiritul meu de investigaţie m-a salvat din acest ciclon mut şi plictisitor şi mi-a servit, pe nepusă masă, un coctail de aventuri piratereşti, în genul celor pe care televiziunea le-a omis din emisiunile ei pentru copii, rezervîndu-le doar arhivei-robot şi istoricilor literari.

Dar, ca să rămîn consecvent cu metoda şi stilul jurnalului meu de pînă acum, vă rog să-mi îngăduiţi să vă povestesc, din bandă-n bandă, ce mi s-a întîmplat. Dacă nu vă plac piraţii, puteţi sări tot capitolul, nu mă supăr. Nici nu sînt *piraţii mei,* jur pe inelul lui Saturn că nu sînt inventaţi de mine. Eu, unul, n-am făcut decît să înregistrez şi să transcriu pe 100 de microni poveştile marinăreşti ale lui AsBe-unu'. Va trebui însă, mai întîi, să vă spun cine e AsBe-unu' ăsta şi cum l-am descoperit.

Buun! Ziceam, aşadar, că ziua mai sus pomenită se anunţa la fel de plicticoasă. Zeiţa dormea în continuare. Cred că nu mai

e nevoie să adaug că Lorelei și Bătrînul Lup de Stele nici nu se sinchiseau că au, în vilă, un musafir ca mine, cu care, dac-ar fi fost politicoși, ar fi putut discuta, sau eventual juca șah, țintar astral, „pilotule, nu te supăra", domino cu hieroglife, racheta-n trei, zar în Aldebaran și alte jocuri de-astea, de noroc. Măcar de-ar fi existat în vila sirenei un televizor, să urmăresc ce se mai întîmplă în Lună, în Marte sau, hai să zicem, chiar pe Pămînt! Eram însă părăsit cu desăvîrșire și mă săturasem de rezolvat ecuații de unu' singur. De aceea am pornit în cercetare prin ghiocul care ne servea drept locuință. Era un mic labirint, cu nișe suprapuse și cu fel de fel de mașini cibernetice de uz oceanografic. Într-un fel de cămară cu diferite lucruri vechi am descoperit însă un dulap electronic masiv, prăfuit, care semăna cu o bibliotecă de tip vechi. Avea o claviatură nostimă de butoane și de becuri, care-mi inspirară imediat speranța că trebuie să fie ceva de capu' lui.

Am apăsat cu prudență pe cîteva butoane. Pe ecranul indicator s-au aprins îndată cîteva lumini.

„Așadar, dulapul ăsta funcționează!" mi-am zis, și am apăsat, la întîmplare, pe alte cîteva butoane. Deodată s-a pornit o hărmălaie și o gălăgie, de parcă aș fi conectat automatul cu ciclonul de-afară, din ocean, nu alta! Apoi s-au auzit niște voci, pe rînd, bineînțeles. Mai întîi una, plîngăreață, de fată, secondată de alta, baritonală, de bărbat.

Fata spunea, abia stăpînindu-și plînsul:

— Mai bine-ai mînca plăcinte. Poale-n brîu. Sarailii. Baclavale. Înghețată cu frișcă. Orice, dar nu surcele. Spune-mi ce vrei, și eu o să ți le prepar imediat, la bucătăria mea automată de buzunar.

Baritonul zicea, gros și cîntat:

— Sări, fată, pe lopată, că mi-e foame, mor de foame, zău așa. De cînd aștept eu să-mi pice o bucățică bună ca tine! Hai, sări, ce mai aștepți?!

Urma iarăşi o gălăgie infernală, de tingiri ciocnite, de butoaie rostogolite, şi altcineva, parcă un băiat de data asta, rîdea, rîdea cu poftă:

— Ha, ha, ha! Cine rîde la urmă, rîde mai bine!

Brusc, totul se suspendă şi un glas metalic, neutru, sacadat, anunţă:

— Stop. Aici AsBe. Mă întrerup singur. Sînt defect. Nu mai ştiu ce se pune pe lopată. Nu-mi plac plăcintele. Stop. Aici AsBe. AsBebe. AsBehehe. Dragi auditori, la revedere.

Aha, am socotit eu în gînd, aşadar dulapul ăsta electronic este o maşină vorbitoare, puţin defectă, dar totuşi încă în funcţiune. Se anunţa destul de bine pentru început. Numai că, oricît am apăsat eu pe butoane, dulapul vorbitor nu mai vru să spună nimic. Poate că se blocase singur, afurisitul, ca să mă facă pe mine să plesnesc de curiozitate!

— Mii de meteori şi de rachete! Mii de bombe! o să-ţi vin eu de hac! am explodat cu voce tare. Spre surpriza mea, Automatul mi-a răspuns, hodoronc-tronc şi foarte antrenat:

— Hic, haec, hoc! Salve, Caesar! Alea jacta est! Faceţi cărţile, domnilor! Sînteţi servit, monsegnore. Nu trişa, cavalere! Staţi, că mă blochez acuşi! Stai, mişelule, stai, ticălosule, gentilom de paie, muşchetar de trei pistoli, mii de draci, uiţi că te afli la joc cu D'Artagnan?! Pe cai, pe cai, pe cai!

Am rămas cu gura căscată. Dulapul electronic sforăi şi necheză ca un armăsar, de cîteva ori la rînd, apoi tăcu. Dinlăuntrul lui se auzea acum doar un zumzet uşor, metalic. Nu se oprise de tot din funcţiune. Mi-a trăsnit prin minte că, deşi era parţial defectat, automatul ăsta *putea* să întreţină o conversaţie, cam alandala, nu-i vorbă, dar, oricum, *putea* să audă, să înregistreze anumite expresii şi chiar să răspundă. Te pomeneşti, mi-am zis, că *ştie* să spună şi istorii, poveşti sau aventuri. Mai văzusem eu, la muzeul cibernetic, un creier electronic de spus poveşti, de tip vechi, din secolul XXI. Era destul de asemănător cu ăsta. Bineînţeles, cel de la muzeul cibernetic tăcea. Nici nu era cazu' să

povestească! Fiecare copil avea acasă la el un robot casnic, în programul căruia era fixat și rolul de povestitor.

Nu înțelegeam însă ce caută un asemenea obiect de muzeu în mijlocul Pacificului, în casa unei tinere oceanografe.

Misterul avea să fie deplin lămurit, mai tîrziu. Deși eram curios s-o întreb pe Lorelei ce comedie e Asbebeul ăsta, nu m-am clintit dinaintea lui și bine am făcut. L-am studiat în tăcere cîtva timp. El zumzăia mai departe și, din cînd în cînd, rîdea cu glas de fetiță: „Hi, hi!..." și iar: „Hi, hi!" Mă observa adică și el, prin cine știe ce sistem de înregistrare. Am tușit cu subînțeles și am spus, cît mai politicos cu putință, cum știam, din experiență, că trebuie să te adresezi roboților cosmici, care supraveghează creșterea copiilor:

— Bună ziua, dragă AsBe.

— Aici AsBe, AsBebe, AsBehehehe! chicoti el, gros. Te ascult.

Am rîs și eu, lingușitor:

— Aci, Trăienel. Ești o mașină cibernetică de spus povești?

— Sînt un Automat de Spus Basme, pe scurt un AsBe. AsBe-unu, Asbebelunul, Asnebunul! mi s-a recomandat el, cîntînd cuvintele pe nas. Apoi m-a avertizat, neutru: Sînt defect. Nu mai știu ce să coc. Te ascult.

Eram puțin descumpănit. Mi-am încercat norocul:

— Vrei să-mi spui un basm? Numai unul.

AsBe-unu a sforăit îndată, ca un centaur:

— Haa! Haaa! Haaaa! Unu și cu unu nu fac unu. Unu și cu nunu fac un nun. Unu și cu bunu nu fac bunu. Unu și cu nebunu' fac un nebun. Haa! Haaa! Haaaa! Apoi a cîntat ca o flașnetă spartă: Sînt AsBe-unul, nebunul. Sînt defect, defect, defect. Nu sînt bun pentru copii. Sînt nebun. Buhuhun! Zum, zum, zum!

L-am lingușit mai departe:

— Asbeheheule, mi-ești tare drag, chiar dacă ești defect. Te rog, spune-mi ceva. Ce vrei tu. Orice. Dar să fie un basm strașnic.

Dulapul tăcu o clipă, apoi scandă, serios:

— Aci AsBe-unul, nebunul. Te-ascult. Ce fel de basm vrei? Vechi sau nou?

Am răsuflat fericit și am turuit pe nerăsuflate:

— Vechi. Și, dacă se poate, cu pirați, că tot sîntem noi în plină aventură oceanică, în mijlocul stihiilor și al vijeliilor, al sirenelor și al lupilor de mare, chiar dacă sîntem în era căpitanilor de rachete cosmice și nu de goelete, a zburătorilor în stele și a balenelor domestice, și a altor comedii de-al d-astea...

AsBeul își aprinse singur cîteva lămpi și zumzăi și sforăi cîteva clipe. Apoi spuse răstit, cu o voce supărată, răgușită:

— Aci AsBe-unul, nebunul. Am ascultat, am înregistrat, am omologat. Vrei un basm cu pirați, cu aventuri oceanice, cu stihii și vijelii, cu sirene și lupi de mare, cu căpitani din altă eră, cu o balenă și cu alte comedii d-astea...

— Fie și așa! am rîs eu.

— O clipă, bîzîi Automatul de Spus Basme. Mai trebuie să caut în memoria mea o balenă. Gata. S-a făcut!

— Dă-i drumu'!

— Nu mă întrerupe, că mă blochez. Ascultă. Încep.

Și într-adevăr începu să povestească. Regret că n-aveam cum să-i înregistrez toate nuanțele și toate vocile. Fiindcă nu am o memorie de robot, ci doar una de pionier-cosmonaut, n-am reținut nici măcar toate amănuntele, dar, în linii mari, basmul era cam așa cum îl voi povesti eu. (Încă o dată, nu vă jenați. Dacă nu vă plac istoriile cu pirați, puteți să săriți banda.) Așadar, AsBeul începu să povestească:

„N-a fost niciodată o balenă albă, ci una neagră. Și n-o chema Moby-Dyck, ci Uby-Uby-Byck. Și nici măcar nu era o balenă cumsecade, din cele care-și alăptează puii cu lapte, ci un cetaceu de sex masculin, un fel de *chit*, care achita cît ai zice „pește-pește mămăligă prăpădește" orice țipar, mușchetar, marinar, corsar, sau homar și orice și pe oricine-i ieșea înainte, fie că victima era vinovată sau nevinovată, în caravelă sau în nacelă, în

apă sau într-un vas de apă, în armată sau în civil. Uby-Uby-Byck deschidea o gură cît o șură și sorbea și sugea apa (și ce mai găsea prin ea) ca pe vin, de-ai fi zis că e Portos în persoană, în port și în franci. *Portofranco*, nu alta! Într-o bună zi, Uby-Uby-Byck înghiți din întîmplare scheletul unei corăbii, fără să știe că era chiar vestita și legendara Argo, corabia vorbitoare, care știa toate argourile din lume, și toate blestemele. Îndată ce o înghiți, Argo începu să bocească și să se vaite, să scîrțîie cu vocea ei lemnoasă și cavernoasă și să-l blesteme din răsputeri:

— O, tu, Uby-Uby-Byck, cetaceu nătîng și grosolan, monstru antediluvian, rinocer absurd din fundul mării, chit nenorocit, pirat disimulat din adîncuri, fii blestemat, de trei ori blestemat! Eu, Argo, corabia vorbitoare, căreia tu i-ai răpit liniștea cea din urmă, eu, Argo, nava vrăjită care i-a dus odinioară pe argonauți în Colchida, te. blestem să te îndrăgostești de prima sirenă ce ți-o ieși în cale, să suferi și să te superi pentru ea, s-o asculți ca un rob și să nu ieși din cuvîntul ei ca un cîine, orice ți-ar spune sau ți-ar face și oricîți peri albi ți-ar scoate. Te blestem să iubești ca o Isoldă, fără nici o speranță, și să n-ai parte decît de Trești-ani și de Tristele și Ponticele cîntece ale mării. Acestea zise vestita Argo, apoi scheletul ei se nărui în vintrele lui Uby-Uby-Byck, ca un pai în gîtlejul unui bou.

— Haa! pufni cetaceul nostru, scuipînd cu dispreț, pînă hăt, în Lună, o trîmbă de apă. Eu să mă îndrăgostesc? Eu să mă amărăsc din dragoste, ca Aramis? *Vanitas vanitatum!* Poate oare cineva să-mi sucească *mie* capu'?! Tare aș vrea s-o văd și p-asta!

Abia termină de rostit asemenea vorbe nesăbuite, că o și întîlni pe cea care trebuia să-i sucească în mod fatal capul. Era nimfa Carla, sora geamănă a Pamelei*, făcute de zeița Thetis din crini de mare. Vrăjit de frumoasa ei coadă în furculiță, chitul tăcu chitic, căutînd să-și ascundă sub o tăcere de gheață, prefăcută, bătăile inimii lui de răpitor răpit de-amor.

---

* Carla și Pamela — numele unor cicloni care bîntuie în Atlantic.

Carla nici nu-l luă însă în seamă, ci puse un piston cu aburi la buze şi fluieră de trei ori, ca o sirenă de noapte, nepăsătoare. Îndată, apele se învolburară şi spumegară şi un uragan de gradul trei se dezlănţui în ocean. Uby-Uby-Byck rămase vrăjit de cîntecul de noapte al sirenei lui şi ciripi galeş în argoul său de-ndrăgostit:

— Mia Carla, cara mia, Carla cara, caragara mea dragă, spune-mi un cuvînt, şi inima mea de cetaceu înflăcărat îţi va aparţine.

Carla murmură, încruntată:

— Du-te!

— Unde, dragostea mea, mia Carla? sforăi chitul, fericit.

— Unde-a dus mutu' iapa! răspunse morocănos nimfa din ocean, răvăşindu-şi pletele ei furtunoase.

— Bine, dar unde? gînguri cetaceul, clipind cu dragoste din ochişorii săi muiaţi în lacrimi. Spune-mi unde a dus mutu' acela iapa, iar eu mă voi face luntre şi punte, Noe şi canoe, velă şi caravelă şi ţi-o voi aduce îndată, de-ar fi să trec prin Scylla şi Caribda.

Carla îl privi cu ciudă:

— De unde vrei să ştiu eu, monstrule nesuferit? Du-te încotro vezi cu ochii, du-te învîrtindu-te şi lasă-mă în pace!

Uby-Uby-Byck se repezi pînă la suprafaţa apei ca să poată ofta din rărunchi, oftă din greu, azvîrlind pe nas o coloană de apă pînă-n Marte, apoi se-ntoarse în fundul oceanului, la cea pe care o iubea, şi se culcă lîngă aripioarele ei inferioare, gudurîndu-se ca un căţel submarin.

— Iar ai venit, mamifer blestemat?! îi strigă Carla.

Îndrăgostitul dădu din cap, vrăjit de glasul ei, ce i se părea mai dulce decît al tuturor sirenelor la un loc.

— Mii de raci! Şi ce vrei de la mine? se înfurie nimfa, bătînd apa cu coada, ca o elice de vapor.

— Nu vreau decît să fiu robul tău, să mă desfăt privindu-te şi să te privesc desfătîndu-mă. Cere-mi ce vrei şi eu îţi voi împlini orice dorinţă.

— Să-mi aduci îndată pe Simbad-Marinarul, pe iubitul meu care-a fugit ca un nerecunoscător și ca un vînțură-ape din brațele mele, pentru a se ascunde cine știe pe unde, cu ce undă, cu ce nereidă, sau cu ce sirenă-cosinzenă, blestematul și corsarul!

— Și tocmai *mie* îmi ceri să ți-l aduc pe Simbad ăsta? scînci cetaceul nostru. Tocmai mie, lui Uby-Uby-Byck al tău? Nu știi că te iubesc mai presus decît toate balenele și sirenele din lume?

— Dacă mă iubești precum zici, du-te și adu-mi-l pe Simbad Marinarul și apoi o să mai stăm de vorbă.

— Spune-mi măcar semnalmentele lui — se rugă Uby-Uby Byck — și o să cutreier apele și oceanele să ți-l găsesc!

— Ah! Era cel mai frumos, cel mai viteaz și cel mai îndrăzneț aqvailland din lume! Avea un veritabil cap de flibustier, o coamă de mătase, un ochi de sticlă, un picior de lemn, un dinte de aur, o mînă de fier, o inimă de leu, un glas de tunet, un tors de atlet și un temperament de diavol.

— Binee! gurlui mîhnit de moarte cetaceul nostru. Am înțeles, mia Carla. O să plec să-l caut pe Simbad, pe preafericitul ăsta de corsar, și-o să ți-l aduc viu sau mort!

— Îți mulțumesc, chitișorule! zîmbi în fine Carla, și fiindcă nereida zîmbea, îi săriră din gură trei mărgăritare, două broscuțe și doi pești-zburători, spre desfătarea lui Uby-Uby-Byck, care-o pierdea din ochi de dragă ce-i era!

— Du-te, cetaceluțule! îl dezmierdă ea, mai departe. Grăbește-te, și să vii cu bine și cu Simbad. Pa!

Uby-Uby-Byck plecă într-un suflet spre Insulele locuite de Piraţi. Pe drum se tot gîndea la semnalmentele pe care i le dăduse Carla lui.

„Hm! și-a spus deșteptul nostru erou. Marinari d-ăștia cu un ochi de sticlă și-un picior de lemn, c-un cap de fli-fli . . . ăăă, cum îi zice, și cu dinți de aur, cu inimi de leu și cu temperamente de diavoli am întîlnit cu duiumul. Ba, la drept vorbind, pe unii din ei i-am cam înghițit eu, nemestecați, nesărați, desperați, nepipărați. Nu cumva Simbad-Marinarul s-o ascunde pe undeva,

chiar în vintrele mele? Ia să-i scuip eu dinăuntru' meu pe toţi piraţii şi aventurierii ăştia şi să văd o fi sau n-o fi vreunul aşa cum l-a zugrăvit Carla cu glasul ei de sirenă?"

Zis şi făcut. Uby-Uby-Byck se aşeză frumos în coadă, căscă gura lui enormă şi începu să scuipe ce avea în burtă, ca un vulcan care aruncă bolovani. Îndată, marea de-acolo se populă cu cîteva caravele pline ochi cu flibustieri bărboşi şi ochioşi, cu o navă-fantomă, pe puntea căreia stătea Olandezul Zburător, cu trei bărci pescăreşti şi două vînătoreşti, cu un caiac şi o pirogă şi cu alte cîteva ambarcaţiuni folclorice.

Uby-Uby-Byck se repezi la Gibraltar, luă puţină apă vie într-un poloboc şi se duse ca o torpilă îndărăt, spre locul unde debarcase ce avea la bordul pîntecului său.

Stropi bărcile şi oamenii cu apa vie din poloboc şi oamenii înviară, iar bărcile aşijderi. Mamă-mamă, să fi văzut atunci ce mai agitaţie, să fi auzit ce mai înjurături şi încurajări schimbau între ei încercaţii corsari şi flibustieri, scăpaţi ca prin minune din întunericul cetaceesc unde se aflaseră! Uby-Uby-Byck îi privea cu mulţumire, gîndindu-se la mulţumirea Carlei.

— Măi, aventurierilor! le spuse el în toate cele 47 de argouri vorbite de piraţi. Ia să-mi spuneţi cum vă cheamă, c-altminteri vă înghit la loc! La rînd, ca la moară! Tu, spre pildă, tu ăla şchiopu'! Care eşti şi cum te cheamă?

— Sînt căpitanul Ahab! tună măreţ marinarul cel cu un picior de lemn. Dă-mi înapoi piciorul, pe care tu, Moby-Dick, mi l-ai smuls în luptă.

— Care luptă? Gurra! Şi să ştii, căpitane, că eu sînt Uby-Uby-Byck, nu balena aceea albă pe care tu o urmăreşti. Hai, şterge-o că n-am timp de poveşti, cîntă cetaceul nostru. Alţii la rînd. Cum vă cheamă? Cine sînteţi?

Urmară unul cîte unul: Olandezul Zburător, Gepetto, tatăl unui prichindel Pinocchio, Ali Baba şi cei 40 de flibustieri din Poloboace, doi tovarăşi de-ai lui Robinson Crusoe, cei trei corsari cu muşchii tari (care de fapt erau patru: Paşa de la Rusciuc.

Barbă Albastră, Barbă Roză, și Barbă Rasă), trei căpitani de cursă lungă, profetul Ionatan, Donald Rățoiul, Tonton Delfinul, Dingo cățelul, și o flotilă de pirați, lupi de mare, pisici de mare, calcani și ciortani. Nici pomeneală însă de Simbad-Marinarul! De rău ce-i părea că nu l-a găsit, Uby-Byck era cît pe ce să-i înghită la loc pe oaspeții cu care se ospătase mai demult, dar s-a răzgîndit la timp. Observase că, de cînd se ușurase de pirați, slăbise, se subțiase și se trăsese ca prin inel, și spera, cu noua lui siluetă, s-o cîștige definitiv pe Carla. Cu silueta și cu afurisitul ăla de Simbad, bineînțeles! Dar pe marinar ia-l de unde nu-i, caută-l pînă-l nimerești, bate apa-n piuă, cutreieră mările în lung și-n lat, vîntură oceanele, cotrobăie tot continentul albastru, pînă-n fosele Mariane... că tot nu-l găsești.

După ce Uby-Uby-Byck colindă astfel împărăția lui Poseidon, din dungă-n dungă, fără să-l găsească însă pe marinarul iubit de Carla, ajunse într-o zi la Insulele Canare. Un canar de-acolo, fiindu-i milă de bietul cetaceu îndrăgostit, îl învață să meargă la vrăjitoarea Circe și s-o roage să-i schimbe înfățișarea, să-l transforme într-un fel de Simbad-Marinarul.

Sforăind fericit, Uby-Byck alergă la Circe și o imploră să-l prefacă în om, în marinar, în Simbad. Vrăjitoarea rîse cît rîse, apoi zise:

— Pînă acum prefăceam eu pe oameni în porci, dar să prefac un porc de mare ca tine în om, asta va fi prima și ultima oară că încerc. În sfîrșit, ca să nu zici că sînt o vrăjitoare rea, și mai ales fiindcă vreau să pun capăt odiseei tale, îți voi împlini voia.

Cetaceul, mai-mai să moară de bucurie! Circe făcu ce făcu și-l preschimbă la iuțeală într-un marinar veritabil, cu cap de flibustier și coamă de mătase, c-un ochi de sticlă și un picior de lemn, c-un dinte de aur și-o mînă de fier și cu tot ce-i trebuia ca să semene cu Simbad-Marinarul. Un singur lucru nu-i dădu: o inimă de leu. În loc de inimă de leu îi lăsă biata lui inimă de cetaceu îndrăgostit. Nu degeaba era Circe o vrăjitoare antică,

rea și pusă pe șotii. Îi lăsă înadins lui Uby-Uby-Byck exact ceea ce trebuia ca să sufere mai departe chinurile iubirii.

Cînd Uby-Uby-Byck se întoarse la Carla lui, cum credeți că o găsi?! Mii de raci și de țipari! O găsi în brațele adevăratului Simbad-Marinarul!

Biata inimă de cetaceu a lui Uby-Uby-Byck se făcu cocoloș de durere. Falsul Marinar a început să verse șiroaie de lacrimi din ochiul său cel natural. Cu glasul lui de tunet, urlă:

— Aah! corsarule, crab păcătos, hoț de cocoș, hoț de perle și hoț de sirene! M-ai distrus, m-ai omorît, m-ai ucis! Dacă ești un gentilom, ia-mi viața! Uite jungherul ăsta, împodobit cu perle. Ți-l dau, numai să mă lovești cu el drept în inimă, așa cum m-a lovit Carla!

— Nici nu mă gîndesc, rîse adevăratul Simbad. N-am ce să omor. Ești o fantomă, un mit, o eroare, o copie fără valoare, un surogat, un proscris . . . ce mai calea-valea, un proscris . . ."

Aci, tocmai cînd eram cu sufletul la gură, căutînd să aflu ce va mai urma, nu mai urmă nimic. AsBeunul se opri din povestit. Făcu „țac" și amuți brusc.

— Ce s-a întîmplat cu Uby-Uby-Byck? Dar cu Simbad cel adevărat? Spune-mi, dragă AsBeule, nu mă lăsa așa, fără sfîrșit . . .

Dar AsBeul se încăpățînă. Zumzăi, morocănos:

— Ajunge. E proscris . . . Ajunge, mă blochez singur. Inutil să insiști. La revedere. Și-și stinse toate lămpile.

În zadar l-am rugat, l-am implorat, l-am zguduit, l-am bruftuit. AsBeul tăcuse definitiv.

Intrigat de comportarea Automatului de Spus Basme, am părăsit odaia și am dat buzna în bucătărie. Acolo erau, bineînțeles, tînărul meu stră-străbunic și Lorelei. Am bănuit că stau în bucătărie ca să se ascundă de mine și le-am spus, bosumflat:

— Îmi pare rău că vă deranjez. (Nu-mi părea de loc rău, dar așa era formula.) Aș vrea însă să știu cum a ajuns Automatul

acela de Spus Basme, automatul acela de tip vechi în vila asta din Pacific.

— L-ai descoperit? a zis Lorelei. Credeam că e ascuns la loc bun.

— Da, am zis eu, sumbru. L-am descoperit, l-am rugat să-mi spună un basm, mi-a spus, dar...

— Dar s-a blocat singur, nu-i aşa?

— Hm. De ce oare?

— Nu cumva i-ai spus că basmul e prost scris?

— Nu. El a spus ceva despre un proscris, sau aşa ceva...

— Ei vezi! a rîs din nou oceanografa. „Proscris" sună foarte aproape de „prost scris". Şi cînd AsBe-unu' pronunţă din întîmplare acest cuvînt, sau îl aude pronunţat de alţii, i se creează nişte asociaţii automate de inhibare şi se opreşte singur pentru cel puţin o săptămînă.

— Cine e AsBeul ăsta? se interesă, cam fără chef, Bătrînul Lup de Stele.

— Un Automat de Spus Basme, cam vechi şi cam defect. Are şi el povestea lui. Vreţi să v-o spun?

Eu voiam. Stră-străbunicu' meu, disciplinat ca orice cosmonaut, s-a supus majorităţii, aşa că Lorelei mi-a relatat pe scurt povestea AsBeului. O însemn şi eu, poate că se vor găsi curioşi s-o afle:

AsBeul, AsBe-unul, Nebunul aparţinea bunicului sirenei noastre. Cînd Lorelei plecase prima oară în Pacific, bunicul ei o însoţise şi luase, printre altele, şi AsBeul, care ştia 1001 de reţete de prăjituri. Fusese reprofilat ca şef cofetar, deşi mai înainte avusese alte atribuţii.

Bunica lui Lorelei construise AsBeul în tinereţea lui, şi era primul automat cibernetic autoperfecţionabil pe care-l montase el. La început, rolul AsBeului era să scrie scrisori şi să compună versuri. Era, aşadar, un fel de scriitor-automat. Constructorul lui era pe vremea aceea îndrăgostit pînă peste urechi de o colegă, pe care voia s-o impresioneze într-un stil romantic şi desuet, trimi-

ţîndu-i de trei ori pe zi cîte o poezie şi cîte o epistolă înflăcărată. Şi cum nu prea avea nici talent, nici timp, maşina trebuia să le scrie în locul lui.

A pus-o să memoreze 25 000 de poeme, sute de maxime, comentarii şi analize stilistice, pentru ca să se poată corecta singură pe parcursul „inspiraţiei". Apoi a pus-o la treabă. La început, AsBeul s-a comportat onorabil. În prima lună a înnegrit cu semnele lui caligrafice 14 km de bandă rulantă cu strofe clasice, şi o tonă de hîrtie velină cu versuri albe. Apoi, fără să înţeleagă nimeni ce se întîmplă, maşina făcu o revoluţie în programa sa şi trecu brusc la proză. Scria acum nu numai scrisori de dragoste, ci şi fantezii cosmice, cam trăsnite. Le începea automat cu un „moto" furat dintr-o tragedie celebră şi le sfîrşea, superb, cu un rînd de hexametri dactilici.

Nu merse prea mult aşa, că, din senin, îşi schimbă iarăşi gusturile şi nu mai vru să compună decît anecdote cu amorezaţi şi balade cosmice, fără cap şi coadă.

Fata de care fusese îndrăgostit bunicul lui Lorelei se mărită însă în trimestrul următor cu un profesor de-al lor, aşa că pentru un timp constructorului îi trecu pofta de a mai corecta maşina de scris poezii. A deconectat primul său automat şi l-a lăsat, într-o magazie cu deşeuri, în păstrare. Peste vreo doi ani, căutînd o piesă de schimb pentru un alt aparat la care lucra, a dat peste prima sa invenţie, prăfuită, mută, totuşi în stare de funcţionare. Din sentimentalism, şi fiindcă acest creier electronic avea destule compartimente completate cu date şi cunoştinţe literare, s-a gîndit să o reprofileze din nou şi să facă de rîndul ăsta un automat de spus doar simple basme. I-a fixat în memorie tot felul de legende, mitologii, poveşti de demult şi aventuri moderne, farse şi fantezii luate din biblioteca de literatură pentru copii, mă rog, tot ce credea că îi e de folos.

AsBeul avea acum un repertoriu de cîteva sute de poveşti.

Pesemne însă că, de la început, fusese o maşină ratată, şi că ratată trebuia să moară. Nici acum constructorul nu o nimerise.

Cîteodată AsBeul funcționa binișor, alteori avea toane, își bloca anumite circuite, nu lucra zile întregi, zumzăind ca un stup, sau lucra anapoda: debita povești de neînțeles, încurcînd temele și eroii.

Ca să-l controleze, bunicul lui Lorelei l-a trimis odată la o tabără, într-o vacanță. Mașina i-a fost expediată, după vreo săptămînă, cu certificatul: „nefolositoare", „scrie prost". Pedagogii de-acolo ziceau că micii ascultători erau îngroziți de cele povestite. Mașina povestea despre niște zei care-și înghițeau copiii despre niște lupi care furau și mîncau niște copii numai pentru simplul motiv că behăiau, despre niște căpcăuni care vorbeau într-un limbaj arhaic și pedant și se îndrăgosteau de călugărițele din mînăstirea Parma. Alteori, înșira niște romane de dragoste, dulcege și lungi, la care fetele mai ales plîngeau de îți era mai

mare mila. Culmea era că basmele cele mai cuminți se terminau hodoronc-tronc printr-o anecdotă nu tocmai potrivită sau nu se terminau de loc, ceea ce îi neliniștea pe copii și-i făcea să fie nervoși sau distrați. Și-apoi, pedagogii insistau și asupra limbajului folosit de AsBeunul. Era un limbaj cu desăvîrșire antipedagogic. De aceea, bunicul lui Lorelei a renunțat să-l mai breveteze. După mulți ani, i-a modificat din nou programul și l-a pus să memoreze 1001 rețete de prăjituri. Se vede însă că automatul, care fusese cîndva autoperfectibil, nu renunțase de tot la povești. Așa se explică faptul că, din cînd în cînd, cînd era bine dispus și „odihnit", debita cîte o istorie fără cap și fără coadă.

Fiindcă lui Lorelei îi plăceau prăjiturile, bunicul ei adusese AsBeul în vilă. Asta era povestea lui. Eu, personal, nu împărtășeam părerile pedagogilor. Și-mi era necaz că AsBe-unul, Nebunul se blocase pentru o săptămînă. L-aș fi pus la treabă, menajîndu-i susceptibilitatea la maximum. Nu aveam însă ce face și a trebuit să mă resemnez și să recad în programul meu individual de exerciții de matematici și de... scris. Noroc că barometrul arăta acum vreme bună.

Cap. doisprezece şi ultimul:
În care Zeiţa noastră
ajunge la muzeu,
iar eu acasă

5 februarie.

De-aseară, în fine, uraganul s-a potolit şi azi soarele s-a arătat din nou pe cer. Zeiţa s-a trezit şi a început să se ţină după Comandant şi după Lorelei, ca un căţel-robot, nu ca o zeiţă în toată firea.

— Nu cumva eşti geloasă pe sirenă? am întrebat-o, rîzînd.

Zeiţa mi-a răspuns, suavă:

— Nu pentru mine, ci pentru Liria.

— Cum adică? Bătrînul Lup de Stele o iubea pe mica ta stăpînă?

— Fireşte că o iubea. Cînd era *acolo,* la noi, era singura fiinţă care-l înţelegea cu adevărat. Poate fiindcă Liria avea ochii şi antenele aurii, ca şi fata din oceanul vostru.

— Nu cred că-i seamănă, am zis, mirat.

— Nici nu-i seamănă, a recunoscut Zeiţa.

— Atunci, ce tot băzneşti? Nu poţi iubi decît o fiinţă care seamă cu tine, care e aidoma cu tine, sau aproape ca tine, în sfîrşit, din lumea ta.

— Te înşeli, Trăienel. Poţi iubi şi pe cineva care e din altă lume decît a ta. De pildă, Liria . . . îl iubea pe stră-străbunicul tău, după cum iubea, fireşte, şi pinii albaştri submarini, dar şi

stelele, sorii din oceanul verde și nesfîrșit, deși sorii sînt cu totul altceva decît arbuști sau Lirieni. Și chiar tu. Nu mi-ai spus tu, acum cîtva timp, că ții grozav la lăcusta aceea cîntătoare din Venus, pe care ți-a dăruit-o Aurel, colegul tău?

— Țin la ea, firește, fiindcă... Fiindcă lăcusta aceea din Venus e pentru mine acum simbolul prieteniei... Colegul meu, cînd mi-a dat-o, s-a sacrificat, din prietenie. A vrut să mi-o dea amintire, deși și lui îi plăcea foarte mult...

— Ca și Liria, a murmurat Zeița. Ea m-a dat Comandantului ca pe-un simbol. Eu eram jucăria ei preferată. Mă iubea. Dar Liria îl iubea și pe Comandant, poate tot așa cum o iubești tu pe lăcusta aceea din altă lume... I-l trimiseseră în dar Sorii... Stelele din oceanul cel verde, nesfîrșit... în fine, lumile iubite și necunoscute din oceanul negru, nesfîrșit... Ele i l-au dăruit pe zburătorul rătăcit. Bătrînul Lup de Stele era al ei, înțelegi? De aceea, la plecare, a fost foarte tristă și a plîns.

Eram nedumerit, intrigat. Înțelegeam că Liria trebuie să gîndească altfel decît noi. Zeița-robot avea și ea un sistem de „gîndire" mult prea neprevăzut pentru mine, pesemne, ca și cel al Lirienilor înșiși. Mă supăra însă comparația dintre lăcustă și stră-străbunicul meu.

— Liria e un copil, ca mine, sau e o fată, ca și oceanografa de aci? am vrut să pun eu ordine în acest haos al iubirii.

— E un copil — a încuviințat Zeița.

— Atunci n-are de ce să fie geloasă pe Lorelei. Chiar Lorelei ar iubi-o dac-ar cunoaște-o, am spus, plictisit și convins.

— Și eu cred că Liria ar găsi-o pe Lorelei pe placul său. O să le teletransmit Lirienilor imaginea ei, o dată, poate foarte curînd. Aș vrea să știu însă dacă și tu crezi că *el* e *vrăjit* acum.

— Mi se pare că da — am rîs eu. Nu știu în ce fel l-o fi vrăjit Liria ta, dar sirena asta i-a legat inima cobză, pe cinstea mea!

— Crezi că o să-l lase să se-ntoarcă în oceanul nostru, la Liria? Să zboare din nou printre stele?

— Nu sînt sigur. Poate da, poate ba. Poate vor merge împreună. Tu crezi însă serios că Liria o să-l aştepte?

— Fireşte, a spus foarte convinsă Zeiţa. Atîta timp cît va avea antenele aurii, o să-l aştepte...

— Dar dacă pînă la revenirea lui va creşte şi va deveni şi ea o fiinţă violetă, cum zici tu că sînt toţi Lirienii adulţi?

— Pînă atunci... Oricum, ea îl va aştepta... El i-a făgăduit c-o să se întoarcă şi c-o să-i aducă un dar.

— Ce crezi că i-ar plăcea ei?

Zeiţa a rîs şi m-a privit ciudat. Ochii ei nobili şi frumoşi au sclipit parcă sub fulgerul unei ironii. Poate că mă înşelasem, fiindcă, hodoronc-tronc, a spus:

— Nişte antene scurte şi mătăsoase, ca ale tale... Sau o şuviţă din părul sirenei... Poate că şi o ramură de coral aurifer... şi o aripioară de delfin, şi o şopîrlă care-nghite ţînţari, şi o broască ţestoasă... Caracatiţele precis nu-i plac.

Mi-a venit o idee. Eu am totdeauna idei năstrușnice.

— Ce-ar fi să o teletransmiţi pe Lorelei pieptenîndu-se cu pieptenul de aur? Crezi că Liriei i-ar plăcea s-o vadă?

Zeiţa a cîntat încetişor ceva, m-a atins cu braţul pe frunte o secundă, şi apoi a exclamat:

— Trăienel, eşti un geniu!

După aceea s-a repezit la oglindă, a luat pieptenul şi s-a dus în bucătărie, după sirenă.

În timp ce mergea, dreaptă şi maiestuoasă, îşi mişca braţele în dansul ei obişnuit şi ritmic, şi fluiera încetişor. Globul de pe creştet i se aprinsese şi se-nvîrtea într-una.

M-am ţinut după ea să văd bine de tot ce se întîmplă.

Zeiţa a deschis fără zgomot uşa şi a rămas mirată, în prag.

Înaintea tingirii în care sfîrîia o scrumbie aurie în unt, Tînărul Lup de Mare, alias Bătrînul Lup de Stele o săruta pe sirena lui! S-au speriat în aşa hal, văzîndu-ne deodată înaintea lor, că-mi venea să mor de rîs.

— Ce drăguţi sînteţi! a zis, neştiutoare, Zeiţa. Mai staţi

așa, nas în nas, ca să vă vadă Lirienii toți! Oamenii de pe Terra gătesc într-un mod ciudat doradele.

Stră-străbunicu' a început să rîdă:

— Să nu transmiți asta . . . E o taină . . . Se cheamă „sărut", nu gătit!

Apoi s-a-ncruntat către mine:

— Trăienel, ia-o pe Zeiță și duceți-vă să telefilmați acvariul.

— Nu plec din bucătărie pînă nu-mi termin transmisiunea, a cîntat limpede Zeița. Simt că energia undei penetrante e pe sfîrșite în glob.

— Ce comedie e asta? s-a mirat oceanografa. Ce face Astarteea cu pieptenul meu?

— Te rog mult de tot să te piepteni — i-a spus ceremonios Zeița, întinzîndu-i-l. Liria o să te vadă.

— Iarăși Liria? a rîs fata. Dă-mi pieptenul, că altfel văd că nu pot scăpa de glumeți ca voi.

Stră-străbunicu' l-a luat însă el și a început s-o pieptene pe Lorelei. Părul ei arămiu sclipea ca un rîu de mătase pe umeri. Era frumoasă, și rîdea cu mult farmec. Comandantul părea cu adevărat vrăjit.

— Zburătorul rătăcit printre stele și sirena din oceanul pămîntesc, a murmurat Zeița și s-a apropiat, teletransmițînd imaginea lor.

El uitase de noi. O pieptăna pe Lorelei, rîdeau amîndoi, părul ei arămiu îi flutura pe umeri și făcea ușoare scîntei electrice. Zeița s-a apropiat și mai mult de fată. La un moment dat, am auzit o trosnitură. O scînteie puternică, ca un fulger, a pornit din globul de unde și a înconjurat rapid odaia. Ceva ne-a curentat. Eu am țipat. Nu era însă nimic grav pentru noi. Doar globul Zeiței se făcuse opac și auriu, ca un bulgăre de metal. Iar trimisa Liriei rămase încremenită cu trei brațe în dans și unul întors spre pieptene. Se făcu o liniște nefirească.

— Ce s-a întîmplat? a zis Comandantul.

— Zeița a înțepenit, am zis eu, privind-o cu atenție. Mii de meteori și rachete! Zeița nu mai mișcă de loc!

— Ce păcat! Atît de repede a murit! Sărmana Zeiță! A fost pentru mine un imens ajutor că am luat-o în astronavă, la întoarcere.

— Repar-o, Comandante, a spus oceanografa. E un robot foarte original.

— Nu știu s-o repar... Va trebui s-o las de aci înainte pe seama specialiștilor. Ei o vor demonta... o vor studia. Corpul îl vor așeza apoi la Muzeul astronomic, să-l vadă toți!...

M-am întristat, nu știu de ce, foarte tare, ca și cum Zeița ar fi fost Liria aceea, sau, în sfîrșit, o ființă vie, o făptură însuflețită cu adevărat de gînduri și sentimente, unele ca ale noastre, omenești, altele ciudate, de neînțeles pentru noi.

— Liria o să fie și ea amărîtă, am mormăit. Poate o să plîngă...

Bătrînul Lup de Stele a zîmbit cu amărăciune și nostalgie:

— Liria... Pînă va primi acest ultim mesaj, ea va fi o ființă matură, violetă, sau poate chiar o Liriană cu antene albe... Iar noi... cine știe cum vom fi, noi trei!

— Eu știu, am răspuns. Eu voi crește de doi metri ca și tine, voi învăța și voi deveni și eu un Lup de Stele, ca și tine, Comandante. Și atunci o să te iau în astronava mea. Vom zbura împreună prin Cosmos, vom descoperi alte lumi, vom cunoaște altfel de ființe, vom vizita poate alte galaxii... Vom fi doi zburători rătăciți printre stele!

— Pe mine m-ați uitat? Eu unde voi fi? a rîs Lorelei.

Comandantul i-a pus un deget pe frunte:

— O clipă, să ghicesc ce gîndești.

— Ei?

— Am ghicit: tu vei fi în laboratorul nostru culinar, de pe astronavă, și ne vei prepara pateu din Chlorella și înghețată de alge brune.

— Ești un prost! a rîs ea. De zece ori ți-am spus că din Chlorella iese o înghețată mult mai bună, iar din algele celelalte un pateu delicios, dacă e gătit cum trebuie. Că pe ăsta din cuptor, simt că l-ai ars, Tinere Lup de Mare!

7 februarie 67.

Azi am plecat tustrei cu cosmosfera submarin. De fapt trebuia să scriu *cîteşicinci*, dacă ar fi să-l număr şi pe pilotul nostru automat şi pe biata Zeiţă, devenită acum o simplă statuie — şi-atît!

Week-end-ul nostru în Pacific s-a sfîrşit. Ne întoarcem. Adică, deocamdată, numai eu mă întorc. Trebuie să mă duc la şcoală. Lorelei şi Comandantul mă conduc pînă acasă, unde va avea loc şi banchetul de sosire-plecare, fiindcă stră-străbunicu' şi viitoarea lui soţie se vor înapoia imediat în Pacific. Lorelei (aşa i-a rămas numele, sau cel puţin aşa îi spun eu şi bătrînul . . . adică tînărul meu stră-străbunic) mai are de făcut unele completări la dizertaţia ei. Apoi, Comandantul se va întoarce cu adevărat acasă şi se va apuca serios de învăţat. Trebuie să-şi dea încă o dată examenele de zbor. E cam caraghios, pentru un astronaut încercat şi formidabil ca el, dar acesta e adevărul gol-goluţ: trebuie să se recalifice, să devină din nou cosmonaut.

Între timp, eu am dobîndit, după cum aţi observat, o nouă meserie: aceea de scriitor, şi acum mă pregătesc să înfrunt deopotrivă gloria şi critica, la scară planetară.

Să mă trăsnească vreun meteor dacă mint, dar mă cam sperie gîndul că va trebui să o iau de la început, cu telereporterii, regizorii şi directorii. Aşa că o să recurg deocamdată la un truc: o să le trimit jurnalul semnat cu alt nume. Sau o să spun că toate chestiile astea formidabile pe care le-am trăit eu, Bătrînul Lup de Stele, Zeiţa şi Lorelei au fost pur şi simplu născocite de mine. Poate s-o găsi cineva să mă creadă.

Dacă n-ar fi Zeiţa asta, cu surîsul ei hieratic şi străvechi, pe care voi toţi o veţi putea admira la Muzeul din Lună, aproape că şi eu aş crede că am avut halucinaţii. Dar Zeiţa va fi curînd acolo, maiestuoasă şi stranie — mărturie mută a tuturor aventurilor adevărate din această carte, scrisă şi vorbită de mine. Cînd vă veţi opri pe Lună, duceţi-vă s-o vedeţi. Merită, jur pe inelul lui Saturn!

Cuprins

Cap. unu: Cum am devenit celebru 5
Cap. doi: Pregătiri pentru 1 ianuarie 2167 sau cum m-am certat cu Aurel, cu U Pici și cu toată lumea. 19
Cap. trei: Sosirea străvechii rachete Uranus II 30
Cap. patru: Pasagera clandestină din astronavă 39
Cap. cinci: Începe cea de a treia existență a Bătrînului Lup de Stele. 50
Cap. șase: Cum am devenît scriitor. 57
Cap. șapte: Printre astre, în căutarea unui loc liniștit pentru weeck-end 63
Cap. opt: Aflu care e diferența între meduze și Lirieni 72
Cap. nouă: Cine e Liria 82
Cap. zece: Bătrînul Lup de Stele se transformă într-un tînăr Lup de Mare și întîlnește o sirenă 90
Cap. unsprezece: Povestea Automatului de Spus Basme 104
Cap. doisprezece și ultimul: În care Zeița noastră ajunge la muzeu, iar eu acasă . 121

De acelaşi autor:

VÂLUREA, 1953, Editura tineretului
CĂLUŢUL DE FOC, 1957, Editura tineretului
ULCICUŢA CU VRĂJI, 1957, Editura tineretului
DE CE NU MAI ARE PURICELE POTCOAVE DE ARGINT, 1958, Editura tineretului
GHIL-THAGAR, 1959, Editura tineretului
CORABIA DE PE CÎMPIE, 1961, Editura tineretului
PETROLACHE FĂT-FRUMOS, 1962, Editura tineretului
CÎTE-N LUNĂ ŞI ÎN SOARE, 1964, Editura tineretului
PE ARGEŞ ÎN SUS (secvenţe istorice), 1964, Editura Militară
STRANIA MALADIE SIDERALĂ, 1963, Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice
AVENTURĂ ÎN GONDWANA, 1964, Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim